

Зміст

Передмова	2
Не покинь мене, Господи!	2
Вірші, пісні	3
Пісні з нотами	13
Вітання	16
Статті	21
Щоб усі були одно!	21
Сподвижник Святої Унії	23
Батько Волошин – з серця кров і любов!	26
Відбулася панахида	27
Користаймо з відпустів!	27
Священна жертва Росії	30
Народний месник – Устим Кармелюк	35
Що відповісти сектантам... ..	37
Патріархат, чи знову рабство	40
Грушів і перебудова.....	42
Вперше у Биличах	43
Лист до віруючих Камінця-Подільського	44
Колоче терня за доброту і любов	45
Чудотворна Ікона Матері Божої з Ліська	48
Від знищення обряду до руїни Церкви і народу	50
Молитва	51
Побажання	51
Матінко Божа – рятуй Україну!	51
Чудотворний медалик з Гарабандалу	52
На Покрову ювілей УПА	54
Маленьке чудо в Зарваниці	56
Видіння Єроніма в Єрусалимі	59
Джублик	60
Тарас Шевченко – дар від Бога	60
Листи Дмитра Степовика	62
Святий Усього Світу (16.08.1195 – 13.06.1231)	65
Бог, Україна і Бандера	68
Я радію життям в Христі Ісусі! (переклад)	70
Ісус промовляє до священника	71
Журналіст Віталій Бабляк	71
Квітка для неба	73
Похвала чеснотливій жінці	75
Кайтеся, поки є час!	75
Свідчення Роксоляни Хамар	77
Молитва про захист на основі 90-го Псалма (переклад)	77
Свідчення Катерини Козачок	78
Сон на 1 листопада 2016 року	78
Свідчення Цоба (Чучман) Анжели	79
Твори записані мною від добрих людей	81
Як наші прапрадіди у футбол грали	94
Дякую Боже	96
Автор Гімну України	97

Сон на 1 листопада 2016 року	78
Свідчення Цоба (Чучман) Анжели.....	79
Твори записані мною від добрих людей	81
Як наші прапрадіди у футбол грали	94
Дякую Боже.....	96

Передмова

Моя перша збірка творів вийшла у 1998 році під назвою "Через терни до зірок", а друга, "Покликаним до свободи", у 2004. Сьогодні виходить третя збірка "Так все не буде".

Цю збірку творів присвячую тим, хто любить Бога і Україну, покликаним до свободи – моїм друзям, знайомим, добродіям, які для мене назавжди стали рідними і з якими Господь дав ласку в житті ділити радість і смуток. Як вода пливе і не вертається назад, так і життя збігає швидко, а тому треба спішити робити добро поки сонце світить. Хай ця моя книга буде скромною часткою для загальної справи – визволення українського народу з ярма гріха й неволі та піде на користь майбутнім поколінням.

На Славу Божу, в честь Марії, на спасіння нам і рідній Україні!

Я – ЖИТТЯ, а ви не шукаєте Мене.
Я – ШЛЯХ, а ви не йдете за Мною.
Я – СВІТЛО, а ви не бачите Мене.
Я – ІСТИНА, а ви не вірите Мені.
Я – ВЧИТЕЛЬ, а ви не слухаєте Мене.
Я – ваш ДРУГ, а ви не любите Мене.
Я – ГОСПОДЬ, а ви непокірні Мені.
Я – ваш БОГ, а ви не молитесь Мені.
Якщо ви нещасні, то не виніть Мене.

Не покинь мене, Господи!

Мій Боже! Поглянь з висоти своєї на мене, грішного і нікчемного раба Твого. Ось я стою перед Тобою на колінах – порошок і прах, смертна людина. Пропавший я на цьому світі, бо згрішив перед Тобою, Господи, тяжко згрішив і свідомий того, що мене чекає за мої гріхи. Совість моя – вже мене судить. Тож поки б'ється моє серце і промовляють уста мої – каюся перед Тобою, Господи! Прости мені, Боже, що образив Тебе – свого Батька й Творця!

Я був сліпий раб гріха, а думав, що то свобода. Сліпі провадили мене в пропасть ще й навчали, що це правдивий шлях. А я, нещасний, ішов за ними, шукаючи життя на цій долині сліз. Нарешті впав, розбитий паралічем своїх гріхів. Застоїлася від болю моя покалічена душа й оніміла... Очі не висихали від сліз, а змучене серце розривалось у грудях, не витримуючи підлості зрадливого світу. Я став, мов той звір, загнаний у клітку. Всі друзі й знайомі дивилися на мене, як на пса непотрібного, і лукаво посміхалися, а злі люди тішились моїм горем. Чорна пелена накрила мої очі. Серед білого дня я не бачив сонця. Тільки вночі виходив у поле, падав на коліна і молився просто неба. А молитвою моєю був тяжкий стогін і ридання. Лише два слова міг вимовити: Боже, допоможи! У

розквіті літ я відчув, що душа моя спалена, а життя – прожите. Безодня відкрила свою пащу переді мною, і я чекав кінця...

Та раптом, серед цієї тьми, я побачив промінь світла – промінь, який осінив мій розум. Затріпотіло моє серце надією і ожила моя душа. Мій добрий Ісусе! Я впізнав Тебе! Це – Ти, Господи, прийшов до мене, найостаннішого грішника на цьому світі, Ти подав мені руку помочі й витягнув мене з пропасті. В той час, коли світ засудив мене на погибель, – Ти, Милосердний Боже, дав мені право на життя. Ти обтер мої сльози йвилічив зранену душу. Ти подав мені цілющої води й підняв мене на ноги. Чим віддячу я Тобі, мій добрий Спасителю, за Твою безмірну ласку? Мій любий Ісусе! Візьми моє життя, мою душу й тіло! Віднині моє серце належить тільки Тобі єдиному! Наповни все моє єство любов'ю до Тебе – Правдивого Бога! Не залишай мене ніколи, бо загину без Тебе! Зішли на мене силу Духа Святого, аби я йшов у світ апостольською дорогою, рвав пута диявола і сіяв, Господи, Твою Істину, Твою Правду й Любов. Ти бачиш, Всемогутній Боже, що сонечко, місяць і зірочки світять для Твоєї слави. Тож дай і мені, Господи, такої твердої віри та великої любові, такого способу життя, щоб і я світив для Твоєї слави! Амінь.

1987

Вірші, пісні

Сестрі

Привіт тобі, сестричко дороженька!
Цвітеш, як вишня у саді.
Пливуть роки, і ти вже не маленька –
Потрібно крок зробити у житті.

Стань на коліна, помолися Богу
І долі в Бога попроси.
Ти маєш розум, маєш вроду –
Тож людям радість принеси.

Іди до світла через терни
І не лякайся перешкод.
Довірся Богу – Він поверне
На шлях нелегкий – до зірок!

Будь непорочна й чиста,
Як Мати в Господа була.
Шукай духовного намиста
І вирвешся з тілесного ярма.

Бо вік землі уже минає
І скоро станем на суді.
У кожного Отець питає:
Який хосен приніс мені?

Чи була в Церкві щонеділі,
Чи день з молитви зачала,
Чи не зрікалась часом віри,
Чи душу чисту зберегла?

Отож, тримайся Церкви, сестро,
Цінуй свободу над життя.
Шануй людей, дивися в очі просто –
Тоді знайдеш нетлінного вінця!

1987

За віру

Станьмо, друзі, в щільних рядах
За віру в Ісуса Христа!
До неба дістане в гарячих серцях –
Щира молитва свята!

Молимося, Боже, до Тебе, Всесильний –
Землю нашу рятуй!
В чистій вірі, єдиній
До свого приходу готуй!

Бо доля України в Твоїх руках,
За волю молитися будем!
Підемо в житті по тернистих шляхах,
Але свободу здобудем!

Хай нас у тюрми кидають,
Хай нас печуть і вогнем,
Хай на край світу зсилають –
Всі ми тортури знесем!

Будем боротись за віру до крові,
За правду життя віддамо!
Пам'ятаймо про муки Христові,
Щоб з неба спасіння зійшло!

1987

Голос з України

Славлять Бога християни
Від краю до краю,
Чути голос з України –
Поневоленого раю.

Степи безкраї потоптала
Більшовицька орда,
Садки вишневі порубала

Загарбницька рука.

І кричать на цілий світ:
Дружба, мир, безпека!
Та кожний впізнає, як слід
Диявола червоного здалека.
Церкви нищать, закривають
Атеїсти кляті,
Людей за віру розпинають
Комуністи – таті.

Хочуть духа закувати
В московські кайдани,
Щоб ніхто не смів сказати
Українець – християнин.

Але духа не здолає
Банда з ворожого стану,
Бо завжди нас скріплює
Голос Божий з Ватикану.

Отак несе козацький рід хрест тяжкий на гору.
Вперед, брати! Останній вік – за Правду, за Віру Христову!

1987

Мамона

Я бродяга безталанний,
Волоцюга зроду.
Світ лукавий, препоганий
Тягне мене в воду...

Хоче в морі утопити
Суєти земної,
Щоб рабом повік ходити
В проклятій неволі.

Всім байдуже, де свобода,
Аби черево напхати...
Їсти, пити, як худоба,
На перинах спати.

І з прокльонами робота,
Аж вилазять очі,
Завжди є якась гризота
До пізньої ночі.

А лягають без молитви,
Як свиня до кучі.
Не смій про Бога говорити,
Бо такі слова колючі!

Про багатство і роботу
Вся у них розмова,
Давай життєву турботу,
Бо їхній бог – Мамона!

Але все так не буде, всьому прийде кінець.
Жадність погибель здобуде, а свобода – небесний вінець.

1987

Почаїв

Почаїв. Лавра на горі,
Кругом ліси і небо голубе,
Здалека бані видно золоті –
Господь створив все те.

З цілого світу люди йдуть
Вклонитися святій горі,
До Матері-Заступниці несуть
Свої печалі і жалі.
Немічні, безсилі і сліпі,
Без рук, без ніг, каліки
Співають набожні пісні
І славлять Господа навіки.

О, Мати Божа, заступись
І змилуйся над нами!
За нас до Сина помолись, –
Взивають християни.

1987

Чернець

Живе чернець в монастирі,
Людські душі сповідає.
Від ранку аж до пізної зорі
Ніколи спокою не має.

Йому ж нелегко сповідати
На цій долині сліз,
Виноградник обчищати,
Щоб диким він не ріс.
Як батько відчуває
На серці кожну рану.

Безпомічних скріплює,
Пригніченим дає розраду.

Він добрий і смиренний,
Тепло й любов несе,
І погляд той блаженний,
Бо за Христом відважно йде.

1987

Не сердись

Мій друже – не сердись
І зла не пам'ятай.
За ворога молись,
Добром перемагай.

Як сонечко будь,
Теплом обігрій.
Образу забудь
І радість посій.
Зірочка в небі
Життя пророкує,
Квіточка в полі
Усмішку дарує.

Серце в людини
Любов'ю засяє
І кожної днини
Про Бога згадає!

1987

Дитинство

Виріс я в селі,
З малого пас корови.
Скавав, як коник по траві,
Не знав ніякої тривоги.

Ставав раненько на зорі,
Росою очі протирав.
Цвірінькали під дахом горобці,
А я в думках ще спав.
Напився молока,
З'їв окраєць хліба,
Під паху взяв м'яча
І вислухав накази діда.

Тай покотився за село,
Як той Котигорошко.

На серці радісно було –
Стелись моя дорожко!

1987

Соловейко

В небі місяць понад хмари
Плаває тихенько.
В темнім гаю сам, без пари,
Плаче соловейко.

Плаче бідний на калині –
Душу роздирає.
Чому так сумно цій пташині,
Чого так серце крає?

Отак щебече серед ночі –
Тишу розганяє.
Невже і він на цьому світі
Доленьки не має?

О, доле ж моя, доле!
Признайся, де ти бродиш?
Пішла у чисте поле –
Вже більше не приходиш...

1987

Вершина

Безпристрасне життя –
То є вершина світу!
Блаженна та душа,
Що досягла того обіту;

Що здатна тіло умертвити,
Лукаві погляди, думки,
Завжди боротися і жити –
Для світлої і кращої мети.

Хай будуть ті слова,
Як меч духовний від спокуси
Для християнина-борця,
Щоб пережити землетруси.

Щоби встояти на дорозі
Праведному чоловіку,
Перетерпіти в ласці Божій
Зло й неправду цього віку.

Щоб доля не зламала
Того, хто хоче правди,
Кого біда чекала
В тяжку годину зради.

І Бог тому допоможе,
Хто на вершину йде,
Той пристрасть переможе
І світло людям принесе!

1988

Раби: просніться!

Раби: просніться!
Вилізьте з ярма!
До Бога помоліться,
Аби щезла тьма.

Порвіть кайдани
Мертвого життя,
Бо сонними застане
Вас Праведний Суддя.

На порох зітріть
Всі рабські думки.
Свободу любіть
І вперед – на штики!

Краще в бою на полі
Віддати життя,
Ніж гнити в неволі
І чекати кінця!

1988

Через терни – до зірок

Через терни – до зірок
Ми за Господом ідем.
З потом, кров'ю кожен крок –
Царя-Бога визнаєм.
Богу вірно послужити
Хочем за життя.
Терпеливо все зносити,
Щоб помилював Суддя.

Нам Христос вказав дорогу,
Аби сіяти добро.
Твердо вірим в перемогу,
Щоб пропало зло.

Царство Боже той заслужить,
Хто з любов'ю хрест несе,
Хто лиш правді служить,
Христа Богом визнає.

1988

Друже (переклад)

Як ти на світ рожденний
Під щасливою зізодою,
І всім так щедро наділений
Всевишнього рукою.

Іди туди, де ближній твій
В тяжкому горі знемагає,
Стрічає кожний день в журбі,
З сльозами проважає.

Іди туди, де брат твій лле
В роботі піт рясний,
Туди, де слабшого гніте
І зневажає сильний.

Будь чоловіком – презирай
Нуждою обтяжених.
Будь чоловіком – захищай
Безсильних, пригноблених.

1988

В часі розпуки (Молитва)

Я грішний чоловік
До Бога взиваю,
Кричу на весь світ,
Спасіння благаю.

О Боже мій милий!
Дай руку свою,
Бо я вже безсильний
В пропасть іду.

Гріхи оповили
Душу мою,
Злі духи зробили
Справу свою.

Вічні муки
Чекають на мене,
В часі розпуки –

Спасіння лиш в Тебе.

Помилуй, спаси,
І пропасти не дай!
До неба візьми –
Там, де вічність і рай.

1988

Василинка

В нашій хаті є дитинка,
Звати гарно – Василинка.
Має носик, як курносик,
Очка, як зернятка,
Вушка, як горнятка.
Ножки скачуть, ручки тоже –
Всі цілують, хто як може.

1988

Життя не повернеш

Роки за роками минають швиденько –
Життя не повернеш назад!
Юнацької мрії, дитячі надії –
Все пролетіло, мов птах.

Стою я під дубом тай думку гадаю,
А серце від зради болить!
Де ж правда на світі, де вірнії друзі,
Чому розлетілись у мить?

Піду я у поле і вітер обійму –
Йому я розкажу про все!
Як душу розбили підступнії люди,
Ще й потоптали святе.

О Боже, мій милий, подай мені сили,
Терпіння і ласки з небес!
Кохати свободу, боротись за віру
І нести з любов'ю свій хрест!

1988

Байка про Орла та Курочку Рябу

У просторах небесних Орел ширяє,
Тішиться світом, Творця величає.
Аж раптом побачив з висоти своєї
Курочку Рябу, що порпалась в гної.

Здрігнувся Орел, і взяв за мету –

Вищих ідей навчити Рябу.
До неба Курочку підняти,
Щоб їй на волі радісно літати.

На високі банти Курочка сідає,
Під наглядом Орла науку зачинає.
Закудкудакала, пишно надулась,
Взяла старт і крильцями змахнула.

Та й впала на гній – тяжко зітхнула...
А там – хробаки.
Скоро дзьобать зачала,
Про науку Орла вмить позабувала.

Курко Ряба! – кричить Орел до неї;
Лишись хробаків, думай про вищі ідеї!
Поглянь на небо, яка краса;
Там щастя, там воля свята!

А Курка Ряба йому відповіда:
Нащо мені небо та ідея твоя.
Тут хробаки – ото життя!
Байку цю мабуть люди прочитають,
А між пернатими і себе впізнають.

1995

Клич до нескорених

Поглянь, брате любий, на рідну Україну,
На знищений ордами край.
Візьмися за зброю, Борись до загибуні – | 2 рази
Правду й Свободу захищай. |

Серце козацьке, бандерівська кров –
За Україну на смерть завжди готов!
Приспів: За її волю, кращу долю –
На смерть, на смерть готов!

О, Ненько кохана, розп'ята Україно,
Скатована земле моя.
За твою свободу, за щастя народу – | 2 рази
З любов'ю віддам я життя. |
Приспів:

Хай Бог нам допоможе в цю тяжку годину
З руїни підняти народ.
Щоб знов над степами, над синіми горами | 2 рази

Слава лунала з висот!

Приспів:

1996

Пісні з нотами

Соловейко

Повільно-тужливо

Вне - бі мі - сяць по - над хма - ри пла - ва с ти -
втем - нім га - ю сам без па - ри пла - че со - ло
хень - ко, Пла - че, бід - ни й на ка - ли - ні,
ду - шу роз - ди - ра - є. Чом так сум - по цій пта
ши - ці, чом так сер - це кра - є?

В небі місяць понад хмари
Плаває тихенько.
В темнім гаю сам, без пари,
Плаче соловейко.

Плаче бідний на калині –
Душу роздирає.
Чому так сумно цій пташині,
Чого так серце крає?

Отак щебече серед ночі –
Тишу розганяє.
Невже і він на цьому світі
Доленьки не має?

О, доле ж моя, доле!
Признайся, де ти бродиш?
Пішла у чисте поле –
Вже більше не приходиш...

1987

Життя не повернеш

Помірно Дм Дм6 Gm Gm6

Ро - ки за ро-ка-ми ми на-ють шви-день-ко Жит - тя не по-вер-неш на
зад! Ю - наць - кі - ї мрі - ї, ди - тя - чі на - ді - ї
Все про - ле - ті - ло, мов птах! Ю... птах!

Роки за роками минають швиденько –
Життя не повернеш назад!
Юнацькій мрії, дитячі надії –
Все пролетіло, мов птах.

Стою я під дубом тай думку гадаю,
А серце від зради болить!
Де ж правда на світі, де вірнії друзі,
Чому розлетілись у мить?

Піду я у поле і вітер обійму –
Йому я розкажу про все!
Як душу розбили підступнії люди,
Ще й потоптали святе.

О Боже, мій милий, подай мені сили,
Терпіння і ласки з небес!
Кохати свободу, боротись за віру
І нести з любов'ю свій хрест!

1988

Клич до нескорених

Marziale Maestoso

По - глянь, бра - тельо - бий, на рід - ну У - кра - ї - ну, на зни - ще - ний ор - да - ми
край, ві - зми - ся зазбро - ю, бо - рись до за - ги - ну, Пра - вду й сво - бо - ду за - хи
щий. Сер - це ко - заць - ке, бан - де - рів - ська кров. За Ук - ра - ї - ну на
смерть зав - жди го - тов! За її во - лю, кра - шу - ю до - ло -
- На смерть, на смерть, го - тов!

Поглянь, брате любий, на рідну Україну,

На знищений ордами край.

Візьмися за зброю, Борись до загину –

| 2 рази

Правду й Свободу захищай.

|

Серце козацьке, бандерівська кров –

За Україну на смерть завжди готов!

Приспів: За її волю, кращую долю –

На смерть, на смерть готов!

О, Ненько кохана, розп'ята Україно,

Скатована земле моя.

За твою свободу, за щастя народу –

| 2 рази

З любов'ю віддам я життя.

|

Приспів:

Хай Бог нам допоможе в цю тяжку годину

З руїни підняти народ.

Щоб знов над степами, над синіми горами

| 2 рази

Слава лунала з висот!

|

Приспів:

1996

Ісус і Україна

(На мелодію «Спить ставок, де колишуться віти»)

Будь прославлений любий Ісусе, будь прославлений Боже святий.

Серед вірних дітей України, що на муки за правду і волю пішли. (2р.)

Я чекаю на Тебе Ісусе, я чекаю на Тебе завжди.
Прийди Боже, врятуй Україну від прокляття гріховної тьми. (2р.)

І прийшла довгожданна година, і прийшла довгожданна пора.
Мати Божа за нас заступилась і воскресла Україна моя. (2р.)

2013

Вітання

Христос воскрес! Воістину воскрес!

*Життя нам Бог нове дає, минула вже неволя –
Свобідно серце в груди б'є, настала краща доля.*

Бадьоріться! Я переміг світ (Ів.16:33). Цими словами Ісус Христос потішав своїх учнів у важку хвилину, а потім добровільно пішов на страшну смерть заради спасіння людського роду. Ось вершина Божої любові! Сам Бог зійшов з неба, став людиною і приніс себе в жертву, а нам вказав дорогу боротьби за краще життя і Царство Боже. Смертю переміг смерть і воскрес на третій день. З воскреслим Ісусом воскресає і наша рідна Україна. Як кожна людина потребує чистої води, так душа – правдивої Церкви. Тільки тоді ми станемо щасливими і вільними, коли полюбимо Бога понад усе, а свого ближнього, як самого себе.

Мої дорогенькі в Христі Ісусі! Зичу вам блакитного неба й золотого колосся, щастя, здоров'я, сильного духу до життя, твердої віри і любові на многая і благая літа!

Христос Воскрес і правда з Ним! Воістину!

1992

Христос рождається! Славимо Його!

*Сталося велике чудо серед нас –
Народився в Вифлеємі Христос-Спас.*

Дорогі країни! З любові до бідних грішників сам Бог стався людиною і прийшов у цей світ не карати, а милувати і спасати. Дитятко-Ісус народилося у вбогій холодній стаєнці, щоб усіх пригорнути до себе: бідних і багатих, хворих і здорових, веселих і сумних. Першими, хто привітав Творця Всесенної, були мудреці зі Сходу. Вони Йому поклонилися і принесли дари. Золото – як цареві неба і землі, ладан – як Богові, миро – як людині. З тієї хвилини зачалася нова ера – наука любові, милосердя і всепрощення огорнула світ. Богочоловік назвав блаженними тих, що плачуть, а щасливими гнаних за правду й віру. Ті, що перебували в темряві, побачили світло, конаючі – надію, пригноблені – свободу, а весь рід людський – Божу любов і дорогу до щасливої вічності.

Христос навчив добром перемагати зло, терпеливо зносити всі прикрощі, хвороби та страждання цього світу, боротися за справедливість і з любов'ю нести свій хрест.

Мої дорогенькі! Хай у ваших серцях загориться ота сильна віра до Бога, яка дасть вам можливість колись зустрітися в небі зі всіма святими, рідними й друзями, дідами й

прадідами, котрі вже давно відійшли у вічність. Не шукайте щастя на землі, вгору піднесіть серця – там небо і радість, там правда і воля свята!

Веселих Різдвяних свят зичу всім людям доброї волі.

1993

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Земленька зі сну збудилась, в трави, квіти – замайлась.

Звір і птичка веселиться, миром Божий світ краситься.

Слово стало Тілом і оселилося між нами (Ів.8:14). Сам Бог стався людиною і народився від Духа Святого та Пренепорочної Діви Марії-Богородиці. Засвітив людям, що сиділи в темряві, світло правди і свободи. Благодать же та істина прийшла через Ісуса Христа (Ів.1:17). З любові до бідних грішників Він дав себе розіп'яти і тим самим переміг диявола. Смертю на Хресті смерть подолав і відкрив людям дорогу до неба, а на третій день воскрес і доказав, що Він є Бог і Володар над смертю і життям.

Мої дорогенькі брати і сестри в Христі Ісусі, любі діточки! Прийміть найщиріші вітання з нагоди Воскресіння Господнього. Хай воскреслий Ісус завітає в цей радісний день у серце кожної знедаленої людини і подасть надію на краще життя в небі, бо на землі ми тимчасово у мандрівці. Бажаю всім твердої віри та сильного духу до життя, любові й терпіння на многая і благая літа!

Люди! Мир дав Бог з небес: Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

1993

Христос рождається! Славимо Його!

Во Вифлеємі нині новина:

Пречиста Діва зродила сина.

Серед темної ночі дивне світло б'є в очі. Що це за тайна сталася нині? Бог з'явився в тілі (1 Тм.3:16) в бідній ясині. Людський розум не може осягнути того, що Месія – Христос, як дитя на світ прийшло.

Найперше поспішили бідні пастухи Ісусика малого привітати, а згодом, зі Сходу, три побожних царі, щоб поклін Йому віддати. Ось зустріли Марію і Йосифа з дитятком, що лежало в яслах, як маленьке ангелятко. Це дитя сповите – сам Господь, Ісус Христос, Спаситель світу. А народженням своїм встановив закон любові, Царство Боже дасть усім, хто лиш хоче правди й волі.

Спішім і ми сьогодні всі до храму Божого, щоб привітати Ісусика новонародженого. Хай Різдво Христове принесе в кожную українську родину мир і любов та долю щасливу. З вогнем у серці й вірою в душі святкуймо разом нині Різдво Христове, мої дорогі, по всій Великій Україні! А як будемо жити в згоді, в дружній хаті, в дружнім роді – отоді над нашим краєм ясне сонечко засяє.

Христос ся Рождає!

1994

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Земленька зі сну збудилась, в трави, квіти замайлась.

Звір і птичка веселиться, миром Божий світ краситься.

В цей радісний день воскресіння Христа хочу, щоб збулась наша спільна мета: щоб Церква з руїни тяжкої повстала, а в Україні – правда й воля панувала. Щоб діти козацькі про Бога все знали, Пречисту Діву Марію з Ісусом величали. Щоб благородні мали серця і не боялись за віру та правду віддати життя. Щоб найбільше свободу кохали і через терни до зірок відважно прямували. А тим, хто нині в цьому світі страждає, хай воскреслий Ісус ласкою засяє. Бо віра й надія в майбутнє життя дасть сили донести той хрест до кінця. Хай молитву нашу милосердний Бог почує і в рідній Україні краща доля запанує.

Люди! Мир дав Бог з небес – Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

1994

Христос рождається! Славимо Його!

У Вифлеємі сталося чудо! Збулося пророцтво Ісаї 800-літньої давності: дадуть йому ім'я Чудесний поради́ник, сильний Бог, Отець довічний, Князь миру; ось Діва зачала і народила Сина (Іс. 7:14-9:5). Сам Бог зійшов з неба і прийняв на себе людське тіло, щоб спасти світ. Сталася велика благочестя тайна: Бог з'явився в тілі (1 Тим. 3:16).

У той час, коли весь світ стогнав у ярмі безбожної Римської імперії, коли людство за гріхи свої очікувало кари з неба – саме тоді прийшло спасіння. Господь прийшов на землю, щоб воскресити віру в людських серцях, запалити вогонь любові до ближнього, подати надію на краще життя в небі. Наука Христа і сьогодні є актуальною. Ще один новий рік подарував Бог людям. Для чого? Звичайно, для покаяння. Господь довготерпеливий і багатомилостивий. У цей різдвяний час маленький Ісусик своїми рученятами хоче пригорнути до себе цілий світ, щоб на Кавказі й в Україні, на Балканах і в Росії опам'яталися люди та кинули гріх.

Мої дорогенькі! Погляньте на небо, як зірочки мерехтять, як місяць між ними пливе. Хто їх створив і для чого це все? То Бог милосердний знак нам дає, що вище над нами є небо святе. Там Діва Марія сумних потішає, а маленький Ісусик знедолених благословляє. Спішім і ми робити добро, щоб наше серце спокій знайшло, бо скоро минеться наше буття, торуймо чисту дорогу до вічного життя. Веселих Різдвяних свят і щасливої долі зичу всім людям доброї волі.

1995

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Мої дорогенькі! Від щирого серця вітаю Вас із світлим празником Воскресіння Ісуса Христа! Це свято є днем перемоги життя над смертю, добра над злом і світла над темрявою. Тисячоліттями змучений світ очікував приходу Месії – Сина Божого, котрий добровільною смертю на хресті викупив людство з неволі гріха й відкрив дорогу до раю. Яка подиву гідна і жертвна любов Творця до своїх заблуканих овець! Христос-Бог упокорив себе до ганебної смерті на хресті, щоб спасти нещасного грішника; а на третій день воскрес і явився своїм учням, щоб укріпити їх у вірі, надії і любові.

Ця радісна вістка-євангелія розійшлась по всій Вселенній і сьогодні витає над Українським Краєм. Хай Пасхальне миролюбне ягня завітає в кожную родину і запалить вогонь у пригаслих серцях, щоб ніхто не загинув. Хай воскреслий Ісус ласкою засяє тим, хто в цьому світі тяжко страждає. Дай, Боже, здоров'я кожній людині, щастя і долі по всій Україні; жити й боротись проти гріха, щоб збулась наша спільна мета – діти козацькі, щоб на волі виростали і своїм життям Бога прославляли! Воскрес Ісус! Воскресне Україна!

1995

Христос рождається! Славимо Його!

В цей день Різдва Христового розважмо про те, яка велика благочестя тайна сталася у Вифлеємі майже дві тисячі років тому. Сам Бог зійшов на землю заради нашого спасіння. Всемогучий Ісус Христос прийняв на себе немичне людське тіло (Ів.1:14). Володар Вселенної стає маленьким дитятком, яке народилось у вбогій стаєнці, щоби вогнем любові пригорнути до себе весь знедолений світ. У той час, коли люди стогнали в ярмі безбожної Римської імперії і їх примушували поклонятись дерев'яним та кам'яним ідолам, коли всі очікували кари подібної до потопу – з неба прийшло спасіння. Месія Христос, тобто Помазаник Божий, приніс людям добру новину – євангеліє. Він назвав блаженними – щасливими тих, що плачуть, і вбогими духом тих, що чинять милосердя і переслідувані за правду, бо їхнє Царство Боже. Радійте і веселіться всі, хто страждає на цій землі, бо нагорода ваша велика на небі!

В цей час Різдва оглядаємось на прожиті літа й бачимо, що смерть жене, а час втікає, життя минає – лиш вічність чекає... Невже ми народились, щоб їсти, пити, спати і життя марнувати; невже навіки ми розстались з нашими рідними, дідами й прадідами, котрі скоріше від нас відійшли у вічність? Яке магічне слово вічність... Якою вона буде і де? Чи хочемо ми вічно жити з Богом у небі, чи любимо Ісуса й Марію?

В тих роздумах серед темної ночі дивне світло б'є в очі. Що це за тайна в бідній ясині сталася нині? Бог з'явився в тілі (1 Тм. 3:16). Першими, хто привітав Месію, були бідні пастухи, а за ними три мудреці зі Сходу спішають поклін Йому віддати.

В дар принесли золото – як Цареві неба й землі, ладан – як Богові, миро – як людині. З того часу весь світ перемінився, бо настав закон любові: прощати всім, щоб і нам Отець простив, молитися за тих, що ходять в темі, добром перемагати зло.

Мої дорогі! В цей радісний день хочу побажати Вам міцного козацького здоров'я і сильного духу до життя, твердої віри в Бога й терпіння до кінця. Хай Різдво Христове принесе в кожную родину волю і правду та долю щасливу. Хай мир та любов поміж нами витає, а ласка Божа над Україною засяє.

Христос ся Рождає! Славимо Його!

1996

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував, і нам дарував життя вічне, поклоняємось Його тридньовному воскресінню.

Мої дорогенькі! Доти чоловік є нещасним, бідним і сліпим на цьому світі, доки не має віри в своєму серці до правдивого Бога – Ісуса Христа. Ще ні один чоловік не забрав із собою в тамтешній світ золота й срібла, хати й машини. Все марнота, все порох і прах. З усього майна у хвилині смерті залишиться тільки одне – те, що дав убогому. Тож спішім творити добро, щоб мати з чим прийти на Суд Божий. Їсти, пити і спати – це й тварина може інстинктивно робити. Ми ж називаємо себе людьми. В чім різниця? А в тім, що маємо розум і свободну волю. Наша душа є безсмертна, і вона ніколи не помре. Від того, як ми жили на цій землі, буде залежати наша вічність. Якщо віримо в Бога й робимо добро – будемо в небі, якщо не віримо в Бога й робимо зло – будемо в пеклі вічно (Мт. 25:46). Так сказав Бог – Ісус Христос, який зійшов із неба, стався людиною і дав себе тяжко замучити, щоб за таку страшну ціну відкупити рід людський з неволі гріха. Цим Він доказав свою безмежну любов до бідних грішників і цим самим ввесь світ пригорнув до себе.

Дивним є Боже провидіння, бо першим до раю пішов розбійник св. Дизма, що був розп'ятий із Христом праворуч і перед смертю покався: "Ісусе, згадай про мене, як прийдеш у Твоє царстві". До нього, першого в історії людства, сказав Христос: "Сьогодні будеш зо мною в раї" (Лк. 23:42,43). Серцем сокрушеним і смиренним Бог не погордить (Пс. 50). А на третій день, Всемогучий Бог – Ісус Христос, сам себе воскресив і протягом 40 днів являвся людям, щоб повірили в силу Божу і зрозуміли, що й вони по смерті воскреснуть. Спочатку Ісус з'явився Марії Магдалині, 12 апостолам, а потім 500 учням. Ці свідчення вони описали й передали нам, щоб ми вірили в Ісуса Христа, бо Він – Правдивий Бог і життя вічне (1 Ів. 5:20).

Він вдруге прийде зі славою судити живих і мертвих, а Його царству не буде кінця. Тож закликаю Вас, мої дорогі, покинути гріх і зненавидіти зло, вірити в Бога й робити добро, щоб діти ваші здорові виростили і в нагороду від Бога щасливу долю дістали. Будьте вільними, бо Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

1996

Христос рождається! Славимо Його!

Дорогі країни! Вже вкотре бачимо чудо від Бога – народжується маленьке ДитяткоІсусик і своїм приходом у цей сумний світ приносить людям велику радість і надію, що так все не буде. Дві тисячі років тому весь світ стогнав у ярмі поганської Римської імперії і здавалося, що вже кінець, що ніхто не дасть ради з такою потужною машиною зла. Так думала більшість, але з тим не мирилися Божі діти вибраного народу, які очікували на прихід Месії – Христа. Вони ревно дотримувались заповідей Божих, постили і молились, покутували й приносили в жертву свої чисті серця, віруючи в те, що в Бога не буває нічого неможливого.

І почув Господь благання тих, що не схилили своєї голови перед дикими безбожниками, що не продали свою совість зайдам – окупантам. По їх вірі й молитві відкрилося небо – і Бог з'явився в тілі (1 Тим. 3:16). Месія прийшов у цей світ не в пишних палатах і не в золотих шатах, а як бідне дитятко в убогій стаєнці на сінній в'язанці, щоб кожна людина мала доступ до Нього. Прийшов і дав ув'язненим свободу, а засмученим – надію, всьому ж людству радісну вістку-євангеліє про Царство Боже, про вічне й краще життя, яке очікує нас після смерті – буде небо нове і земля нова (Од. 21:1).

Історія повторюється і знову Христос народжується. Приходить у цей модерний і зматеріалізований світ, в якому немає правди й свободи душі, а панує злочинство, продажність і безбожне насильство над людською гідністю. "Зупинись людино! – каже Ісус, – перестань ловити вітер у сітку на перехрестях життя, бо все, що робиш не для Бога – це все марнота; поглянь на небо, яка краса – там воля і правда свята".

Мої дорогенькі! Скріпім свої серця сильною вірою до нашого небесного Творця! А Бог всесильний нам допоможе пережити трудний час, за правду в серці й чисту совість – Він потішить нас. Хай Різдво Христове принесе в кожную родину волю і правду та долю щасливу, щоб усміхнулася зболіла душа і в Різдвянім Ісусі спокій знайшла. Хай в новому році поміж нами згода і любов витає, а над Україною ласка Божа засяє. Христос ся Роджає! Славимо Його!

1997

Христос рождається! Славимо Його!

Мої дорогенькі, всемогучий Бог призначив нам жити на переломі тисячоліть. У своїх роздумах віддаємо минуле Божому Милосердю, а майбутнє поручаємо Божому

Провидінню. З трепетом в душі і надією у серці робимо крок у третє тисячоліття. За стародавнім українським звичаєм розпочинаємо цей Новий Рік радісною вісткою про народження Ісуса Христа-Месії-Помазанника Божого, який дві тисячі років тому приніс спасіння людському роду. “Бог з’явився в тілі” (1Тм. 3:16) і замість карати – прийшов прощати, лікувати, воскрешати і вчити любові.

Минуло дві тисячі літ християнства... і сьогодні ми є свідками того, що людина, яка сотворена на образ Божий і подобу – все більше відвертається від свого Творця і повертається до поганських звичаїв, хоче жити за дикими законами джунглів. За всю історію людства на 200 років війни припадає лише 5 років миру. У світі панує насильство і жорстокість, пиятика і розпуста. Люди, що мають розум і свободну волю, відкинули Христа і поклоняються мамоні. Бачимо, що буде кінець світу. Як риба гине без води – так і людина гине без Бога. “Негайно по тих днях скорботних сонце затьмиться, місяць не дасть більше свого блиску, зорі падатимуть з неба і захитаються небесні сили. Тоді на небі з’явиться знак Сина чоловічого, і тоді усі племена землі битимуть себе у груди й побачать Сина чоловічого, коли він приходить на небесних хмарах з потугою та славою великою” (Мт. 24:29-30).

Любі друзі, у цьому столітті кожному з нас доведеться зустрітися з Христом і здати рахунок свого життя. Поки сонце світить – спішім робити добро; прощаймо всім, щоб і нам Бог простив; з любов’ю несім тягарі щоденного життя і молімся одні за одних, щоб нам стати святими дітьми Божими і наслідувати Царство Небесне та життя вічне. Бажаю Вам міцного здоров’я і сильного духу, радості і щасливої долі. Жийте згідно закону свободи так, щоб не боятися смерті. Будьте мужні і не бійтеся визнавати Ісуса Христа своїм Богом; несіть цьому змученому світу вищу божественну любов, щоб за Вашими вчинками інші пізнали, як добре жити з Богом. Хай Пречиста Діва Марія, яка у вбогій стаєнці оберігала Немовлятко-Ісуса, оберігає Ваші родини і нашу рідну Україну! Веселих Вам Свят і щасливого Нового Року у третьому тисячолітті!

З пошаною і любов’ю – недостойний о. Ігор Цар.

2000

Статті

Щоб усі були одно!

Одним з найбільших святих українського народу є священномученик Йосафат – Іван Кунцевич, архієпископ Полоцький. Він є покровителем Української Греко-Католицької Церкви. В тропарі празника співаємо: “Світільником світлим ти засяяв, священномучениче Йосафате, бо як пастир добрий віддав життя своє за вівці”. Хто ж він був, цей добрий пастир, що вимолив собі в Бога ласку мучеництва, заради з’єднання українських церков?

Народився 1580 року в м. Володимирі-Волинському. З дитячих літ ходив до СвятоП’ятницької церкви, де любив молитися на самоті перед розп’яттям. І ось, одного разу, з проколеного ребра Христа Спасителя впала іскра Божої ласки в серце маленького Іванка. Відтоді він загорівся великою любов’ю до Ісуса і постановив у всьому Його наслідувати. Бажання стати святим привело молодого юнака до монастиря ЧСВВ у Вильні, де він прийняв чернече ім’я Йосафат. Спочатку вивчав писання св. отців і богословські науки, до яких додавав безперестанну молитву та строгі пости. Спав на

твердому ліжку, а часто й на голій землі. Плечі стискав ланцюжком, повним гострих дротиків, що впивалися в тіло. До самої смерті носив на собі власяницю замість сорочки. Кожної ночі бив нагайкою своє тіло, аж до крові, просячи в Бога ласки мучеництва за святе з'єднання церков. Одного разу знайшли його на снігу так окровавленого і прозяблого, що не мав сили дійти до келії. Ось таку ревність мав св. Йосафат до Бога й любов до своїх ближніх, бажаючи своїми стражданнями та терпінням уподібнитися до Христа й віддати своє життя за спасіння церкви й народу.

По місту пішла вістка про молодого затворника, і до нього стали масово горнутися люди. Святий Йосафат був поставний, вродливий, мав чудовий ангельський голос. Своїми розумними й запальними проповідями розбивав найзакаменіліші серця грішників і робив з них Божих овечок. Монаша братія збільшувалась і обрала св. Йосафата настоятелем, а 1614 року Митрополит Київський Венямин Рутський іменував його архимандритом нововідродженого василіянського чину. Вже за життя люди вважали Йосафата святим і великим Божим Слугою. Силою молитви він творив чудеса, а любов'ю та ласкою перемагав зло.

Побожні люди часто бачили, під час освячення на Службі Божій, св. Йосафата осяяного дивним чудовим світлом й окруженого святими ангелами, або по св. Причастю на благословенні: “Завжди, нині...” бачили маленького Ісуса, що благословляв присутніх людей, а побіч янгола в дияконських ризах. Ці чуда засвідчили перед канонізаційною комісією численні свідки.

У 1617 р. св. Йосафат став єпископом Полоцьким. Зі сльозами на очах мешканці Вильна прощалися зі своїм пастирем; багаті й бідні проводжали свого вчителя й отця на нове місце апостольської праці. Полоцьк прийняв його дуже величаво, але насправді єпархія мала сумний вигляд. Духовенство було без найменшої освіти, церкви та монастирі перебували в руках світських людей. Що хто хотів, те й робив, навіть у неділю й свята не правили Служби Божої. св. Йосафат з великою ревністю взявся за працю, аби повернути людей до правдивої Церкви й віри, до побожного життя. Піст, молитва та милостиня, строгість до себе й лагідне ставлення до грішників зробили своє. У короткий час єпархія зачала процвітати. Особливо бідні люди горнулися до св. Йосафата, любили його й шанували, як рідного батька.

Проте вороги християнства не хотіли, щоб на Україні була одна православна католицька Церква, з'єднана з апостольським престолом, як за часів Володимира Великого. Їхній девіз був: “Роз'єднуй і пануй!” Тому поставили собі за мету – вбити св. Йосафата. Мученицька смерть його не заскочила. Він давно її бажав, про неї говорив і готувався. Бажання вмерти за правду Божу й віру св. Йосафат вважав найбільшим щастям, бо, за словами Христа, немає більшої любові, як той, хто душу кладе за свого ближнього. Ось його передсмертні слова: “Дай Боже, щоб я пролив свою кров за заблукані овечки, щоб усі спаслися і прийшли до пізнання правди та, визнавши єдність, зберегли взаємну любов”. 25 листопада 1623 року збулися його слова. Загинув св. Йосафат у м. Витебську від рук найманців-убивців, які зарубали його сокирою, прострілили двома кулями голову й довго знущалися над мертвим тілом. Прив'язали до ніг великий камінь, завезли по ріці Двіні на мильо за місто й кинули у воду. Та тіло піднялося вгору й поплило вверх проти течії, вслід за вбивцями. Ті, перестрашені, втекли. Серед білого дня настала над містом велика мряка, яка тривала п'ять днів, аж люди почали каятися й витягнули тіло з води. В сам день смерті всі жителі Полоцька бачили в стороні Витебська ясний стовб. Тіло св.

Йосафата зложили в катедральній церкві м. Полоцька. Здригнулася ціла держава. 14 місяців не могли закрити гріб, бо був величезний наплив народу. Діялись чудесні оздоровлення, а тіло було немов живе. З 18 винувників вбивства, 17 навернулися до правдивої віри й покалися.

У 1645 році Йосафат був проголошений Блаженным, а 1867 року папа Пій IX проголосив Йосафата святим і мучеником за єдність Церкви. В 1917 р. Митрополит Андрей Шептицький перевіз мощі св. Йосафата до Відня. У 1949 р. з благословення Папи Пія XII їх перевезли до Риму. 1963 року Патріарх Йосиф Сліпий після повернення з 18-літнього перебування у більшовицьких концтаборах і вимушеного переїзду до Риму в часі Другого Ватиканського Собору урочисто зложив мощі св. Йосафата в Базиліці св. Апостола Петра – першого єпископа й Папи Римського.

Як Митрополит Андрей, так і Патріарх Йосиф були великими почитателями св. Йосафата та ширителями його ідей з'єднання церков. Сьогодні мало хто знає, що ідею св. Йосафата продовжували Митрополит УГКЦ Йосиф Венямин Рутський і Митрополит УПЦ Петро Могила. Мета була одна – об'єднати Греко-Католицьку і Православну Церкви, створити на Україні Патріархат, з'єднаний з апостольським престолом у Римі. Але цьому спротивилися заможні українські магнати, яких підбурювали споконвічні вороги християнства та єдності українського народу. Ось головна причина нашої 300-літньої неволі... Та кров св. Йосафата не була даремно пролита. Кожний справжній українець-християнин мав перед собою взірць до наслідування. Чудові слова сказав Патріарх Йосиф Сліпий: “Нехай св. Йосафат, як вірний син Церкви й народу, аж до перемоги веде наш нарід. Він боронив єдність Церкви й народу весь свій вік. Навіть у Полоцьку на Білорусі він почувався русином-українцем, а про єдність Церкви переконував і київських печерських монахів. Його сильна характерність і геройська святість життя мусить і нас підбадьорювати та заохочувати йти його стопами, хоч би це також коштувало нас жертви, бо принести її треба, якщо йдеться про добро Бога, Церкви й народу”.

Молімося сьогодні й ми до св. Йосафата, щоб з'єдналися наші серця, бо найвищий час! Тоді, всемогутній Господь, пішле нам з неба Божу ласку, а Пречиста Діва Марія візьме нас під свій Покров, і буде в своїй хаті – своя правда і воля!

1992

Сподвижник Святої Унії

Кожного року, в червні, маємо дві дати: народження і смерті єпископа УГКЦ Василя Величковського. Народився він 1 червня 1903 року в м. Івано-Франківську, в родині священника. Вже з юнацьких літ мав перед собою одну ціль – стати священником, щоб служити Христові й страждальній Україні. Разом з друзями-гімназистами записався в ряди Січових стрільців і був на фронті. 1920 року вступив до духовної семінарії у Львові, по закінченні якої вибрав дорогу монашого життя в Чині Найсвятішого Ізбавителя. Сім років був місіонарем на Волині й найближчим помічником Владики Миколая Чарнецького. Завдяки жертовній праці о. Василя справа Святої Унії успішно процвітала. Він робив неймовірні речі. Скликав людей в селі на віче, де буде вирішуватись дуже важлива справа їхнього життя. Люди з зацікавленням приходили цілим селом. Тоді о. Василь виголошував запальну проповідь про пекло й страшний суд, після чого відразу організовувалась

церковна громада і зачиналось побожне життя в даному селі. Бачачи успіх нашої Церкви на Волині, поляки вирішили всіма способами їй перешкодити, а тому загрозили о. Василю тюрмою в Березі Картузькій. У своїх спогадах о. Василь писав: “Це переслідування зі сторони поляків-католиків було болючішим, ніж криваве переслідування зі сторони безбожників”. Величковському загрожували концтабором у Березі Картузькій, а тому він був змушений повернутися в Галичину.

Згодом о. Василя призначили ігуменом монастиря в Івано-Франківську. Люди з захопленням слухали його проповіді – зі сльозами на очах і з вогнем у серці. За це прозвали його Чемпіоном, бо в проповідях він був неперевершений. Відважно закликав людей боротися проти сатанинського фашизму й комунізму. 1941 року Митрополит Андрей Шептицький направив о. Василя Величковського з місією до Камінця-Подільського на запрошення місцевих греко-католиків. Вірні з великою радістю зустріли о. Василя в старовинній Миколаївській церкві. З усіх кінців міста й навколишніх сіл зійшлися люди, щоб послухати запальних проповідей славного місіонаря. Народ був спраглий слухати правду Божу з уст греко-католицького священника, бо ж все Поділля – їхні батьки, діди й прадіди належали колись саме до цієї Української Церкви. Підтвердженням цьому є те, що славний лицар подільської землі Устим Кармалюк був охрещений саме в УГКЦ. Віруючих було стільки, що о. Василь день і ніч перебував у храмі св. Миколая. Хрестив, сповідав, причащав, вінчав і проповідував, що ми, українці, повинні належати до одної православної католицької Церкви, яка була за часів князя Володимира Великого.

В цей час у Камінці відбувався семінар вчителів. Вони з великою радістю запросили туди о. Василя Величковського. Промова славного Чемпіона-проповідника глибоко вразила всіх. З його пропозиції постановили вивчати релігію в кожному класі українською мовою, і щоб всюди було розп’яття Ісуса Христа. Все це відбувалося під час німецької окупації. У своїх проповідях о. Василь говорив, що ми, українці, повинні бути вільними людьми і служити тільки Богові, а не всякому “дрантю”. За це “дрантя” фашисти засудили нашого отця до розстрілу. Але, на щастя, йому вдалося втекти до Галичини, переодягненим за візника.

Пізніше о. Василь перебував у Тернополі, де 11 квітня 1945 року його заарештували більшовики. Вивезли до Києва і там “гуманний советський суд” теж засудив його до розстрілу, бо знайшли в о. Василя книжечку, в якій була молитва “О, Мати Божа, захищай нас від червоної зарази!” Розстріл замінили на десять років тюрми у Воркуті. Після звільнення в 1955 році о. Василь поселився у Львові й там підпільно працював над спасінням людських душ, котрі не визнавали державної релігії. Також провадив вишкіл майбутніх греко-католицьких священників. 1963 року з мордовських таборів перевозили до Риму Главу УГКЦ Йосифа Сліпого. В одному з готелів Москви відбулося тайне рукоположення о. Василя Величковського на єпископа “Мовчазної Церкви”. В такий дивний спосіб підпільна Церква не залишилася без ієрархії на рідній землі.

2 січня 1969 року знову був арешт, потім суд і страшна тюрма на Донбасі. Владика тяжко захворів на серце і після трьох років каторги його насильно вивезли з України до Югославії на лікування, де проживала його рідна сестра. Преосвященний Владика Василь Величковський помер 30 червня 1973 року на чужині в Канаді. Мабуть, радий був би покійний Владика, щоб його тлінні останки спочили в рідній українській землі, яку так щиро любив.

Перед смертю він часто повторював, що більшовики знищили його тіло, але їм не вдалося зламати його духа. Отак мужньо скінчив своє страждальне життя один з Великих Синів українського народу, проповідник Христової Євангелії – Владика Василь Величковський. Що мав найдорожче – душу й тіло, кров і любов – все приніс у жертву Богові заради спасіння Церкви й поневоленої України. Бог прийняв його жертву й дав нам сьогодні свободу, але як ми нею користуємось і що робимо для того, щоб світ став кращим, з чим прийдемо на страшний суд? Спішім робити добро, поки серце в грудях б'ється, щоб не змарнувати життя. Наслідуймо геройські чесноти нашого українського мученика за віру в Ісуса Христа. Хай світлий образ сподвижника Святої Унії єпископаісповідника УГКЦ Василя Величковського буде заохоченням до жертвовної праці на теренах Східної України молодому поколінню священників, котрі відважаться полюбити хрест і свободу більше, як марноту цього світу.

1993

* Папа Іван Павло II, перебуваючи на українській землі у Львові 27 червня 2001 року, проголосив Блаженним Владику Василя Величковського. Протоігумен ЧНІ в Канаді о. Іван Сіянчук уклав гарний Молебень і Акафіст до Блаженного священномученика Величковського. А 16 вересня 2002 р. у Вінніпезі почалася церемонія перенесення тлінних останків Блаженного з цвинтаря до храму св. Йосифа. Коли відкрили труну, всі присутні завмерли в подиві й благовісті, бо незважаючи на те, що саму труну зачепило гниття, тіло Блаженного Василя не зазнало змін.

Обличчя і борода променіли святістю, а руки були тілесного кольору і тримали хрест. Всі були приголомшені, побачивши стан тіла, яке пролежало в землі майже тридцять літ. Блаженний Владика Василій лежав, як живий. Присутні наповнились Божим страхом. Одяг і труна швидко розпались, а нетлінне тіло помили, почистили і зодягнули в нові ризи.

З того часу до нетлінних мощів Блаженного Василя Величковського вервичкою потягнулися паломники з Західної Канади і США не тільки українського походження, а й люди інших національностей та різних конфесій. Тут вони моляться і дістають чудесну поміч та оздоровлення; відчувається надзвичайна ласка Божа і піднесення.

Молімся і ми до Блаженного Священномученика Величковського, який нам рідний по крові і розуміє наші болі, щоб випросив у Бога кращу долю і волю для українського народу. Його життя є відбитком трагічної історії всієї України, через терни до зірок.

З промови Блаженного Василя 24.08.1972 р. (Канада).

...Передаю Вам привіт не тільки від молоді, але й від українського народу, що там живе ще й бореться, – передаю Вам привітання і від могил померших і погибших, що їх кости розсіяні не лиш по Україні, але й по далеких, далеких землях.

Передаю Вам привіт з землі волинської, де народилася наша велика поетеса Леся Українка, з села Колодяжного, біля Ковеля. Там в її рідній хаті я бачив брата Лесі. Він помирав, але стрінувся зі мною і я йому поміг приготувитися на дорогу до вічності. Люди в селі прийняли світло Божої правди і стали жити добрим українським християнським життям.

Будьте вірні Христовій науці і українському народові – тоді радше вмерете, згинете, а не зрадите свого народу. Найкраще це побачили в останніх роках, хто вірно витримав всі

страждання і хто не зрадив українського народу. Це були ті, котрі були вірними Христові, котрих життя було оперте на Його науці, яка єдина є правдива, кріпка, сильна й вічна.

Гляньмо в історію нашого народу. Коли було найкраще життя в Україні? В часі козаччини. На Запоріжжі, над Дніпром, там була Січ, там жило наше славне козацтво. Це були герої нашого народу. ...Серед воєнного табору вони збудували церкву св. Покрови і в ній перед іконою-образом Пречистої кожної неділі й свята молилися.

Тому й я до Вас взиваю – Любіть Божу Матір, Пресвяту Богородицю. Не забувайте кожного дня вранці і ввечері молитися! Коли ввійдете в яку прикрість, нещастя, коли починаєте якесь важне діло-завдання – до Богородиці вдавайтесь, моліться, моліться, моліться! Пресвята Богородиця помагала нашим козакам перемагати татар, турків і всіх ворогів. Так і Вам допоможе Божа Матір у всіх справах Ваших перемагати всі труднощі й виходити переможно по шляху рідного народу і св. Церкви його. Пречиста Діва завжди допоможе Вам, щоб сповнило все аж до останнього Вашого віддиху. Амінь!

Батько Волошин – з серця кров і любов!

Цього року минає 55 літ з дня проголошення Карпатської України. Бог і час відкривають перед нами ще одну славу сторінку з історії нашого народу. Величавою постаттю постає перед нами священник Української Греко-Католицької Церкви о. Августин Волошин, який народився 17 березня 1874 року в с. Келечин на Закарпатті. Його батько, Іван, також був священником і дав йому початкову освіту. Разом з мамою Емілією вони зуміли прищепити маленькому Августині любов до Бога й страждальної України. Закінчивши гімназію та духовну семінарію в Ужгороді, Августин навчався у вищому духовному закладі Будапешта. У 23 роки став священником і доктором теології. Заочно закінчив Ужгородський педінститут і став професором математики та фізики. Впродовж багатьох років був директором учительської семінарії, що відіграло важливу роль у відродженні Закарпаття. Одночасно вступив до гуртка священників-народовців, які мали за мету врятувати українські церковні школи від закриття мадярським урядом. І це їм вдалося зробити. Минув час і мадярська окупація змінилася чеською. З благословення єпископа о. Августин вливається у народний християнський рух і стає послом до Празького парламенту. Активними дипломатичними заходами Батько Волошин рятує Закарпаття від нової словацької інтервенції. 1925 року Папа Пій XI відзначає одруженого священника о. Августина Папським Шамбеляном і благословляє його на тернисту дорогу для спасіння Церкви й України. У 1920-1938 роках о. Августин видавав єдиний на Закарпатті український часопис “Свобода”. Своєю титанічною працею Батько Волошин привів народ до проголошення Карпатської України. Це сталося 15 березня 1939 року в Хусті. Одноголосно о. Августина обрали Президентом. Затвердили національний жовто-блакитний прапор з тризубом і гімн “Ще не вмерла Україна”. Накреслили основні напрямки розвитку Вільної Держави.

Та недовго судилося тривати цій закарпатській свободі. Мадярські й німецькі фашисти, мов роз’ярені вовки, накинулися на цей ласий шматок української землі. На захист Карпатської України став увесь цвіт нації. Приїхали навіть студенти з Львівського університету, щоб віддати своє життя за волю України. Та боротьба була нерівною... Батько Волошин змушений був переїхати до Праги, де викладав у Вільному українському університеті, а згодом став його ректором. Нарешті Чехословаччину освободили

більшовики, а о. Августина заарештували й вивезли в Москву до лефортовської в'язниці. Звичайно, він міг виїхати на Захід і залишитися живим. Та Батько Волошин вважав: "Коли така Божа воля, щоб я став мучеником, то приймаю це без нарікання". Під час арешту він щиро молився, дивлячись на небо, і жертвував своє життя за спасіння Церкви й України. Останню краплю крові пролив о. Августин 19 липня 1945 року, на 52-му дні страшних тортур. Ось так мужньо, по-геройськи закінчив своє життя священномученик УГКЦ о. Августин. З серця кров і любов – усе віддав заради того, щоб восторжествувала правда Божа й настала краща доля України! Хай навіки живе в наших серцях пам'ять про першого Президента Карпатської України – Батька Волошина! В цю, 120-ту річницю з дня його народження, низько схилимо свої голови перед геніальним сином нашого народу, котрий своїм життям засвітив шлях до Свободи України!

1994

Відбулася панахида

Осіньного дня, 15 жовтня, біля церкви святого Йосафата, що в Старому місті Камінця-Подільського, зібралися християни двох конфесій. На місці, де рік тому встановлено Хрест пам'яті жертв голодомору 1933 року, відбулася панахида. Її відправили священники Української Греко-Католицької та Української Православної Церкви Київського Патріархату. Вшановано пам'ять усіх тих, хто загинув під час голодомору, більшовицької та фашистської тираній.

По закінченні панахиди перед мирянами виступили отець Ігор Цар, отець Віктор Смоляренко та ряд інших Камінчан, які відомі в громадсько-політичній діяльності міста. Вони віддали шану мільйонам загиблих українців, мирним селянам-хліборобам, представникам інтелігенції, Січовим стрільцям, воїнам ОУН-УПА, в тому числі найвідомішим борцям за волю України – Симону Петлюрі, Євгену Коновальцю, Роману Шухевичу, Степану Бандері. Останній 35 років тому, 15 жовтня, був підступно вбитий у Мюнхені за наказом Кремля.

Після виступів звучали українські церковні пісні. На завершення всі присутні виконали гімн "Ще не вмерла Україна".

1994

Користаймо з відпустів!

(Згідно постанов II Ватиканського Собору)

Мої дорогенькі! У св. Тайні Сповіді ми доступаємо відпущення гріхів і прощення вічної кари. Однак Сповідь не відпускає дочасної кари, яку належиться нам відбутися за наші гріхи тут на землі або в чистилищі. Саме цю дочасну кару відпускає нам свята Церква через відпусти. Отже, відпуст – це відпущення дочасних кар за всі гріхи минулого життя. По відпусті людина стає чистою і святою, як після Хрещення. Відпуст можна здобути тільки для себе або пожертвувати за душі в чистилищі. За інших живих людей його не можна жертвувати. Хто сповідається бодай два рази в місяць і часто причащається, той не мусить для досягнення відпусту щоразу сповідатися. Повний відпуст можна здобути тільки один раз на день, а частковий – більше разів щодня.

Щоб набути повний відпуст, треба бути охрещеним, вільним від екскомуніквиркляття, не мати прив'язання до будь-якого гріха, навіть повсякденного, перебувати в стані ласки

освячуючої, мати намір досягнути відпуст і виконати такі умови: Сповідь, Причастя і довільна молитва в наміренні Святійшого Отця (Папи). Відпуст з нагоди якогось свята вважається перенесеним на той день, на який переноситься і це свято. Коли для отримання відпусту вимагається відвідати церкву або каплицю, то це можна зробити від полудня попереднього дня аж до опівночі вказаного дня.

Повний відпуст можна отримати в таких випадках:

1. При першому Сятому Причасті – всі учасники.
2. З нагоди першої Служби Божої священника – всі учасники.
3. З нагоди 25, 50 і 60-ліття священства – всі учасники.
4. За відвідини церкви у день храмового празника.
5. Кожної п'ятниці Великого Посту.
6. За відновлення хресних обітів у суботу перед Пасхою.
7. З нагоди єпископських та канонічних монаших візитів.
8. При вступі до новіціату.
9. Монахи в день складання перших обітів.
10. Принаймі півгодинного побожного читання Святого Письма.
11. Відправити Хресну Дорогу або півгодини побожно читати про Страсті Христові.
12. Відмовити вервицю в церкві, в прилюдній каплиці, в родині, в чернечій спільноті чи в побожному товаристві.

13. Вірні, які з побожним наміренням користуються хрестом, вервичкою, медаликом чи іконкою, посвяченими через Папу або єпископа, отримують відпуст у день святих апостолів Петра і Павла.

14. З нагоди Євхаристійного Конгресу.

15. Під час реколекцій та місій.

16. За пісню “Тебе Бога Хвалимо” в кінці року.

17. За пісню до Святого Духа на Новий Рік.

18. Свята Мати Церква повна переживань за вірних (померлих) постановила спомагати їх якнайчастіше і поручати Богові перед кожною Службою Божою. Душа, за яку було відправлено Службу Божу, одержує повний відпуст.

19. В годині смерті завжди можна досягнути повний відпуст, без огляду на те, що він вже був здобутий того ж самого дня. Якщо в годині смерті нема священника, який би дав розрешення й папське благословення, з яким в'яжеться повний відпуст – тоді такий відпуст набуває кожний, хто збудив у собі щирий жаль за гріхи і є в ласці Божій, оскільки мав у житті звичай відмовляти хоч якісь молитви. Найкраще при тому послуговуватися святим хрестом.

Частковий відпуст набуваємо за такі молитви: “Вірую в єдиного Бога”, “Помилуй мене, Боже”, “Під Твою милість” і т. п.

За стрілісті молитви: “Господи, Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене грішного!”, “Ісусе, я люблю Тебе!”, “Пресвята Богородице, спаси нас!” і т. п.

Також частковий відпуст набуваємо за:

1. Акти віри, надії і любові.
2. Прийняття духовного Святого Причастя.
3. Вивчення або навчання катихизму.
4. Участь у прилюдних дев'ятницях перед святами.
5. Розважання.

6. Духовні вправи.
7. Знак святого хреста, вимовляючи: В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.
8. Читання св. Письма в короткому часі.
9. Відвідини Найсвятіших Тайн.
10. Побожне користування хрестом, вервичкою, медаликом, іконкою, посвяченими священником. Але, якщо ці предмети піддалися знищенню або були продані, то відпусту не отримаємо.
11. Сповнення своїх обов'язків та в щоденній праці возношення думки до Бога з покірною надією, додаючи стрілистий акт, хоч би в думці.
12. Всі діла милосердя щодо тіла й душі. Мова йде про всяку поміч потребуючим співбратам, навіть людям інших віровизнань, допомагаючи їм особисто чи зі своїх дібр.
13. Відмовлення собі в дусі покути того, що є приємне для даної особи, і бажання практикувати чесноту християнського умиротворення.

1994

Священна жертва Росії

Мов ясний промінь з глибини ХХ-го століття світить нам своїм героїським життям великий сподвижник церковної єдності Екзарх РГКЦ о. Леонід Федоров. 7 березня минає 60 років з дня смерті великого мученика російського народу, який горів бажанням принести в жертву своє життя заради того, щоб Росія повернулася до католицької віри, щоб був один пастир і одне стадо. Ця жертва була мила Богові і Він її прийняв. Сьогодні мало хто знає про діяльність Російської Греко-Католицької Церкви. Дивним виглядає вислів: росіянин-уніят. Але саме він заставляє нас задуматися над тим, що Бог через свого Єдинородного Сина Ісуса Христа заснував одну Церкву для всіх народів і рас аж до кінця світу. А тому вона називається вселенською православною, тобто католицькою ортодоксальною по-грецьки. Першим Папою Римським був 25 років св. Апостол Петро, якому Христос заповів: “Симоне, сину Йонин, ти Петро – Скеля і на цій скелі збудую мою церкву і адові ворота її не подолають. Я дам тобі ключі царства небесного, і що ти зв’яжеш на землі, буде зв’язане на небі; і те, що ти розв’яжеш на землі, буде розв’язане на небі” (Мт. 16:17-19). А по воскресінні, в присутності інших Апостолів, каже до Петра: “Паси мої вівці!” (Ів. 21:18). Цю пастирську владу Апостол Петро передав своєму наступникові св. муч. Папі Лину, той – св. муч. Анаклету, а той – св. Папі Клименту, який своєю мученицькою кров’ю у 101 році скропив українську землю в Херсоні таврійському. По нинішній день ця влада Римського Архиєрея передається з рук в руки і так буде аж до кінця світу. Також Вселенська Церква успадкувала по собі й жорстоке переслідування зі сторони безбожного світу. Не мала б Церква ворогів, якби в ній не було сповіді, обов’язку чистоти та науки про пекло. Розмаїтими способами стараються вороги християнства піддати сумніву авторитет папи, розбити єдність церкви, створити якнайбільше сект і тим самим збаламутити народи, щоб між ними панувала сатанинська ненависть, а не любов Божя.

Заглянемо в історію і побачимо, що казали на це світила церкви. св. Іларіон: “Церква найкраще процвітає тоді, коли є переслідувана”; св. Кипріяні: “Вороги Церкви для того так дуже переслідують голову тої Церкви, щоб через усунення керманича, Церква розбилася. Але Один Бог, Один Христос і один престол св. Петра, утверджений словом Спасителя”; св. Іван Золотоустий: “Церква мусіла би розпастися, якби не мала осередка єдності, видимої голови”; св. Августин: “Під одною головою Петром, є всі члени Церкви”. А ось що писав св. Теодор Студит до Папи Римського Пасхалія (817-824) в тяжких часах для Церкви на Сході: “Вислухай мене, вислухай, ти силою Божою одарений мужу, хранителю ключів небесних, від Бога поставлений, Пастирю стада Христового! Каменю, на котрім основана стала церква Христова! Ти еси пастир, бо сидиш на Його престолі! Прийди в поміч твоїм вівцям, котрі ще не були виставлені на таку стеклість вовків. Ти еси той муж, котрому Син Божий поручив покріпляти своїх братів, дивись тут є місце і час для того”. А також до учня Панкратія: “Ще Бог не опустив нашу Церкву, бо побудив наших братів на Заході, щоб зцілити тих, котрі в тьмі ересі, правді опираються. Я свідчусь Богом і людьми, що вони самі відірвалися від стада Христового, від найвищого пастирського престолу, на

котрим Христос зложив ключі віри”. Завжди важко було Христовій Церкві, та все ж таки з нами Бог, розумійте народи і покоряйтеся, бо з нами Бог! (Іс. 8:10). У кожному поколінні всемогутній Господь посилає змученому людству своїх вибраних, які за надхненням Святого Духа відважно йдуть проти тьми цього віку, проповідують святе Євангеліє і полум’ям своїх сердець запалюють віру в душах людей доброї волі.

Одним з таких вибраних Божих був о. Леонід Федоров. Народився він 4 листопада 1879 р. в Санкт-Петербурзі, у місті, яке назване на честь св. Апостола Петра. Батько його, Іван Федорович, був поваром і утримував ресторан “Малоярославець”, але скоро помер, і Леонід залишився тільки з мамою. Любов Дмитрівна була грецького походження, чудово малювала, відзначалась прямоотою серця, чесністю і ревністю у вірі. Саме вона зуміла передати синові найкращі риси християнських чеснот, виховати в ньому рішучість і твердість, жертвність і любов до ближнього. Навчаючись у гімназії, Леонід дуже багато читав і вивчав твори св. отців, соборів та історії, а тому прийшов до висновку, що правдивою є Католицька Церква. На відмінно здав екзамени й одержав золоту медаль. 1901 р. поступив у Петербурзьку духовну академію, де також був одним з найкращих учнів. Саме в той час до Петербурга приїхав священник-місіонар о. Іван Счиславський. Він був родом з Подільської губернії, закінчив гімназію і семінарію в Камінці-Подільському. Мав великий вплив на побожну молодь та інтелігенцію у Петербурзі. Знайомство о. Івана й Леоніда перейшло в особисту дружбу. Отець Іван допоміг Федорову розібратися в складній ситуації життя і вийти на чисту дорогу – з’єднатися з Вселенською Церквою. Щоб краще зрозуміти вагу цього рішення, треба знати, що чекало людину, яка “відпала від державного православ’я”. Все майно попадало під конфіскацію; заслання або висилка за кордон; заборона на право виховувати своїх дітей; тілесна кара. Маючи можливість зробити в Росії блискучу кар’єру, Леонід Федоров вибрав тернистий шлях до Божої Правди. Залишив на другому курсі Духовну Академію і виїхав до Італії вчитися у Папській семінарії в Ананії. Розстаючись з єдиним сином на довгі роки, його мама сказала золоті слова: “З першого ж дня я поручила Леоніда волі Божій. Я виховала його для Бога і для Нього розсталася з ним”.

“Всі шляхи ведуть до Риму”, але якщо в серці чуєш поклик до служіння святому ділу єдності Церков, то в той час з Росії до Риму треба було їхати тільки через Львів, де знаходилася резиденція Митрополита Андрея Шептицького. Вісім днів перебув Леонід у Львові. Він був просто вражений постаттю Князя Української Церкви, в душі якого горіло “Таворське світло”, а в його очах можна було побачити “Царство Небесне”. Так відзивався про Митрополита молодий російський юнак. Своєю добротою й милосердям Владика притягав до себе мільйони людських душ. Всім серцем полюбив Леонід Федоров Владика Андрея і з того часу, аж до останніх днів свого життя став його духовним сином. Навчаючись на Заході, в латинському світі, Федоров ще більше заставляв себе працювати, боротися і пробивати собі шлях. Особисто його латинізація не могла привабити тільки тому, що докорінно підривала ідею, за яку він, разом з Митрополитом Андреем готовий був віддати життя. А ідея полягала в тому, щоб Східна Церква зі своїм пречудовим візантійським обрядом зайняла гідне місце в католицькому світі. 1905 року Федоров здав екзамени на лауреата філософії, а згодом одержав вчений ступінь бакалавра філософії. 24 травня 1907 року, мав щастя бути на авдієнції у св. Папи Пія Х, котрий виявив йому свою прихильність і сказав, що єдиний шлях до приєднання Росії – тільки через священників східного обряду. Одночасно Федоров вирішив у Римі скористатися нагодою і зустрітися з

деякими дипломатичними представниками Росії, щоб тим самим прозондувати перспективу Унії. У розмові з найбільш впливовим чиновником Сергієм Сазоновим, майбутнім міністром закордонних справ, Федоров зрозумів, що російське керівництво постарається все зробити, аби не допустити до унійної праці католицьких священників східного обряду. Натомість, запропонували Федорову всі земні блага і навіть єпископство за організацію латино-російської Церкви. Та Леонід стояв твердо на своєму і ще більше працював над вивченням східного обряду, укріплюючи в собі візантійський дух. Свої семилітні науки Федоров закінчив у швейцарському університеті в місті Фрейбур, де на відмінно здав екзамени й вивчив французьку та німецьку мови.

Після університету Федоров поїхав до Львова, де Митрополит Андрей назначив його префектом і викладачем Студитського наукового інституту. У цьому інституті навчалися також і російські студенти, майбутні сотрудники Федорова – Екзарха. Тайну священства Леонід Федоров отримав 25 березня 1911 р. в Константинополі з рук болгарського грекокатолицького єпископа Михаїла Мирова. А звідти вирушив до Боснії в студитський скит св. Йосифа в Каміниці, проходити новіціят. Цей скит 1908 р. заснував Митрополит Андрей для українських поселенців у Югославії.

Там 12 лютого 1913 р. о. Леонід прийняв монаший постриг під іменем Леонтій. Маючи за плечима такий солідний багаж науки, о. Леонід Федоров виїхав до Росії. Його приїзд ще більше укріпив духовно російських уніятів. Своєю ревною працею він пригортав до себе всіх людей, спраглих чистої віри й святої правди. На той час найбільші російські грекокатолицькі громади знаходились у Петербурзі та в Москві. Їхній кістяк складався з найбільш освічених і культурних людей царської Росії, таких як Володимир Соловйов, Вячеслав Іванов, Наталія Ушакова, двоюрідна сестра Столипіна – міністра внутрішніх справ, княгиня Єлизавета Волконська, людина виняткової як для жінки богословської освіти, яка написала два церковно-богословські твори; її син – князь Петро Волконський, Юлія Данзас – високоосвічена людина, професор університету; подружжя Володимир і Анна Абрикосові, Михаїл Жеребцов. Всі ці люди мали неабиякий вплив на російську інтелігенцію та на царський двір. Чому вони стали католиками? – бо мали ласку від Бога. Самотужки вивчали твори св. отців і дійшли до висновку, що Візантія неправомірно відірвалася від апостольського престолу в Римі. Пізнавши правду, сміливо пішли за Христом і стали початківцями католицького руху в Росії. Всі вони були твердо переконані, що Католицька Церква є матір'ю всіх православних церков, берегинею істинного православ'я. В одній з церков Петербурга російські уніяти встановили надпис “Православно-Католицька Церква Святого Духа”. Пізніше царська влада разом з державною церквою саме цей надпис інкремінували за великий злочин і заборонили там відправляти Богослужіння.

З початком першої світової війни о. Леоніда Федорова заарештували й відправили в Тобольськ. Та ж сама доля спіткала й Митрополита Андрея, який опинився в суздальській тюрмі. Після звільнення Митрополит Андрей вирішив відразу поїхати в Петербург, щоб зустрітися з дорогими його серцю вірними Російської Греко-Католицької Церкви. Весь Петербург був на піднесенні, всі очікували великої події. Першою турботою Митропола Андрея в Росії було довершити канонічне впорядкування РГКЦ. Ці патріярші повноваження (юрисдикцію на території всієї Росії) Митрополит Андрей одержав 1907 року від святого Папи Пія Х під умовою “Секретно”. І ось прийшов час ними скористатися.

Під головуванням Митрополита Андрея відбувся перший Собор Російської ГрекоКатолицької Церкви, у якому взяли участь вісім священників російської Церкви, від УГКЦ – єпископ Йосиф Боцян, від латинської – архієпископ Едуард і єпископ Іоан. Крім них у Соборі приймали участь представники мирян. Це було велике торжество для російського народу. 11 червня 1917 р. була проголошена грамота про встановлення Екзархату в Росії. Своїм представником на всю Росію Митрополит Андрей призначив о. Леоніда Федорова з титулом Екзарха. Також йому надали митру і титул протопресвітера. Митрополит Андрей тут же хотів висвятити о. Леоніда на єпископа, але той просив ще якийсь час вичекати, щоб приготуватися до єпископського служіння. Одночасно, тими ж днями, було засновано “Товариство поборників возз’єднання Церков”, до якого належали російські католики і група православних. Цю ідею підхопили всі передові люди Росії. Екзарх о. Леонід не раз зустрічався з патріархом Тихоном і обговорювали з ним питання унійної праці. Сам патріарх щиро і сердечно бажав єдності Православної і Католицької Церкви, благословляв всі добрі починання в цьому напрямі. Між патріархом Тихоном і екзархом о. Леонідом були чудові дружні стосунки.

Та на перешкоді всіх добрих намірів росіян стала більшовицька революція, яка дала початок страшному терору проти людства, а особливо християнства. За наказом Леніна на Україні, в Білорусії і Росії було розстріляно 15 тисяч священників і єпископів. Це була основна мета комуністів – знищити Церкву й віру в Бога в людських серцях. Ще задовго до революції сатанинський ідеолог Карл Маркс сказав, що треба все зробити для того, щоб якнайбільше душ пішло до пекла. Любов до ближнього замінили ненавистю до людини. 1922 року більшовики організували на Поволжі штучний голод. Патріарх Тихон запропонував допомогу від Церкви, але вона була відкинена. Натомість у засобах масової інформації поширили вістку, що в країні голод, а Церква не хоче допомогти бідним людям. Це був сигнал до масового терору й грабунку проти Церкви. Подібного історія ще не знала! Крім того спеціальними агентами сіялись розколи по церквах, а владу над парохіями передавали в руки світських людей. Одним з помічників Леніна був Бонч-Бруєвич, який займався розмноженням сект, щоб таким способом підірвати авторитет Церкви і послабити її вплив на народ.

Особливого переслідування зазнавали російські греко-католики. Їх називали агентами Ватикану і ворогами пролетаріату. Майже всі вони були засуджені й посаджені в тюрми. 1923 року влада накінець відкрила латинські храми, але Російська ГрекоКатолицька Церква залишилась під заборонаю. Пані Юлія Данзас вирішила скористатися своїм становищем професора університету і дісталася на прийом у Смольний до всесильного секретаря петроградської ради товариша Ларіонова. На запитання, чому така несправедливість, адже всі католицькі церкви відкриті крім нашої, видний комуніст відповів: “А тому, що Федоров сильно небезпечний чоловік! Всі католики польські агенти”. Тоді Юлія Данзас сказала, що треба росіянам надати можливість ходити не в польський костел, а в російську церкву. Суперечка ще довго продовжувалась, аж поки комуністичний вельможа не висказав свою думку до кінця: “Ополячаться тысяча, ну десять тысяч людей. Це нам не страшно. А в підлу федоровську церкву підуть мільйони, підуть в католицьку інтернаціональну організацію! Не просіть, ваша церква буде ліквідована!”

Цього ж року засудили Екзарха РГКЦ о. Леоніда Федорова до 10 років тюрми. Каторгу він відбував на соловецьких островах. Це була найстрашніша тюрма в соціалістичній зоні.

Щодня там помирали тисячі людей від тортур, холоду й голоду, а на їхнє місце привозили інших. Арештовані важко працювали на вирубці лісу, який влада рад продавала цілому світу за безцінь. В той же час всі газети повідомляли про інтерв'ю Молотова, що у радянському союзі зовсім нема каторжних робіт. У жахливих умовах соловецьких концтаборів російські греко-католики старалися щодня відправляти Святу Літургію. Свої страждання жертвували за спасіння Росії.

Довгі тюремні роки сильно підірвали здоров'я о. Леоніда настільки, що його випустили з тюрми в кінці 1933 р. Помер екзарх о. Леонід Федоров у Вятці 7 березня 1935 р. Хоч яке важке було його життя, о. Леонід ніколи не нарікав на свою долю. Навпаки, завжди був повний енергії і мав велике бажання пролити кров за єдність Церков. Був твердо переконаний, що на Росію впала кара за гріх розз'єднання. По нинішній день, як дзвін чути його слова: "Ми жертва за схизму Сходу і з терпінням ми повинні нести свій хрест. Ми є добрим для духовного відродження Росії". Твердо вірив, що прийде час і Росія прийме католицьку віру. В поминальному слові Митрополит Андрей казав, що Екзарх о. Леонід відзначався не тільки незвичайними даруваннями ума й серця, але й великими, можна сказати героїчними, чеснотами. Через ціле життя він був тієї гадки, що католики східних обрядів повинні вважати себе за жертву, задоситьучинення Божій справедливості за гріх і гріхи роздору. Бог дав йому той великий дар, що жертва його була прийнята. Митрополит Андрей прикладав всі зусилля, щоб розпочати процес беатифікації Екзарха Леоніда. Дай Боже, щоб скоріше це сталося, аби світ пізнав святе життя цього великого російського сподвижника святої унії. Чим більше людей в Росії й Україні, на Сході й Заході зрозуміють Боже Провидіння і роль священників східного обряду в справі єдності церков, тим швидше настане цей час, коли обійме брат брата й не буде на наших землях безбожника-супостата.

Через 60 років після смерті Екзарха о. Леоніда Федорова ми схиляємо свої голови перед його світлою постаттю мученика за найвищу ідею Божої любові та свободи. Терниста дорога його життя – це взірець любові до східного обряду й розуміння важливості його дотримання; це – взірець невтомної боротьби та жертвності за велику справу святої Унії, щоб був один пастир і одно стадо!

1995

У 2001 році Папа Іван-Павло II проголосив екзарха Леоніда Федорова блаженным.

Народний месник – Устим Кармалюк

На початку цієї статті хочу подати деякі рідкісні факти з історії нашого народу. У 1927 році з тисячі чоловіків 967 одружилися на українках, а з тисячі шлюбів було тільки два розлучення. У містах жило 13 % населення, а решта працювали на землі. Тільки 6 % мали понад 60 років, а решта була молодь. Великий приріст населення тривав до тридцятих років.

Знаменитий український оперний співак Анатолій Мокренко знайшов книгу “На великій стройке”, видану в Петербурзі у 1931 році. У книзі подана статистика, що на тертої СРСР проживало: Росіяни – 77,7млн. чол.; Українці – 81.1; Білоруси – 4,7; Казахи – 3.9; Узбеки – 3,9; Татари – 2,9; Евреї – 2.6; Грузини – 1.8; Тюрки – 1,7; Вірмени – 1,5; Мордва – 1,3; Німці – 1,2; Чуваші – 1,1; Таджики – 979 тис.чол.; Поляки – 782; Туркмени – 764. Такі ж дані були у першій радянській Енциклопедії 1926 року.

А вже у 1937 році перепис населення вказує 26 мільйонів українців. Куди ж поділися всі інші? Комуністи організували в Україні три штучні голодомори у 1921-1922, 1932-1933, 1946-1947 роках, щоб придусити опір повстанців. Внаслідок цього загинуло понад 15 мільйонів людей... Навіть важко уявити які жахіття і геноцид пережив наш народ.

Історія України – це постійна боротьба проти окупантів. Славний лицар України Устим Кармалюк народився 10 березня 1787 року. Під час його життя на Поділлі побувало до 30 мандрівників з різних країн Європи, які у своїх спогадах відзначили тяжке й підневільне життя українського народу.

Ось що писав про це польський письменник і політичний діяч А. Немцевич: “Бідний сільський люд, що від сходу до заходу сонця знає лише кривавий піт на чолі, злиденні харчі, часто суворе ставлення, що не знає на цій землі ні щастя, ні веселощів. Давня жадоба волі не погасла серед українського народу – і не без тривоги, не без хвилювання проводять пани свої дні. Досить іскри, щоб спалахнули давні пожежі – до них не допускає, мабуть, лише присутність великих військ”. Інші мандрівники наводять факти вбивств і жахливих знущань над бідними людьми.

У 1775 році Катерина II знищила Запорізьку Січ та відібрала від УГКЦ на Східній Україні 9 тисяч парохій, 145 монастирів і насильно приєднала до московського православ'я. Ті, що не перейшли на московську віру, мусили прийняти латинський обряд і ополячитись.

Отож, Устим Кармалюк жив у часі нищення Української Греко-Католицької Церкви, яке почалося в 1795 році й тривало до 1840 року. Назву УГКЦ дали австрійці нашій Церкві у Галичині, а перед тим це все була єдина Київська Митрополія – Українська Православна Церква, яка була в єдності з Апостольським Престолом в Римі.

Ще в школі я з великим захопленням читав дві художні книги про Кармалюка. Але коли я опинився у 1991 році в Камінці-Подільському, то пішов до архіву шукати історичні документи про життя Устима. Я розумів, що здебільшого про Україну писали окупанти, а в їхніх очах кожний українець, який хоче правди і волі, є злочинцем.

В тих часах, коли жив Кармалюк, Польща й Росія роздирали Україну на шматки, а тому архівні документи дають тільки однобічний погляд окупанта на життя людини, яка не хотіла схилити своєї голови перед безбожниками. Та шила в мішку не сховаєш і навіть у тих документах знаходимо причину боротьби Устима Кармалюка. Це, перш за все, страшні знущання над українським народом.

Через добрих людей до мене потрапили матеріали збірника документів 1948 року і доповіді наукової конференції 1987 року та інші. Півроку я перечитував усі допити Устима Кармалюка, які писали окупанти і там знайшов те, що шукав – правду про Кармалюка...

В записах метричної книги знаходимо, що Кармалюк народився 1787 року в селі Головчинці, Літинського повіту, Вінницької області в родині Якіма й Олени. Охрестив його священник УГКЦ о. Іван Палій у храмі Святої Покрови. Були в Устима ще дві сестри: Марія – 1781 р.н. і Оксана – 1793 р.н. Одружився Кармалюк 1806 року з місцевою дівчиною Євдокією, яка померла через три роки й залишила дочку Настю, 1806 р.н., та сина Івана 1807 р.н. Напівсиріт забрали на виховання батьки покійної. Через рік Устим одружився з Марією Щербою, 1789-1834 рр., від якої мав трьох синів: Остапа – 1811 р.н., Івана – 1815 р.н., і Тараса – 1820 р.н.

Устим Кармалюк був кремезною людиною вище середнього росту, волосся мав світло-русяве, вуса, лице округле, очі голубі. Розмовляв чисто українською мовою, але також вільно володів

російською, польською і єврейською мовами. Та гірка доля спіткала його ще в молодих роках. Поміщик Пігловський не міг пережити того, що його власний раб не дозволяв собою потурати, а тому вирішив позбутися Устима й віддати його на 25 років до царської армії. Це сталося 1812 року, коли Устим на свої молоді роки пережив смерть першої дружини, яка залишила йому двійко сиріток, а друга дружина щойно народила дитину.

І ось, в розквіті літ волелюбного українця Кармалюка з наказу польського поміщика насильно забирають до російської армії. Яка дружня співпраця окупантів! Для Устима це був смертний вирок, тому що за життя він мусів назавжди розпрощатися з молодого дружиною й малесенькими діточками; забути про те, що він має право від Бога жити на своїй землі та бути вільним.

Крім того, служба в царській армії була страшним знущанням над людською гідністю. Тарас Шевченко порівнював її з чистилищем і писав, що російська армія – це зброд озвірілих варварів, п'яниць і розпусників, між якими нормальній людині неможливо жити. А я від себе скажу, що повністю з цим згідний, бо сам пережив російсько-більшовицьку червону армію в Забайкаллі у 1977-1979 роках. Пригадую, як зранку нас виганяли на плац і пускали здоровенну вівчарку. Хто мав сили – втікав, а хто був слабший – попадався в зуби псові. Часто п'яні офіцери били солдатів до півсмерті і навіть застосовували тортури: розігрівали на вогні залізний гак і ним пекли людей. Тому я чудово розумію, що прийшлося пережити Кармалюкові. Хіба нормальна людина могла з цим миритися? “За правду борись аж до смерті, то ж за тебе й Господь Бог змагатиметься” (Сирах 4:28).

При першій нагоді Устим втікає з Камінець-Подільського гарнізону й організовує боротьбу проти тих, хто знущався над бідним народом. Прості люди щиро любили Кармалюка і завжди давали йому пристановище, харчі та іншу поміч. Дуже цікавим є той факт, що у боротьбі проти тиранів тьми цього світу брали участь не тільки українці, а й поляки та євреї. Вихрест з євреїв Василь Добровольський довгі роки був найближчим сподвижником Кармалюка; поляки Ян і Олександр Глембоцькі, Фелікс Янковський та Олександр Витвицький до кінця життя були вірними товаришами Устима, як і євреї Аврум Ель Іцкович, Абрашко Дуvidович Сокольніцький, Арон Віняр та багато інших. Всі ці люди на очних ставках і допитах ніколи не зрадили Кармалюка, за що каралися і були вивезені в Сибір.

За час визвольної боротьби Устима Кармалюка з 1812 по 1835 роки його не раз засуджували й били 928 разів батогами. 1814 року Устим втік з-під варти по дорозі до Криму в с. Панівці біля Камінця-Подільського; тричі з Тобольська в Сибірі у 1818, 25, 29 роках; з Архангельська у 1830 і з літинської тюрми у 1832 році. В тюрмах його заковували в кайдани і на ланцюг, давали мало їсти, бо великий страх наганяв він на тих, хто не хотів чесно жити.

Одного разу після втечі з Сибіру зробили йому очну ставку з жінкою Марією і трьома синами. Найменший п'ятилітній Іванко цілував батькові руки й лице. Устим від того сильно змінився на лиці й тремтячим голосом сказав, що не знає їх. Ось такі муки пережив цей чоловік. До кінця життя діти дуже любили свого батька і завжди при зустрічі цілували його в руки, у всьому були йому послухні й ніколи його не зрадили.

Кармалюк був добрим шевцем, шив дітям і жінці чобітки, дбав про сім'ю. Просив Марію переїхати з дітьми на південь України, де в степу знайшов житло і познайомився з місцевими жителями. Бував у них за кума, купив корову для сім'ї і намірився засіяти поле. Під осінь 1822 року хотів туди переїхати, але Марія на те не погодилась, хоч згідно християнської моралі жінка зобов'язана йти за чоловіком на місце проживання. Це був удар для Устима, який вщент розбив мрії про спокійне життя на степах.

Кармалюк був грозою для здирців, а милосердним для бідних. Одного разу він хотів з помсти спалити 35 вуликів поміщиці Пігловської. Сторожі почали його просити не робити цього, бо їх покарають. Тоді Устим каже: “Щоб не робити вас нещасними, я не спалю їх”. Ось таке добре серце було в нього. По всьому Поділлі бідні й чесні люди спомагали Кармалюка. Відмовлялися йти його ловити, хоч за те їх карали батогами і вивозили в Сибір.

Загинув Устим Кармалюк 23 жовтня 1835 року в с. Карачинці-Шляхові. Поховали його в місті Летичеві нинішньої Хмельницької області. За підступне вбивство польський поміщик Ф.Рудковський був викликаний до російського царя Миколи I й одержав нагороду Юди – золотий перстень з діамантом. Не вкладається в розум, щоб століттями йти на чужу землю і винищувати

мечем та вогнем український народ. А що буде після смерті? – На тамтому світі всім, хто грабував і катував Україну і кому було всього мало – добавлять...

Кармалюка зрадила Олена – жінка Прокопа Процьківа, в хаті яких Устим мав зустрітися зі своїм побратимом Юрком Самківим. Отже, великою брехнею є те, що Кармалюк загинув через коханку, бо Прокіп Процьків був сподвижником Устима, за що його вислали в Сибір, а продажну жінку Олену в нагороду помилували. Під час обшуку в покійного знайшли маленьку салатяну торбинку з цвяшками до чобіт. Це свідчить про те, що Кармалюк до останніх днів свого життя чесною працею заробляв собі на прожиток. Також знаємо, що Устим завжди носив на грудях хрестик і щорічно сповідався.

Героїчною постаттю Устима Кармалюка цікавилися Т.Шевченко, М.Костомаров, С.Руданський, Марко Вовчок і священник УГКЦ Яків Головацький. Усі вони називали його славним лицарем, борцем за справедливість, захисником покривджених. Історичні джерела свідчать про те, що Кармалюк нападав на багатих тоді, коли до нього доносився стогін скривджених бідняків, які вимагали відплати. Він не проливав людську кров, був чесним і справедливим навіть тоді, коли його цькували, як вовка.

В с. Слобідка Іванковецька жила вдова Марусина Оліневич, яка вела на продаж корову, бо не мала в що одягнути дітей. Перестрів її на дорозі Кармалюк і дав гроші, щоб купила все необхідне. Також в цьому селі дав гроші на корову бідному чоловікові Тарнавському. Гаврило Риндик з-під Камінця згадує, що мав 15 років, коли бачив Кармалюка: розбійники ті, що з розпусти та з розкоші, а Устим за народ. Дуже добрий був, що пішов би, здається, за ним у світ.

У 1878 році помер Леонтій Джуринський з Тинної, Ушицького повіту. Це був чоловік з золотими руками – вмів усе робити. Держався великим вільнолюбцем. Кармалюк був у нього чотири рази. Ось що згадує Джуринський про нього: Устим був не дуже високий, але плечистий, надзвичайно сильний, дуже розумний лицар. Не любив розбійників, сильно карав даремних злодіїв. У нього було після другої втечі з каторги сто чоловік повстанців. Як окупанти збиткувалися над людьми, то люди зверталися до Леонтія, щоб переказав Кармалюкові, а той завжди захистить скривджених. По нім і чужі плакали, коли його було вбито.

Житель с. Гуменці, Мислицький, згадує, що одного разу Кармалюк відібрав багато золота в місцевого здири-окупанта й роздав бідним, обірваним жінкам, що йшли по дорозі. На прощання сказав: “Беріть золото, хай діти ваші вдома не плачуть... Як мене десь вб’ють, споминайте Кармалюка...”

“Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх” (Ів 15:13).

Що відповісти сектантам...

За останніх днів настануть скрутні часи, бо горді люди під виглядом побожності будуть влазити в дома і зводити інших. Таких цурайтесь 2 Тм 3:1-13.

1. Закид Церкві: Ім'я Бога тільки – Єгова.

Відповідь: В Старому Завіті знаходимо багато прекрасних імен Бога: Ел, Бог Ізраїля Бт 33:20. Я той, хто є (Ягве-Суший), Бог Авраама, Ісаака, Якова таке моє ім'я Вих 3:13-15. Всевишній, Вічноживий, Святий на ім'я Іс 57:15. Ревнивий – ім'я Господнє, він Бог ревнивий Вих 34:14. Добре воно – співати твоєму імені, Всевишній Пс 91:2. Свят Господь сил – Саваот Іс 6:3. В Новому Завіті: Навчіть усі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа Мт 28:19. Вірувати в ім'я його Сина Ісуса Христа 1 Ів 3:23. Щоб перед іменем Ісуса всяке коліно преклонялося на небі, на землі й під землею Фп 2:10.

2. Закид: Христос не є Богом – отже нема Пресвятої Трійці.

Відповідь: В єврейській мові слово Бог – множина. Троє свідчать на небі: Отець, Слово і Святий Дух, і ці Троє – одно 1 Ів 5:7. Бог є Дух Ів 4:24. Дух Божий створив мене Ів 33:4. Сам Дух заступається за нас Рм 8:26. Дух Святий навчить вас усього і все вам нагадає Ів 14:26. Слово стало тілом Ів 1:14. Бог з'явився в тілі Тм 3:16. У ньому вся повнота Божества тілесно Кл 2:9. Він – правдивий Бог і життя вічне 1 Ів 5:20. Великий Бог і Спас наш Ісус Христос Тит 2:13. Господь мій і Бог мій Ів 20:28. Хто бачить мене, той бачить Отця. Я в Отці і Отець у мені Ів 14:8-10. Я і Отець-одно Ів 10:30.

3. Закид: Пекла нема, бо душі помирають.

Відповідь: Призначено людині раз умерти, і потім суд Євр 9:27. Грішники підуть на вічну муку, праведники – на життя вічне Мт 25:46. В пеклі вогонь не вгасає Мр 9:44 і виходу звідтам немає Лк 16:26. Бог кинув ангелів, що згрішили до пекла 2Пт 2:4. Вони зазнають кари, вічної погибелі 2 Сл 1:9, де буде плач і скрегіт зубів Мт 8:12. Хто вірує в Ісуса, не помре повіки Ів 11:26. Бог Авраама, Ісаака, Якова є Богом живих, а не мертвих Лк 20:37, 38. Душі Мойсея та Ілії з'явилися у славі Лк 9:31.

4. Закид: Рай буде на землі.

Відповідь: Земля з ділами, що на ній, розпадається 2 Пт3:10. Буде нове небо і земля нова, Єрусалим новий – житло Бога з людьми Од. 21:1-4, які будуть подібні до ангелів Лк 20:36. Ось бачу відкрите небо Ді 7:56. Сьогодні будеш зо мною в раю Лк 23:43. Павло був узятий до третього неба у рай 2Кр 12:2-4. В домі Отця мого осель багато. Я йду приготувати вам місце. Вернуся й вас до себе візьму, щоб і ви були там, де я Ів 14:2-4.

5. Закид: Ісус Христос мав братів і сестер, а Марія – звичайна жінка.

Відповідь: Новий Завіт згадує братів і сестер Ісусових (так євреї називали своїх двоюрідних і навіть інших родичів), але ніде не написано про синів чи дочок матері Ісусової. Ангел Гавриїл був посланий Богом до Діви, зарученої чоловіком на ім'я Йосиф, благовістити народження Ісуса. Марія сказала до ангела: – Як воно станеться, коли я не знаю мужа! Лк 1:26-35. Це свідчить про намір Марії і Йосифа жити в чистоті. Брама ця буде зачинена Єз 44:2. Сектанти не величають Богородиці, бо не читали в св. Письмі: Ось бо віднині ублажатимуть мене всі роди Лк 1:48. Прийшла до мене мати Господа мого Лк 1:43. Праворуч Бога стоїть Цариця Пс 44:10. Жінка, одягнена в сонце, і місяць під її стопами, на її голові вінець з 12-х зір Од 12:1. Набожність до Пречистої Діви є знаком вибрання до неба (св. Іван Дамаскин, VIII ст).

6. Закид: Хреститися треба тільки в дорослому віці.

Відповідь: Пустіть дітей! Не бороніть їм приходити до мене, бо таких царство небесне Мт 19:14. Покайтесь і хрестіться в ім'я Ісуса Христа, і ви приймете дар Святого Духа. Для вас бо ця обітниця і для дітей ваших Ді 2:38,39. Охрестились Лідія і тюремник з усіма домашніми Ді 16:15,33. Хрещення заступає місце обрізання Кл 2:11, 12, а обрізання робили дітям на восьмим дні життя Бт 17: 12. Хто не родиться з води та Духа, не може увійти в царство Боже Ів 3:5.

7. Закид: Не можна називати нікого отцем, крім Отця Небесного.

Відповідь: Мається на увазі не робити собі когось з людей богом, як це було за Сталіна. Ми ж називаємо священника отцем – батьком духовним. Хоч би ви мали тисячі учителів у Христі, але небагато отців, я бо вас породив через євангеліє у Христі Ісусі 1 Кр 4:15. Отче Аврааме Лк 16:24. Отче, я согрішив проти неба і проти тебе Лк 15:18.

8. Закид: Не можна почитати знак святого хреста.

Відповідь: Слово про хрест – глупота тим, що погибають, а для нас, що спасаємося, сила Божа 1 Кр 1:18. Є такі, що уникають переслідування за хрест Христа, а я хвалюся хрестом Господа нашого Ісуса Христа Гл 6:12-14. Як Мойсей підняв мідяного змія в пустині для спасіння Чис 21:9, так Син чоловічий піднесений над світом, щоб ті, хто вірує у нього, жили життям вічним Ів 3:14. Відлучені від Церкви поводяться, як вороги хреста Христового Фп 3:18. Чому, коли перехрестишся, зникає всяка примара?

9. Закид: Не можна почитати святі ікони.

Відповідь: В переданнях св. Отців Церкви сказано, що ми не почитаємо дерево, фарбу чи полотно, а ті особи, що на іконах представлені. В Старому Завіті, Господь, наказав Мойсеєві зробити двох золотих херувимів і т.п. Вих 25:18. Ісус Христос – образ невидимого Бога Кл 1:15. Звичаї Церкви, то не легкодушна річ, бо вони є з розпорядження Святого Духа (св. Іван Золотоустий, IV ст). З давніх часів оповідають, що першу ікону намалював св. апостол євангелист Лука ще за життя Ісуса Христа. Як пояснити те, що є чудотворні ікони, з яких течуть сльози і навіть кроваві, оздоровляються невиліковно хворі люди? З історії знаємо, що безбожники топтали, палили і навіть стріляли в ікони, а християн катували за них і вивозили в Сибір. Нині ж сектанти насміхаються з Церкви за почитання святих ікон.

10. Закид: Не можна брати зброї до рук.

Відповідь: Бог призначив границі людського оселення Ді 17:26 і хто стає на їхній захист, той життя своє кладе за друзів – більшої від цієї любови ніхто не має Ів 15:13. Не бійтесь ворогів: Господь, Бог ваш, що йде поперед вами, він сам воюватиме за вас Втор 1:29,30. Іван Хреститель сказав воякам чесно виконувати свій обов'язок Лк 3:14, а Ісус поставив за взірець віру сотника Мт 8:10-13. Сектанти мовчать про аборти, одночасно вчать, що не можна йти на війну і боронити свою державу, нехай хтось інший проливає кров за їхню свободу і правду Божу.

11. Закид: Треба дотримуватись суботи.

Відповідь: Нехай же нас ніхто не судить у справі свят, чи щодо новомісяця, чи суботи Кл 2:16. Не вертайтеся до старих обрядів і не заховуйте дні, місяці, пори й літа Гл 4:9,10. Ісус воскрес уранці першого дня тижня Мр 16:9. Першого дня тижня ми зібралися на Богослужіння Ді 20:7. Першого дня тижня робіть збірки 1Кр 16:2. Ап. Іван згадує про недільний день Од 1:70. Якщо дотримуватись суботи Старого Завіту, значить треба приносити і жертви – вола, ягня і т.п., і не називати себе християнами. (св. Іван Золотоустий).

12. Закид: Не треба молитись за померлих.

Відповідь: Ще в Старому Завіті приносили жертви за душі померлих 2 Мак 12:46. Дар милосердя подай усякому живому, а й мертвому не відмов твоєї ласки Сир 7:33. Сам Ісус Христос каже, що є гріхи, які не прощаються ні на цьому світі, ні на тому Мт 12:32. Отже, на тамтому світі праведники в раю не потребують прощення, а проклятим, в пеклі вже ніщо не допоможе. Значить існує чистилище, де ще є можливість доступити прощення гріхів. Ап. Павло каже, що ті душі спасуться, наче крізь вогонь 1 Кр 3:15. Вогонь чистилища є страшніший над всі муки цього світу (св. Августин, V ст). Згідно передання першу Службу Божу зложив ап. Яків від 70-ти, і там вже є молитва за померлих.

13. Закид: Не можна молитися до святих, а тільки до Бога.

Відповідь: Згідно передання, Бог прославляє святих, щоб інші наслідували їхнє життя. Нехай Іов, слуга Мій, помолиться за вас і знайдете прощення Іов 42:8. Благаю вас, брати, помагайте мені молитвами за мене до Бога Рм 15:30. Від дотику об кості Єлисея воскрес мертвий 2Ц 13:21. З IV ст. по нині витікає цілюще миро з мошів св. Миколая, яке оздоровляє хворих. Ми почитаємо мощі святих, щоб через них поклонятися Богу, за якого вони померли (св. Єронім, V ст). Від тіні ап. Петра Ді 5:15 і одягу ап. Павла Ді 19:11 теж оздоровлялись. Якщо за життя Господь вислуховував молитви святих і творив такі чуда, то тим більше вислухає їх після смерті, коли вони є разом з Богом в небі.

14. Закид: Не треба Церкви і священників.

Відповідь: Христос заснував свою Церкву на ап. Петрі, дав йому ключі царства небесного і владу Мт 16:18,19. Першість серед апостолів Мт 10:2. Петре, паси мої вівці і ягнята Ів 27:75. Утверджуй братів твоїх Лк 22:32. Під одною головою, Петром, є всі члени Церкви (св. Августин). Як мене послав Отець, так я посилаю вас. Дихнув на апостолів і дав священничу владу. Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж задержите – задержаться Ів 20:27-23. Всі ангели не мають тої влади, яку має священник-пресвітер, бо не можуть відпустити ані одного гріха (св. Григорій Богослов, IV ст). Силою молитви священник освячує воду в річці, і вона не псується Іс 12:3. Ідьте, отже, навчайте усі народи. Я з вами по всі дні аж до кінця віку Мт 28:19, 20. Пророцтво писання не допускає особистого тлумачення 2 Пт 1:20, а жінки в Церквах нехай мовчать 1 Кр 14:34. Буде одне стадо і один пастир Ів 10:16, а не сотні сект.

15. Закид: Святе Причастя – це знак ласки й оправдання.

Відповідь: Тримайтесь передань, яких ви від нас навчилися чи то усно, чи то листовно 2 Сл 2:15. Бережи передання 1 Тм 6:20. Сектанти не вірять, що Святе Причастя є правдиве Тіло і Кров Ісуса Христа Ів 6:55, а лиш символічно їдять хліб і п'ють вино. Перетворити хліб і вино в Тіло і Кров Ісуса Христа Лк 22:79 може тільки правдиво рукоположений священник 2 Тм 1:6, на слова якого в Службі Божій – Христос сходить на землю (св. Григорій Богослов). Ісус погрожує, що хто не їстиме тіла Сина чоловічого й не питиме Його крові, не матиме життя в собі Ів 6:53. Отже, сектанти не виконують найважливішої Божої заповіді – не споживають Тіла і Крови Ісуса Христа Ів 6:54. Вони мають різні фальшиві науки, але спільно працюють над знищенням правдивої Христової Церкви. В праці використано вірші з Святого Письма українського, російського та древнього церковнослов'янського видання.

1995

Патріархат, чи знову рабство

Дорогі брати і сестри – любі українці! Наближається час великого торжества з нагоди 400-ліття проголошення Святої Унії в Україні. В черговий раз стоїмо на порозі історії з розп'ятим народом і думкою, що далі робити? Звичайно – молитися і боротися до останньої краплі крові. Бог і Україна – це наша ціль життя! За правду Божу і свободу наші діди й прадіди віддавали все, що мали найдорожче, а саме – душу й тіло. Вони вмирали з любові до Бога і свого ближнього – страждального українського народу, щоб тільки здобути кращу долю для майбутніх поколінь. Всемогучий Бог прийняв їхню жертву і сьогодні світить сонце волі: Церква на свободі, діти в храмі, хрест Господній засяяв над народом. Поволі Україна стає вільною державою. І ось для цього, щоби ця держава була могутньою, вона мусить мати міцний фундамент – правдиву Христову Церкву на чолі з Патріархом всієї України. Горами трупів і морем крові ми, українці, доказали свою вірність Христові та апостольському престолу. Тепер настав час апостольській столиці засвідчити свою батьківську любов до страждальної Київської Церкви. Для цього не треба аж такої жертви, яку приніс український народ, а досить визнати Патріархат нашої Церкви. Підтвердити перед безбожним світом те, що ми, українці, маємо право на вільне християнське життя, що ми теж діти Божі нарівні з усіма іншими народами.

Страшно подумати, що вже 400 років Україна чекає на це визнання. Це трагедія не тільки для України, а й для Вселенської Церкви. Якби був проголошений Патріархат 400 років тому в Україні, то ми сьогодні не мали б проблеми з безбожним комунізмом. Комунізм – це кара для християнських народів світу, які не хотіли Україну мати за рідну сестру, а воліли бачити її поневоленою і розп'ятою.

На превеликий жаль історія нічого їх не навчила. Сьогодні маємо в Україні ту саму ситуацію, що й 400 років тому. Цілі полки політичних диверсантів хлинули на щирі українську душу, прикриваючись знаком святого хреста. Користаючи з економічної кризи, пропонують бідним людям жувальну гумку, щоб тільки відреклися свого обряду, своєї мови, Батьківщини та культури. Серце кров'ю обливається, коли бачиш, як українських дітей вчать молитися на іноземній мові.

На II-му Вселенському Соборі у Ватикані наш Патріарх Йосиф Сліпий сказав такі слова: “Всі ті, що задля політичних причин притягають вірних Східних Церков до латинського обряду також і матеріальними засобами та постійною пропагандою, без сумніву вони не тільки що нищать Східні Церкви, але рівночасно завдають великої шкоди цілій Вселенській Церкві. Деякі латинські священники виявляють свою ревність перетяганням вірних візантійського обряду на латинський, замість звернути свій апостолят з'єдинення у сторону протестантів. Православні можуть виробити собі поняття, що пристаючи до Вселенської Церкви, вони можуть втратити свою Церкву, свій обряд, а часто навіть свою націю. Папа Венедикт XIV у Буллі “Алліате сунт” ясно заявив, щоб усі були католиками, а не щоб стали латинниками”. Ті, що хочуть рятувати наш народ, нехай поступають, як оо. Редемптористи з Бельгії, котрі в 1913 р. прийняли східний обряд, вивчили українську мову й від щирого серця помагали нашій Церкві. Ще Папа Римський Пій XI 1933 р. сказав про тих, які всіма силами перешкоджали поширенню УГКЦ на терени Східної України, такі слова: “Я їх добре знаю! Я не можу нічого зробити! Вони підуть до пекла!” Ті слова – той страшний прокляти Христового намісника повинні зупинити нині тих, хто стоїть на перешкоді розквіту і єдності нашої Церкви та свободи України.

Декілька років тому Главі УГКЦ не признавали титулу Патріарха тому, що немає осідку на території України. Нині є вже нова причина, бо в Україні три патріархати – нащо четвертого. Найкращу відповідь на це дадуть самі ж православні брати, єпископи й священники. Спілкуючись з ними більше, ніж хто інший, чуємо від них таку думку:

1. Рим не дотримується Берестейської угоди, а тому УПЦ-МП є більш незалежною від Москви, ніж УГКЦ від Риму;

2. Зволікання Риму з наданням УГКЦ Патріархату вважається національною образою і сильно відштовхує православних від єдності з католицькою Церквою;

3. Добре було б, щоб на Україні був хоч один канонічно визнаний Патріарх, з яким можна було б пізніше об'єднатися;

4. Невизнання Римом українських святих, а особливо Митрополита Андрея Шептицького, робить велику шкоду авторитету апостольської столиці.

Отже, православні брати таки хочуть, щоб Папа визнав Патріархат УГКЦ. Природно, що люди тягнуться за сильним. З практики бачимо, що нашим східним братам потрібна УГКЦ, як і повітря для життя. До нашої Церкви православні горнуться з великою любов'ю, тому що бачать в нас свій обряд і чують рідну мову. Крім того, йде велика частина людей російськомовного походження, бо вони теж потребують східного обряду і правдивої духовної поживи. Яку невимовну радість чуєш в душі саме тоді, коли даєш їм можливість знайти тиху Христову пристань у нашій українській Церкві. Тоді на правду відчуваєш, що всі ми є діти Божі, й хочеться прикласти всіх зусиль для того, щоб був один пастир і одне стадо. “Через вас, мої українці, надіюсь повернути схід до єдності!” – папа Урбан VIII, 1655р. Ось, коли збуваються ці пророчі слова.

Сьогодні, як ніколи, ми повинні йти назустріч православним братам, бо цей час є даний від Бога, і хто зна, чи ще трапиться така нагода до об'єднання Церков. Святіший Отець Іван-Павло II закликає не шкодувати жодних сил для реалізації всіх можливостей об'єднання з нашими братами з Православної Церкви. Одночасно називає Патріарха Йосифа Сліпого найбільшим ісповідником віри наших часів, а це – визнання ідеї, за яку він боровся і страждав. Ідея ж полягала в тому, щоб Русь поєдналася з Руссю, щоб брат обійняв брата, а для того потрібний Патріархат. У заповіті нашого ісповідника читаємо, що прийде час, коли всемогучий Господь пошле нашій Церкві Патріарха КиєвоГалицького і всієї Руси й об'явить його ім'я. Віримо, надіємось і молимося!

1996

Грушів і перебудова

Рівно десять літ тому, 26 квітня 1987 р., в селі Грушів, Дрогобицького р-ну, Львівської обл., сталася одна з видатних подій XX століття. В невеликій сільській каплиці об'явилася Пречиста Діва Марія. Це був знак від Бога про закінчення панування 70-літньої безбожної комуністичної системи, яка будувалася на піщаному фундаменті атеїзму. Архітектори з широкої дороги з утопічним мисленням, що будували “рай на землі” з допомогою переворотів, штучних голодоморів, війни та брехні дійшли до краху. Сила Божа дала про себе чути – тріснула залізна заслона. Всемогучий Господь почув плач і стогін розп'ятої Неньки-України, прийняв жертви й молитви вірних дітей українського народу, які віддали своє життя за віру, правду і свободу. Саме в Грушеві почалася перебудова і розвал імперії зла.

Вперше після 70-ти років безбожної пропаганди люди покидали все, чим були зайняті, і йшли на голос Божий до Пречистої Диви Марії. Їхали машинами, поїздами, велосипедами, мотоциклами, возами, щоб тільки дістатися до Божої чудотворної криниці. В Грушеві можна було побачити людей різних національностей зі всієї України, Білорусії, Прибалтики, Закавказзя, Росії, Угорщини, Польщі і т. д. Преса, радіо й телебачення шалено скаженіли та доказували, що Бога нема, перекопуючи дороги, ставлячи шлагбауми і, як завжди, били й штрафували. А люди все одно йшли і йшли.

В ті дні лили страшні дощі, мовби випробовуючи людей, всюди болото, але, на диво, ніхто на це не зважав. Всі йшли і хотіли доказати свою любов до Господа, до Матері Божої і дали зрозуміти, що за Божим покликом український народ піде на Голготу. Це був перший найбільший масовий протест поневоленого українського народу проти червоної зарази, яка забороняла вірити в Бога і не давала жити на свободі. Я мав щастя бути свідком тих подій, бо тоді жив з дідом і бабцею в с. Бучали, біля Комарно за 22 км від Грушева. Через село день і ніч в обидві сторони їхало стільки машин, що було великою проблемою перейти дорогу. Так тривало 40 днів до Вознесіння. Пам'ятаю, як о 4-й годині ночі прокинувся і бачу, що машини їдуть безперервно в обидві сторони, і страх зібрав. То тільки сила Божа могла таке зробити. Вперше я був у Грушеві на третій день після об'явлення. Довго не міг зрозуміти, де і що люди бачать. Стало мені прикро і почав молитися. Тоді одна жіночка каже мені стати точно на її місце і дивитися в таке-то віконце. Через кілька хвилин я побачив, як поступово збільшується фігурка Матері Божої, подібна до тої, що в Люрді, а потім щезає. В іншому місці я побачив розп'ятого Ісуса Христа, а під хрестом на колінах стояла Матінка Божа, вся в чорному. В Ісуса було видно

всі повитягувані жили і страшно скатоване тіло. Це видіння бачило десь біля 15 людей. Від того страшного вигляду ми довго не могли знайти спокій у душі, і тому навіть не лягали вночі спати. Також на балконі капличі з'явилася Діва Марія. Большевики закрили балкон білим простирадлом, але то вийшло на краще, бо було добре видно об'явлення Пречистої в чорному одязі. Вона появлялася з інтервалом приблизно в 20 хв. Під час з'явлення тисячі людей аж скрикували від страху й подиву. Також вночі ми з дідом і бабцею бачили на куполі маленького Ісусика на руках своєї Матері. Дехто казав, що то від гілок дерев, через які світив прожектор. Раптом подув сильний вітер, як на доказ, захиталися дерева, а видіння стояло на місці. Пригадую, як перед зачиненою на колодку брамою стояв поліцай і не дозволяв заходити на подвір'я каплички. Бідні люди довго його просили, нарешті натовп з-заду як попхав, то брама злетіла з завіс. Народ хлинув навколо каплички на коліна і так щиро всі почали молитися, немовби вирвалися з тюрми на волю. То треба було бачити й пережити, як прості вбогі українські люди клякали в болото і зі сльозами на очах співали: "Прийде краща доля, скінчиться неволя – Христос зійде, Христос зійде!".

Також пригадую, як серед темної ночі, десь пів другої, під час страшної зливи, грім і блискавка, а по дорозі йшла величезна колона людей. Серед них каліки на милицях, дехто ніс приспаних дітей на руках, а дехто вів їх за ручку. В той час безжалісно періщив дощ, наче випробовував, чи не відречуться Бога, чи не повернуть назад. Де ж би знайшлося серце, яке б не здригнулося від побаченого, від таких геройських проявів віри.

Ось, хто випросив у Бога перебудову. Ті, що змучені дорогою і холодом, після молитви лягали попід деревами на мокру землю і знесилені засинали. Їхня жертва наймиліша Богові, бо вона від щирого серця. Щаслива Україна, бо йде відважно за Христом через бурі й терни до зірок, до царства небесного, до зустрічі з Ісусом і Пречистою Дівою Марією!

1997

Вперше у Биличах

Минуло десять років з того часу, як радіостанція "Свобода" повідомила, що вперше було відкрито відправлено Службу Божу священниками УГКЦ з нагоди 1000-ліття хрещення України. Я мав щастя бути тоді присутнім на цьому богослужінні, яке відбулося біля каплички с. Биличі, недалеко від Самбора. Ще задовго перед тим я всім серцем шукав правдиву Церкву й молився, щоб Господь допоміг мені її знайти. І ось, одного разу, я опинився в Самборі на вул. Коперника, 21б. Там правилася вечірня з литією на повний голос, немовби не було ніякого соціалістичного табору з репресивним КГБ. По закінченні служби всі стали на коліна й заспівали: "Боже, вислухай благання – нищить недоля наш край". Мені бризнули сльози з очей і я зрозумів, що Бог привів мене до правдивої Церкви, яка дбає за спасіння українського народу.

У тій хаті мешкала старенька пані, яка походила з родини, де було дванадцять дітей, а батько був священник. Шестеро дітей пішло до монастиря, а інших шестеро – повиходили заміж за священників. Ту історію треба, щоб хтось детальніше описав, як взірць для майбутніх поколінь. І ось, ця добра пані, записала свою хату на о. Миколу Куця і зробила все, щоб він мав змогу закінчити підпільну греко-католицьку семінарію і стати священником. Згодом о. Микола зумів у тій хаті зорганізувати духовну кузню, де

проходили вишкіл ті, хто любив Бога й Україну, хто не змирився з рабством, а волів віддати своє життя за правду та свободу.

Найбільше мене вразили своєю героїською посвятою три дівчини – Оріся Тельвак, Маруся Демків і Галя Клецько, які день і ніч, як ті бджілки, спомагали своєю жертвністю працю священників. Це були прості галицькі дівчата з бідних родин, які вклали свою левову частку в справу визволення України. Всі троє дуже гарно співали й чудово знали богослужіння, їздили зі священниками на підпільну працю по всіх містах і селах Галичини. Саме ті дівчата запровадили мене на могилу Владики Миколая Чарнецького. Вони варили їсти, прали, шили, друкували й тримали на собі всю господарську частину духовної кузні, весь час ризикуючи своїм життям. Дійсно – Бог показує свою силу в немічних людях, простих і скромних.

Настав 1988 рік. З благословення Владики Филимона Курчаби о. Микола Куць організовує в Биличах перше відкрите богослужіння УГКЦ. Разом з вірними по ночах було відбудовано знищену безбожними комуністами капличку. І ось, 5 червня – перша відкрита Служба Божа. Нині про це легко говорити й писати, а тоді всі сильно переживали: чим усе закінчиться, яка буде провокація, чи накинеться міліція, чи приїдуть військові на танках? Усього можна було чекати від “найгуманнішої у світі” червоної влади. Отець Микола всіх окремо поблагословив, помолилися і здалися на Божу волю та заступництво Матері Божої. Приїхали в Биличі й розпочалося торжество – перше відкрите святкування 1000-ліття хрещення України. Разом з о. Миколою Службу Божу відправляли о. Іван Білик, о. Богдан Гірський, о. Михайло Волошин і о. Володимир Юрга, котрий виголосив гарну патріотичну проповідь, яка у всіх присутніх викликала сльози на очах. Була тоді гарна погода, з'їхалось багато людей, які відчували запах свободи, що настає краща доля для України. Звичайно, тоді були присутні там і “товариші” від релігії, які по-вовчому споглядали на нас, та відчували, що буде переміна, і думали, як їм перебудуватися, щоб далі мати змогу нищити Церкву й Україну, але вже зсередини.

Минуло десять літ з того часу. Життя спливає, як вода у річці. Тих, хто торував дорогу до правди, давно вже забули, бо ця правда нині нікому не потрібна. Матеріалізм, брехня і підлість запанували над світом. Нащадки славних прадідів будують в Україні церкви для окупантів, шукають царства земного у сектантстві, п'ють по корчмах і нарікають на свободу, живуть у розпусті та вбивають ще ненароджених дітей, брешуть і крадуть, та голосують за Варраву. Ось такий поступ ми зробили за десять літ свободи. Нещасні фарисеї, раби цього світу, забули про відповідальність перед Богом і своїм негідним життям доказують бідним людям, що Страшного Суду не буде, що Бога нема. Але так все не буде... Світ шалено котиться до свого кінця. Ще трошки і кожна людина буде змушена здати рахунок свого життя перед справедливим суддею Ісусом Христом. Ось такий сумний наш десятилітній ювілей. Рятуйтеся, мої дорогенькі! Для цього Бог дав птицям – крила, звірятам – кігті, а нам, людям, – молитву. Амінь.

1998

Лист до віруючих Камінця-Подільського

Слава Ісусу Христу!

Мої дорогенькі! Вітаю вас з перемогою! Після таких страшних тортур ви все ж таки залишилися людьми і вірними святій Божій правді. Пригадайте собі, як ви вперше брали

до рук молитовник і вчили святі молитви; як не знали де в церкві стати і як себе вести біля священника; як довго не могли зрозуміти, чому все робиться без грошей. Ви тоді виглядали на бідних овечок.

Прошли роки науки, боротьби і випробувань... Сьогодні ви виглядаєте, як тигри, як леви – могутні, сильні й відважні, з прекрасними, безсмертними і безцінними душами. Ви не зрадили найвищої ідеї Ісуса Христа, ви не зреклися правдивої віри, ви не стали на коліна перед антихристом і не впали духом. Ви – герої християнства кінця ХХ століття! Сьогодні ви дозріли до активної боротьби за людські душі в умовах, близьких до підпілля.

Я завжди відчував, що так все не буде, а тому старався підготувати вас до тяжких випробувань, щоб ви могли при будь-якій системі провадити святий спосіб життя і бути практикуючими християнами. У кожного з вас є невеличка бібліотека для духовної поживи, є спільна вервичка в родині, хресна дорога і духовне Святе Причастя. А найголовніше те, що ви скуштували, як добре жити з Богом і Йому служити, ви відчули присмак Царства Небесного, а ваші серця наповнені любов'ю до Бога і всіх ближніх, які вас оточують. Добрі люди вчать вас, як треба поступати в житті, а інші вчать, як не треба поступати. На одних і других Бог посилає сонце і дощ, терпить їх і чекає, коли всі прозріють і повернуться до життя. Так і ви поступайте, наслідуючи Христа. Моліться за одних і других і тоді будете називатися дітьми Божими та станете досконалими в любові. З другими поведіть себе гідно й пристійно. Жалійте їх, бо вони впали дуже низько і не можуть вилізти з болота. Моліться за них, щоб Господь відкрив їм очі і дав їм безцінний дар любові, який вони втратили через своє лукавство. Старайтеся між собою говорити тільки за те, що є прекрасне й укріплює душу, особливо моліться за дар безмов'я, любові, просвічення, щасливої долі і смерті. І, найважливіше, ви повинні завжди, при будь-яких обставинах відчувати в серці радість і за все з любов'ю дякувати Богові. Якщо того нема – значить нема духовного поступу в житті, а тільки тупцювання на місці. Отож – вперед!

Наостанок дарую вам “Скарбинку мудрості”, яка допоможе вам у всіх випадках життя знайти потрібне рішення. Через цю книжечку я завжди зможу бути разом з вами, а також пам'ятайте, що ви є у моєму серці, і я щодня й щоночі благаю Господа за вас. І все, що з нами діється, – це Божа воля, допуст. Господь має свої дороги для нашого спасіння. Покірно прошу вашої помочі в молитві, і жиймо так, щоби в небі нам бути навіки разом.

Хай Бог благословить вас під покровом Матері Божої Почаївської і заступництвом св. священномученика Йосафата. Амінь.

12.07.1998

Колюче терня за доброту і любов

Дуже часто в нашому українському народі люди задають собі таке питання: за що терпимо, чому така гірка наша доля? І мабуть, відповідь буде така: терпимо за ім'я Господа нашого і Бога Ісуса Христа, за те, що стараємося в житті наслідувати Його і любити, за те, що не хочемо бути окупантами на чужих землях, а кожного, хто до нас приходить, зустрічаємо з хлібом і сіллю. І хоч нині не маємо такого достатку, як в інших народах, однак бачимо дивне Боже провидіння – наші церкви повні людей спраглих Божого слова, наші українські діти хочуть йти до монастирів і хочуть бути священниками. Нинішній зматеріалізований світ не може цим похвалитися. Ось така наша доля – терпимо

за свою доброту і любов, але живемо з Богом і то є – краща частка. Прикладом цьому є життя сестер-монахинь Згромадження Пресвятої Родини.

З Божої ласки доля звела мене з прекрасною людиною – сестрою Веніаминою-Володимирою Марцінковською. Я дуже швидко знайшов з нею спільну мову, бо побачив перед собою людину, яка всім серцем любить Бога і Україну. Маючи твердий характер і сильний дух с.Веніамина готова віддати своє життя за щастя і спасіння свого ближнього. Не тільки словом, а й ділом вона це доказала. Сестра народилася в с.Язловець біля Бучача у 1922р. В 14 років пішла до монастиря і по нинішній день з любов'ю несе свій тяжкий хрест.

Коли вперше червоний чобіт перед війною прийшов на Галичину, то відразу почали переслідувати сестер п'яні окупанти. Під час одного з допитів у 1940р. с.Веніамині розбили голову і вона стала інвалідом II-ї групи. Прийшлося робити важку операцію, за яку кошти сплатив Митрополит Андрей Шептицький, а також дуже помагав о.Василь Величковський, майбутній єпископ-ісповідник, який часто приходив до сестри в лікарню і нею заопікувався.

Під час війни з 1942 по 1946 роки с. Веніамина працювала в Стрию у дитячому сиротинці, де перебувало 150 дітей. Напроти сиротинця знаходився німецький штаб. Раз або два в місяць несподівано німці робили акції-рейди на жидів. Але хтось тайно давав жидам про це знати і вони ховались, де тільки могли – по цвинтарях у гробівцях, у ямах в лісі, в українських сім'ях по хатах і в сестер над стайнею, стодолюю і в пивниці, їх там переховувалось десятками, але сестри мовчали і не подавали виду, що хтось там є. Маленьких п'ятирічних діточок жиди підкидали сестрам, які їх не ховали, а брали між дітей дошкільного віку, щоб уникнути підозри. Бувало, що за ніч підкидали до 10 дітей. Чому підкидали дітей сестрам? Бо сестри від них за це нічого не вимагали, а діти були добре забезпечені. Після акції жиди забирали дітей через паркан зі сторони цвинтаря. У сестер залишались тільки ті діти, родичі яких загинули. Монахині добре знали, що їх чекає від фашистів, якби ті дізналися за жидівських дітей, але, ризикуючи власним життям, вони відважно виконували свій християнський обов'язок. Є знімка з дітьми тільки меншої групи, серед яких сидять жидівські діти. Знімку зробив доктор Кубійович – голова Суспільної Опіки у Львові, який часто відвідував сиротинець. Разом з с.Веніаминою в сиротинці працювали с. Альфонса Токарська 1899р.н. і с.Анастасія Мирон 1904 р.н. з Галича, с. Мокрина Оглоблин 1902р.н. з Долини і с.Віра Беднарська 1914 р.н. з Чорткова. Постійною проблемою для сестер під час війни було, де взяти харчів, ліки, одяг, книжки і т.д. За німецької окупації секретарем в уряді м.Стрия був Ярослав Логуш, бандерівець, якого тайно заслала УПА, щоб мати інформацію про дії німецьких окупантів. Якраз він мав можливість розпоряджатися продуктами. Сестра Веніамина добре зналася з ним і тому сиротинець одержував м'ясо, шинку, молоко, масло, мед, мармелад, хліб і крупу, аж поки фашисти не запідозрили Ярослава Логуша у співпраці з УПА і він змушений був втікати зі Стрия. Але пізніше його піймали комуністи і відправили в Сибір, де він загинув у тюрмі. Завдяки Ярославу Логушу як українські, так і жидівські діти-сироти мали добре забезпечення протягом двох років.

Прачкою в сиротинці працювала Надія Іванова, як виявилось пізніше – жінка російського полковника. В неї було два хлопчики – двох і восьми років. Сестри їх годували і рятували як могли. Надія була дуже улеслива. Коли ж прийшли визволителі, то вона перебрала керівництво сиротинцем і показала сестрам свою страшну жорстокість.

Голгота для сестер почалася на саме свято Петра і Павла у 1946р. Їх викликали в Болехів до начальника НКВС і заставляли перейти на московське православ'я. Сестри звичайно не погодились, за що їх постійно переслідували і жорстоко били до крові на допитах, але вірні обручниці Христа трималися стійко. Ті страшні знущання тривали до 1950 року. В березні с.Веніамину, Ювеналію, Єремію і Андрею заарештували в Гошеві. Сказали збиратися в дорогу. Сестри почали просити болехівського начальника Борисова, щоб дозволив їм спожити св.Тайни. Він дозволив, але в його присутності. Сестри заспівали “О, Ісусе, в Найсвятіших Тайнах утаєний”, відмовили “Вірую, Господи”, відновили обіти і спожили св. Тайни. Борисов зняв шапку... Сестри заспівали “Під Твою милість” і заплакали, прощаючись з улюбленою капличкою. Через деякий час Борисов помітив, що нема чаші, і догадався, що то с.Веніамина взяла. “То ти, мала, вкрала? Ну, як вкралась, що я не бачив, дай Бог, щоб і довезла, аби ніхто не бачив”.

Везли сестер у товарних вагонах і переважно ночами, а вдень стояли в безлюдних місцях. Умови були жахливі, а особливо для малих дітей і людей старших віком, бракувало їжі і води. У вагоні була маленька дівчинка, Ганнуся, яка їхала зі своїм дідусем. На питання, хто тебе вивіз? мала поважно відповідала: “Власть!”. Був ще маленький Тарасик, який щодня через шпари в дошках вагона лаяв солдата-конвоїра: “Москалю, дай автомат, най ті застрілю! Ходи сюда! Як ті копну, то сі перевернеш, тай я звідси вийду!” Вимовляв ті слова по-дитячому і звичайно “москаль” нічого не розумів.

По довгих муках ешелон прибув у далеке Забайкалля. На вантажних машинах сестер разом з іншими привезли в поселення Любавінськ. Місцеве населення зустріло їх з криками і камінням: “Бандити! Бандити!” Люди цілим селом збіглись дивитися на страшних злочинців, але були дуже здивовані, побачивши німеччин і нещасних людей, хоч комуністи їх запевняли, що це саме ті злочинці. Умови життя були жахливими – голод, холод і т.д. Сестри влаштувалися сторожувати в пекарні на зміну, а Бог прислав їм помічника: звідкись прибув великий пес, який водив сестер на зміну і пильнував їх від чужих, лежачи під дверями бараку.

За ті роки попадалися їм різні люди: одні робили зло, а інші, дивлячись на святе і мужнє життя сестер, і собі захотіли жити з Богом. Аж через п'ять років в чудесний спосіб до сестер приїхав з Чити о.Юрій Янтух ЧСВВ і відправив їм Службу Божу. Коли наближався час звільнення, то комендантом в селі був пан Ігуменов. Він добре ставився до сестер і відмовляв їх вертатися додому, бо там буде в стократ гірше. “Я знаю, яких людей з наших туди, до вас, посилають – гірше лютих собак... Там вам не дадуть спокою. Лишайтеся в нас. Тут, в Росії, вас поважають і вам було б краще. – Але сестри відповідали, що хочуть додому і мусять вернутися, бодай на старі літа. – Я вас розумію – говорив комендант, але там вас не будуть розуміти...”

На саме Успення Матері Божої 1956 року сестри виїхали з поселення Любавінськ. Попрощатися з ними прийшло все село. Коли ж мали сестри вилізати на машину, то підбіг їхній пес, обнюхав їх і заскавулів. Після цього він пішов хтозна-куди і ніхто його вже більше не бачив. Так писали сусіди. З Божою поміччю сестри добралися до рідної України, де їх чекало те, про що казав комендант Ігуменов. Ні прописки, ні житла, ні роботи, обшуки, а найболючіше – нерозуміння від своїх. Дійшло до того, що с.Веніамина разом з с.Андреєю вже були спаковані їхати назад в Сибір, але врятував їх рідний брат с.Веніамини.

З Божої ласки с.Веніамина-Володимира Марцінковська мешкає нині сама в м.Калуші і дякує Богові, що дожила до проголошення Вільної України, що Церква повстала з руїни, що є можливість бути вільним. Але сестра тверезо дивиться на життя і бачить, що гріх може знову запанувати над світом і тоді буде ще гірша руїна. Сестра напминає всіх бути пильними, цінувати життя і мужньо боротися з гріхом. Ось така доля нашої України в житті цієї скромної людини, яка відважно несе свій хрест, щоб тільки зберегти віру, чистоту і любов. За свою доброту вона одержала в нагороду колюче терня, але ця дорога веде до вічного щастя в небі. Амінь.

1998

Чудотворна Ікона Матері Божої з Ліська

В українському гімні “Ще не вмерла Україна” є такі слова: станем, браття всі за волю від Сяну до Дону. Якраз над срібнолентим Сяном, у мальовничих українських Бескидах, за 80 км на південний схід від Перемишля, розташоване стародавнє повітове місто Лісько.

Святослав Семенюк у дуже цікавій книзі “Український путівник по Польщі” пише: “Назва цього міста походить від імені українського боярина Олеська, який отримав цю землю у власність від галицьких князів. Право на самоврядування Лісько має від 1470 року. У 1507 р. заможна родина Кмітів збудувала над Сяном мальовничий замок, який відбудовано після великих руйнувань під час останньої війни, тож тепер сюди приїжджають туристи, що подорожують по українських Бескидах. Крім замку, Лісько має унікальний музей флори та фауни Бескидів.

Лісько є батьківщиною козацького отамана Куницького, який прославив своє ім'я в битві з турками під Віднем 1683 р., а також відомого українського художника-монументаліста Дам'яна Горняткевича, який працював переважно у США.

Поляки не надто охоче поселялися в горах. Тож не дивно, що цей регіон був майже суцільно українським, і тому став основним центром українського національно-визвольного руху ще задовго до створення УПА. 1932 року на захист своїх прав і свобод тут повстали 15 тисяч українських селян, і владі довелося придушувати цей рух навіть за допомогою авіації. До 1947 р. це був регіон найінтенсивнішої діяльності УПА, тому українців з-під Ліська виселили практично стовідсотково (40 тисяч осіб) ”.

У цих казкових краях народився отець Михайло Вербицький, композитор і автор національного гімну України, а також Перемиський єпископ Йосафат Коциловський, який мученицькою смертю засвідчив свою любов до Бога і України. Не один раз вони бували в Ліську, де на окраїні міста стояла маленька убога церковця на честь Різдва Пресвятої Богородиці, в якій знаходилась чудотворна ікона. Без сумніву, вони там часто молилися і одержали чудесне благословення на тернисту священничу дорогу. Там перед чудотворною іконою Ліської Богоматері дістали щедрі таланти, якими так гарно прикрасили багатостраждальний хрест Неньки-України.

Перші згадки про церкву в горішній частині міста Ліська є з кінця XV століття. Тоді С. Кміта надав привілей для священника. В історичному музеї міста Сянок зберігається літургійна книга “Апостол” з міської церкви, один з трьох таких примірників у світі. Про священника греко-католицького обряду Григорія є запис з 1560р. Приблизно в 1575 р. на місцевому кладовищі збудовано дерев'яну церкву на честь Різдва Богородиці, а від 17 вересня 1580 р. є згадка про дві церкви: за містом і в місті за ринком.

У 1594 р. С.Стадницький продав отцеві Василеві плебанію у місті Лісько за 100 золотих з правом спадщини, без обов'язку платні замкових і міських, за винятком річного чиншу 16 грошів. Признав всілякі прибутки за стародавнім звичаєм з міста, передмістя та сіл Гузелі й Посада, не змінюючи нічого з прав, які надав ще раніше С. Кміта. Обидві церкви з того часу мали спільні прибутки й одне управління.

У записі з 1652р. сказано, що на замиській плебанії була хата при церкві, а з другої сторони була пекарня з коморою, стодола, стайня, сад і лан землі. У XVII столітті в цих двох церквах було два або три священники (один з них пресвітер). У той час при церквах існувало братство на чолі зі старшиною. Їхнім обов'язком було опікуватися церквами. Вони мали також городи, землю, хати і грошові суми від вірних на різні потреби. При церкві був також шпиталь, про який згадується у 1607 р. Братство організовувало школи.

Відомо, що в Ліську навчалися молоді хлопці, яких готували на духівників східного обряду. З радістю у Ліську сприйняли підписання Берестейської Унії, яка дала більші права вірним східного обряду і стала порятунком для України. На пам'ять цієї події одна з вулиць була названа в честь Берестейської Унії. Греко-католицька парафія складалася з чотирьох давніших, які об'єднали у 1594 р. До неї входили села: Посада Ліська, Веремінь, Янківці, Гузелі, Лучки та Глинне. Деканат мав 30 сіл.

З давніх часів Лісько було великим відпустовим місцем Марійського культу. Деякі історики твердять, що чудотворна ікона вже існувала на початку будівництва замиської церкви. Вона з'явилася на пні зрізаного дуба. Між війнами пень дуба був замурований в головному вівтарі церкви, а сама ікона була у бічному. Старовинний іконостас теж мав велику мистецьку цінність. В часі Першої світової війни з ікони були вкрадені дорогоцінні коштовності. Святиня була збудована з модрина без жодного залізного цвяха, використовувались лише дерев'яні кілочки, а покрита вона була гонтом. Церква, ікона та 400-літні дуби, які росли за церквою, були під опікою реставратора.

Завдяки чудотворній іконі, слава про яку була дуже велика, до убогої церкви сходилися люди з усієї Галичини, Словаччини та Угорщини. Дуже часто перед війною до церкви приїжджав греко-католицький священник Олександр Стиранка, який був парохом села Тарнавка і деканом Риманівським. Він виголошував гарні місійні проповіді і казав, що тисячі людей, які щиро молилися перед іконою Ліської Богоматері одержали чудесні оздоровлення. Так один чоловік з далеких гір мав сліпого сина і, де тільки не вдавався, нічого не помагало, аж нарешті йому порадили йти до Ліська. Прийшли, помолитися і вже вертались додому. Якраз були на мості, що з'єднує Лісько і село Гузелі. Раптом хлопчик каже: Тату, а що то є? Батько відповідає зі сльозами на очах – то, дитинко, лебеді на Сяні. І вернулися батько з сином знову до церкви, щоб подякувати Матері Божій за чудесне оздоровлення.

Одні люди зі Стрия розказують, як у 1939 р. важко захворіла їхня мама, вона вся опухла. Покликали священника, який пізніше сказав, щоб вони вже готувалися до похорону. Також приходив лікар, та нічого не допомагало. Тоді тато пішов молитися перед чудотворною іконою. Він плакав і щиро молився, просячи заступництва Ліської Богоматері. Після молитви повернувся додому, а мама каже: дайте мені їсти. І священник, і лікар казали, що сталося чудо. Після цього випадку мама ще жила до 1980 року.

Парохом у Ліську і містодеканом був старенький о. Юліан Чучкевич, а катехитом молодий о. Юліан Щуплат. Одного разу о. Юліан Чучкевич правив Службу Божу і під час освячення вогонь на свічці видовжився, а потім зробилася поперечка – вийшов дуже

гарний хрестик. Священник запитав людей, чи бачать це? Люди відповіли, що бачать і після освячення хрестик почав поступово зменшуватися до кінця Служби Божої. Всі казали, що буде якесь терпіння. Так і сталося...

Війна принесла невимовні страждання українцям в Ліську, а після війни розпочалася дикунська акція під назвою "Вісла". Мільйон українців вивезли зі своїх прадідівських земель і розкидали по всьому світі. Акція супроводжувалася жорстоким катуванням українців від малого до старого. Горіли села і міста разом з людьми. Так у Ліську була знищена велика мурована церква святого Миколая, збудована у 1846 р. На цьому місці збудували банк, але нема там спокою, бо з криниці йде червона, як кров вода. Такою ж сумною є історія церкви Різдва Богородиці. У 30-х роках її обмурували і планували подальшу будову, але війна та примусове виселення українців перешкодили цьому. Під час війни церква чудом уціліла, хоч навколо все було вщент зруйноване. Однак після війни цей старовинний храм підірвали. Залишилися тільки руїни. В будинку плебанії розмістили гімназiальну бурсу, а пізніше туди поселили психічно хворих і розбудували шпиталь, який існує донині.

Разом з проведенням акції "Вісла" наша Церква втратила усе своє матеріальне добро, всі церкви (з Перемильським собором включно), кладовища, Перемильську Духовну Семінарію, палату Перемильських Владик, усі бурси, школи та сиротинці, всі парафіяльні дома, всі монастирі, тисячі гектарів землі. Пропали не лише будинки, але також всі історичні, наукові і мистецькі надбання, пропали архіви і бібліотеки. В одну мить наша Церква втратила ціле своє більш як тисячолітнє духовне і матеріальне надбання. Було знищено 346 церков, а 245 перебрали римо-католики. Польський уряд нищив церкви, щоб стерти з лиця землі все, що нагадує про Україну.

Найбільш болючих втрат, однак, зазнали люди – вірні сини і дочки нашого Народу і нашої Церкви. Їх відірвали від своїх святинь, від рідної землі, від своєї історії та духовної батьківської спадщини. Їм заборонили молитись у рідному обряді, розпорошили серед чужого населення та прирекли на повну релігійну і національну асиміляцію. Це, мабуть, було найбільшим горем, яке довелося пережити виселенцям у перші роки після акції "Вісла".

Коли мені було десять років, я мав щастя побувати в тих краях і на власні очі побачити землю моїх прадідів. Там їхні могили і там народилися мої батьки. Відтоді перед очима завжди бачу широкий Сян і пречудові гори Бескиди. Душа рветься до отчого краю і сумно кричить, чому так сталося? Вже з маленької дитини я відчув, що правда, спокій і воля будуть тільки в небі, а тут на землі – боротьба за те, щоб не погубити свою душу і бути правдивим християнином. До речі, батьки Наталі Гнатів також переселенці. Вони походять з Лемківщини.

У 1946 р. під час насильного вигнання з рідних земель українці з Ліська перевезли чудотворну ікону Матері Божої до Стрия і 25 січня передали в Успенський храм. По нинішній день люди постійно моляться перед чудотворною іконою Ліської Богоматері і одержують надзвичайні ласки.

Щороку 15 липня, в день Положення ризи Пресвятої Богородиці, в храмі відбувається велике торжество на честь чудотворної ікони Матері Божої, яка з Ліська прийшла до Стрия разом зі своїм переслідуваним народом. Мати Божа оберігає нас Своїм святим Покровом і тернистою дорогою провадить Україну до небесної Батьківщини.

Така гарна ікона Богородиці з Ліська і така трагічна історія нашого народу...

Від знищення обряду до руїни Церкви і народу

Жахливе і страшне сталося у цій краї. Пророки пророкують іменем неправди, священники правлять, як хочуть. Народ же мій це любить! І що ви чинитимете, як тому кінець настане? (Єремія 5:30-31)

Мої дороженькі! Бог і Україна – це дві легені, якими дихає кожний щирий українець. Любов до нашої рідної землі, до праці і молитви є даром з неба нам даним. Ми є народ, який постійно бореться за правду і свободу, але ніколи її не має. Однак у порівнянні з цілим світом, ми сьогодні маємо повні церкви людей і саме наш багатостраждальний український народ є нині твердиною християнства. Ось тому диявол старається зробити все, щоб стерти нас з лиця землі: через знищення обряду – до руїни національної свідомості, і через аборти – до вимирання без війни. Дивлячись на це все, як люди продають свої душі сатані, я не маю права мовчати і зобов'язаний перед Богом, з любові до України, подати свій голос в захист розп'ятого народу.

Гаслом диявола є: розділай і пануй! А тому бачимо сьогодні в Україні масове сектантство, розпусту, пиятику і церковні розколи. Один українець називає себе суперкатоликом, а другий – ультра-православним; один молиться і причащається навколішки, а другий – стоячи; один готовий мавпувати все польське, а другий – все московське, і за ці “мізерні ідеї” розпинають Україну. Серце кров'ю обливається, коли бачиш, як брат іде на брата і не боїться Страшного Суду. Звичайно, за цим всім стоять ідеологи сатанізму і лукаво посміхаються. Попробуємо пролити світло правди на цю темну справу, може хтось відкриє очі і захоче, щоб в його серці запанувала любов до Бога і свого ближнього.

Україна була найміцнішою тоді, коли мала єдину Вселенську, тобто Католицьку Церкву. З часу польської і російської окупації наших привабливих земель почалася Голгота України. Найперше вороги бралися знищити наш розум, тобто Церкву, і завжди починали з обряду. Для цього використовували всі підступні методи, прикриваючись знаком святого хреста. А ціль мали одну – роздерти, пограбувати і знищити Україну. В 1589 р. Росія підступно проголосила свій патріархат – “третій Рим” і взялася поширювати свої кордони на Захід. Україна в 1596 р. ще раз підтверджує свою вірність Апостольському Престолу через Берестейську угоду – Унію.

На жаль, поляки розуміли Унію як ополячення українського народу через латинізацію Церкви. Тиснули на єпископів і ті йшли їм на поступки: запроваджували в церквах фани, органи, дзвінки, читані Служби Божі, усували іконостаси, теплоту і губку, прикладали на одне коліно, носили реверенди, піюски, причащали людей на колінах, виголошували проповіді польською мовою і т.п.¹

У проекті знищення Русі польські шовіністи запропонували Августу II підступні методи знищення українського народу та Церкви, серед яких: “Кожен поляк, який хоче зберегти вітчизну, повинен взяти на себе обов'язок знищити східний обряд, який суперечить латинському, чи то презирством, чи переслідуванням тих, які дотримуються його; використовуючи для цього осіб, які споріднені з родинами римського обряду, а також тримати дружбу з Москвою і т.п.”² Отець Маркіян Когут, ЧСВВ, пише, що до василіянських монастирів вступали поляки, приймаючи східний обряд. Вони до певної міри ополячували василіян і вносили звичаї з латинського обряду.³ Поляки відносилися до українців і білорусів, як до людей іншого сорту, у яких можна спокійно відняти те, що для них найбільш святе.

Проти цієї негідної політики виступав Святійший Престіл. Папа Урбан VIII у 1624 р. видав декрет, щоб ніхто, ні світський, ні духовний, а тим більше василіанин, не переходили на латинський обряд, навіть через найважливіші причини, без особливого дозволу Апостольської Столиці.⁴ Причиною такого декрету була мученицька смерть св. Йосафата і безнастанні протести до Риму київського Митрополита Йосифа Рутського. Святійший Престіл 1669 року видав інструкцію і правила для католицьких місіонерів у східних країнах, в якій сказано, що Верховні Первосвятителі завжди настоювали в найрішучіших висловах на збереженні обрядових особливостей Східної Церкви в повній їх недоторканій чистоті. Папа Бенедикт XIV у 1775 р. в конституції місіонерам постановляє наступне: ніколи Верховні Первосвятителі не вимагали від приєднаних зі Східної Церкви відречення від їх рідного обряду і прийняття обряду латинського. Подібна вимога потягнула б за собою знищення Східної Церкви і обрядів грецьких та інших, що

є цілком протилежне діям і намірам Святійшого Престолу. Місіонер повинен уникати всякої зневаги чи спотворення обряду і зобов'язаний повністю стримуватися всього того, що могло б східного нез'єднаного спонукати прийняти латинський обряд.⁵

Звичайно, польські місіонери й не думали слухатись голосу Римського Архієрея, бо політика брала верх над вірою в Бога. Жажливу співпрацю окупантів можна було бачити після того, як Катерина II знищила у 1795 р. на Східній Україні нашу Церкву і мільйонам українців під штиками запропонували московський обряд або латинський.⁶ Перебуваючи п'ять років на Східній Україні, я багато разів зустрічав українців хрещених в латинському обряді, яких переконали, що вони вже поляки, бо така сила хрещення в костелі. На це одна розумна дитина сказала своєму батькові: "Тату, а якби тебе охрестили в тюрмі, то ким би ти був по національності?" Один справжній польський священник сказав мені: "Якби нам можна було відправляти у східному обряді, то вся Україна була б католицькою". На жаль, це поодинокий випадок правильного розуміння Христових слів, щоб всі були одно (Ів.17:22). Нині потужна варшавська машина далі працює над ополяченням нашого народу. Користаючись з економічної кризи, поляки всіма способами перетягують українців до своїх костелів і кричать на цілий світ, разом з Москвою, що УГКЦ є великою перешкодою у їхніх спільних планах. Патріарх Йосиф Сліпий писав у своєму Заповіті, що стали відомими таємні документи про контакти між Апостольською Римською Столицею і Московською Патріархією, документи, що мають характер присуду смерті для Української Церкви.⁷ Страшно дивитись на таку підступну політику в релігії.

Та ж сама історія і в Росії. Поляки робили все, аби там не було Греко-Католицької Церкви, а деякі з них у засліпленні доходили до того, що казали: "Якби Росія стала католицькою за східним обрядом – то ми бажали б перейти в протестантство!"⁸ Міністр іноземних справ царської Росії Сазонов обіцяв Екзарху РГКЦ о.Леоніду Федорову всі земні блага за заснування Католицької Церкви латинського обряду в Білорусії, включно до єпископства, тільки, щоб не запроваджувати Унії.⁹ Коли ж російські греко-католики у 1923 р. звернулися в Смольний за дозволом відкрити їхню Церкву, бо латинникам і православним дозволили, то одержали феноменальну відповідь від секретаря Петроградської ради. Видатний комуніст Ларіонов сказав: "Ополячиться тисяча, ну, десять тисяч чоловік. Це нам не страшно. А в Уніатську Церкву підуть мільйони, підуть в католицьку інтернаціональну організацію! Не просіть, питання вирішене – Церква буде ліквідована!"¹⁰

На II Ватиканському Соборі свій могутній голос подав Патріарх Йосиф, який сказав: "Всі, хто задля політичних причин притягують вірних Східних Церков до латинського обряду, також і матеріальними засобами та постійною пропагандою, без сумніву, вони не тільки нищать Східні Церкви, але рівночасно завдають великої шкоди цілій Вселенській Церкві. Деякі латинські священники виявляють свою ревність перетяганням вірних візантійського обряду на латинський, замість звернути свій апостолят з'єднання у сторону протестантів. Православні можуть виробити собі поняття, що пристаючи до Католицької Церкви, вони можуть втратити свою Церкву, свій обряд, а часто – свою націю. Папа Бенедикт XIV ясно заявив, щоб усі були католиками, а не щоб стали латинниками".¹¹

На жаль, латинське духовенство й донині не розуміє, що шляхом прозелітизму можна придбати, навіть в латинський обряд, тисячі душ, але вони будуть тільки новою перешкодою між нами і тими десятками мільйонів, яких ми повинні привести в єдине стадо. Греція – тому сумний приклад!

Цікавий факт подає о.Дмитро Блажейовський у книзі про Берестейську Ре-Унію. Там він описує розмову двох поляків, де мирянин питається священника, звідки взяли православні лемки. Священник відповів, що між лемками почала ширитися національна українська свідомість, отже, польська державна рація стану вимагала, щоб уряд підтримав москофілство і православ'я, щоб лемки не думали про якусь політику, а щоб політично і релігійно жерлися між собою.¹² Крім цього, поляки провадили пацифікацію у 1920-30-х рр. – фізично винищували всіх свідомих українців і заселяли найкращі землі Західної України польськими військовими і цивільними колоністами. За 10 років заселили 77 тисяч.¹³ У 1938 р. поляки спалили біля 200 православних церков на Волині, Холмщині, Підляшші і Поліссі. Протестуючи проти цього варварства, Митрополит Андрей Шептицький писав: "Церкви розрушені і знищені, заборонено богослужіння, а людей заставляють, часто насильно, переходити в католицизм латинського обряду. Священників насильно виганяли і карали штрафами і тюрмою. Невинних людей часто

вбивали і виганяли з сіл. Там заборонено навіть навчати Закону Божого і проповідувати на рідній мові. Закляті тайні вороги християнства, масони, нанесли удар ідеї єдності Церков і авторитету Католицької Церкви, використовуючи для цього патріотичні лозунги”.¹⁴

Розумним людям, мабуть, буде цікаво знати, що написано в Кодексі Канонів Східних Церков. Канон 31 – ніхто не сміє будь-якого вірного намовляти якимсь чином до переходу до іншої Церкви свого права; 32 – ніхто не може без згоди Апостольського Престолу правосильно переходити до іншої Церкви свого права; 39 – слід сумлінно зберігати й підтримувати обряди Східних Церков як спадок усієї Христової Церкви; 40.§1 – ієрархи повинні найнаполегливіше дбати про вірну охорону і докладне дотримання власного обряду, а також не допускати в ньому змін; §2 – всі інші священнослужителі і члени інститутів посвяченого життя зобов’язані вірно дотримуватися власного обряду і з кожним днем глибше пізнавати й досконаліше його здійснювати.¹⁵

Під час II Ватиканського Собору, Синод УГКЦ видав спільний Пастирський Лист, у якому сказано: “Наш український обряд був, є й залишиться наймогутнішим і найсильнішим чинником нашої церковної і національної єдності”.¹⁶ Ці слова добре розуміли всі найбільші сподвижники святої Унії і гаряче бажали пролити свою кров за чистоту обряду і єдність Церкви. Взірцем тієї святої справи були св. Йосафат Кунцевич і Йосиф Рутський, Митрополит Київський і Всієї України.

В нашому столітті теж були великі сподвижники святої Унії і серед них Владика Миколай Чарнецький. Ось, що про нього писав Митрополит Андрей: “Владика Миколай ясно розумів, як цінні і важні є традиції Унії, які свято зберігають усі наші обрядові, церковні і національні звичаї, спадщину перших століть християнства в нашому народі. Єпископ Чарнецький – був завжди обрядовцем найкращого зразка”.¹⁷ За любов до рідного обряду і за успішну працю серед православних Владика Миколая переслідували польські шовіністи, німецькі фашисти і російські комуністи.

Чому так скаженіють ці безбожники, коли бачать людину, яка бореться за чистоту свого обряду? Тому, що Україна є мостом між Сходом і Заходом, і може спричинитися до єдності між Церквами, а це залятим ворогам християнства аж ніяк не підходить. Для своєї мети вони використовують рабів з пропольською і промосковською психологією і через них провадять яничарську політику знищення України. Як Митрополит Андрей, так і Патріарх Йосиф наголошували, що всі наші вороги зацікавлені в знищенні нашої Церкви, а якщо це не вдається, то треба зробити все, щоб ми мали такий спотворений обряд, через який би жерлися між собою і не змогли з ним вийти за межі Галичини. Хто має розум – хай думає, кому він служить...

Сьогодні ми бачимо руїну нашої Церкви. Один кагебіст сказав до священника з підпілля: “Ми вас не будемо більше робити мучениками, тепер настав час нищити вас зсередини”. Правдивість цих слів підтверджують деякі особи, які перейшли з московської церкви і нині стали якими латинізаторами; інші ведуть такий аморальний спосіб життя, що люди йдуть через них в секти. Дивлячись, що керівництво Церкви мовчить на ці злочини, частина правдивих і ревних священників кидається в другу крайність – мавпують все польське, щоб стати суперкатоликами, тобто, більшими від Папи. Накручують людей до фанатизму і роблять їх духовними каліками. А третя категорія – це служителі мамони, ті, котрі давно вже забули про Бога і людей, перетворивши священнослужіння у ремесло матеріального збагачення. Бідні люди дивляться на це все і стають німими в душі, чекаючи коли прийде кінець цьому беззаконню. Крім того, маємо в нашій Церкві п’яту колону з осіб, які ненавидять Шептицького, Сліпого, їхню науку – ідею Патріархату; і роблять все для того, щоб втопити Україну в латинському морі. Над цим працювали наші вороги століттями.

І ось, сьогодні, в сотий раз піднімається питання, чи нам вживати слово “православний”, чи ні? Ганьба на цілий світ! Нав’язується думка, що десь у далекому селі, якійсь старенькій бабці, це слово може шкодити. Не бабці це слово шкодить, а ворогам України, яким треба у такий спосіб народ розділяти, щоб над ним панувати.

Заглянемо в історію і почнемо від св. Йосафата, який під час об’явлення, чудесно оздоровивши важко хвору жінку, сказав: “Ця кров пролита за Христа й за стару, правдиву, православну віру й за св. Церкву” (о. Козаневич Є., ЧСВВ. – Жовква, 1930. – С. 214). В 1994 р. цю книгу було перевидано з поправкою на “правовірну”. Мабуть, хтось дістав нове об’явлення. “Вірити” і “славити” – це два різні акти богочитання. У молитвослові, який є зобов’язуючим для кожного василіянина, молимося за всіх православних християн; за упокоєння і відпущення

гріхів усім православним отцям і братам нашим; Христе, укріпи православ'ям Церкву твою і втихомир наше життя: православ'я наставнику.¹⁸ Завжди наша Церква називалась Православною і тільки австрійські окупанти в минулому столітті примусово дали їй назву Греко-Католицька. У 1914 р. Митрополит Андрей виголосив проповідь в Успенському храмі м.Львова, де сказав: “Ми православні і черпаємо духовну силу з єдності зі святою Католицькою Церквою, а ваше, московське, православ'є – казённое, державне і опорою вашого православ'я є державна влада”.¹⁹ За ці слова Митрополит дістав три роки тюрми.

А ось, що писав Патріарх Йосиф: “Богословський термін православний “ортодокс” був вжитий Церквою перший раз авторитетно на Халкедонському Соборі в 451р. проти монофізитів, що перечили злуку двох природ, Божої і людської, в одній особі Ісуса Христа, і ним означували тих вірних, що право славлять Бога. Слово “православний” стало загально прийнятим для визнавців правдивої католицької віри у відрізненні від усіх єретиків. Цим терміном користуються як латинські, так і східні католики. У 787 р. II Нікейський Собор застосував цей термін “православний” проти іконоборців. Після Собору величаво відсвятковано перемогу над іконоборцями, а з 842 р. постановлено у першу неділю Великого Посту святкувати “неділю православ'я” на цю згадку. Св. Папа Пій X поручив в присязі “щиро приймати науку віри, яку ми перейняли від Апостолів через православних Отців”. Через значення слова “православний” ми вже мали великі втрати. Не треба наражатись на ще нові. Під видимим Головою Папою Римським, всі ми таки останемось “православні” і в майбутньому”.²⁰ Папа Іван Павло II виразно сказав до українців, що ми є православними по вірі, а католиками в любові. Отже, хто визнає, що в Христі є дві природи і дві волі (Божя і людська) і хто почитає святі ікони – той правильно славить Бога і дотримується науки Вселенських Соборів 451 і 787 рр. Що тут може бути незрозумілим, і де тоді була “православна Москва”?

Інша кістка роздору, яку кинув ворог між галичан, це стояння на колінах під час Служби Божої. Багато старших людей посилаються на те, що їхні батьки так робили. Ті батьки жили в польському ярмі і старалися у всьому наслідувати окупантів. Воно й не дивно, бо ще жиди плакали за єгипетською неволею і нарікали на Мойсея, коли провадив їх до обітованої землі. Так і сьогодні, деякі українці нарікають на те, що Бог дав їм Вільну Україну. Одні плачуть, бо сподобалось бути рабами і стояти на колінах, адже так робив пан, який забороняв їм розмовляти українською мовою, а інші плачуть за московським життям на ставці, бо не треба було нічого думати і робити, а тільки пиячити.

Але нині маємо, Слава Богу, молоде покоління, яке хоче знати правду і бути вільними дітьми Божими. Отець Юліан Катрій, ЧСВВ, пише: “Ми зможемо зберегти себе тільки при нашій Церкві й нашому обряді. Тому наказом хвилі для всіх нас є свій обряд добре знати, його розуміти, любити, цінити, зберігати та в любові до нього виховувати своїх дітей”.²¹ Наш обряд творився там, де народився Ісус Христос, де були перші Христові Церкви, де правились перші св.Літургії. Східний обряд є величавий, широкий і співучий, а Західний – латинський, походить від римського точного визначення, математично мірить і важить. Взірцем Східної Церкви є Василій Великий, Григорій Богослов, Іван Золотоустий – стовпи Церкви і вчителі вселенної, які уклали богослужіння і виразно приписали, в який спосіб маємо почитати Бога.

На жаль, наші люди не знають і простенької речі. У житті св.Теодосія, написаному Нестором, сказано, щоб при молитві руки були на грудях хрестообразно зложені. Цього ж треба дотримуватись і під час св. Причастя.²² У Східній Церкві під час молитви стоять, а лавки під стінами є тільки для немічних і старців. Ще у Старому Завіті стояння під час приватної, чи в храмі, молитви було загальною практикою ізраїльтян. Авраам молився стоячи перед Господом (Бут. 18: 22 і 19: 27); Мойсей стояв перед Богом на горі Хорив (Вих. 3: 5); Анна, мати пророка Самуїла, підвелась і стала перед Господом (Сам. 1: 9); Хваліте ім'я Господнє, хваліте, слуги Господні, що стоїте в домі Господнім (Пс. 134).

Перший християнський визначний письменник і оборонець віри св.муч.Юстин (+165 р.) пише: “В неділю колін не приклоняємо, що є ознакою і символом воскресіння”. Св.Петро Олександрійський (+311 р.): “День Господній, себто неділю, уважаємо за день радості, тому що в ньому воскрес Господь. В цьому дні колін не згинаємо”. Перший Собор в Нікеї (325 р.) постановив, щоб у всі неділі і в часі П'ятидесятниці всі молилися стоячи. Вселенський Собор у 692 р. пригадує, щоб не ставати на коліна у воскресні дні заради честі Христового воскресіння. Св.Василій Великий: “Стояння символізує очікування великого Гостя, тобто нового приходу Христа”.²³ Св.Іван Золотоустий: “Хай ніхто не вимагає, щоб у святкові дні згиналися додолу

жонаті особи, діти, робітники чи слуги, бо в цих днях треба випростатися і думати про спасіння безсмертних душ”.²⁴

Отці Василіяни перевидали Типик о.Ізидора Дольницького, де сказано: “Розумним буде й те, що від Різдва Христового до Богоявлення не буде будь-якого посту, ані прихилення колін, ані в церкві, ані в келіях”.²⁵ Римо-католики теж причащалися стоячи, до XVI століття, але коли єретик Лютер почав навчати, що під час освячення хліб і вино не перетворюються в тіло і кров Ісуса Христа, то вони вирішили показати ще більшу пошану до св. Євхаристії і стали на коліна. Та II Ватиканський Собор постановив, щоб римо-католики теж причащалися стоячи. Причиною такого рішення була дискусія між західними і східними богословами. Західні казали, що ми – грішні люди, і не гідні стоячи приймати св. Причастя. З їхнього боку це був вияв людської амбіції. Східні на те відповіли, що св. Апостол Павло у посланні до Галатів 2:20 пише: “Живу вже не я, а живе Христос у мені”. Якщо ми прийняли до свого серця Христа, який живе в нас і якщо Він є Бог, то перед ким ми повинні, разом з Ним, ставати на коліна? Навпаки, приступаємо до Причастя стоячи, бо це гідна постава людини, ознака радості, тріумфу і символізує воскреслого Христа, якого вітаємо і приймаємо до свого серця. Маємо стояти подібно, як під час національного гімну, чи багатоліття.

Чи латинники в Україні виконують цю постанову Собору? – Звичайно, ні. Так само і деякі наші люди. Чують, як перед освяченням священник виголошує: “Станьмо гідно; вгору піднесім серця; побідну пісню співаючи”, – і тут же падають на коліна. Хто ж побідну пісню співає у такій поставі! Під час жертвоприношення спливає спасіння на весь людський рід, бо Христос своєю смертю смерть подолав і відкрив дорогу до раю. Небо радіє цією жертвою, а ми оспівуємо, благословимо і благодаримо Господа. Після “Отче наш” чуємо “Голови ваші Господеві приклоніть”, а люди приклоняють коліна. Просто стоїмо, прийнявши св. Причастя, і з радістю благодаримо Господа, співаючи могутні гімни “Ми виділи світло істинне; нехай сповняться уста наші хвалення Твого, Господи”. Святеє дали святим дітям Божим, котрі мають наслідувати царство небесне і життя вічне; Христос бухкає полум’ям любові з нашого серця. Як можна в цей час не відчувати радості, щастя за дар життя і стояти на колінах з похиленою головою, чи бити поклони, бо й таке буває. В Церкві є на все свій час – коли на колінах стояти і коли бити поклони. Спочатку це робить священник, а тоді вірні наслідують його.

Одні цього не розуміють, а інші хочуть показати, що для них священник – це ніщо. Про таких Митрополит Андрей писав: “Є люди для яких важніші парохіяльні звичаї, ніж підлягати владі Вселенського Архисерея. Вони роблять з обряду карикатуру. Хто прив’язує надмірне, майже догматичне значення до яких-небудь дрібних обрядових практик – той багато не різниться від того православного батюшки з царських часів, який з пафосом твердив, що широкі рукави його ряся мають “догматическое значеніє”.²⁶

Дорогі Брати і Сестри! Щоб жити в ласці Божій і без гріха, треба чинити послух Римському Архисереєві і встати з колін, бо Христос хоче, щоб ми почитали Його з радістю і в любові. “Я вас більше не називаю рабами, бо раб не відає, що його пан робить. Я вас зву друзями, бо я об’явив вам усе, що чув від Отця мого” (Ів.15:15).

Отож, сьогодні найвищий час до боротьби за кращу долю України і майбутнє наших діточок – тоді і Бог за нас буде заступатися. Мусимо усвідомити, що Галичина – це не вся Україна, ще є Дніпро і Чорне море. А для цього треба потужної молитви і сильної жертви, високої ідеї і великої любові. Ми з Вами повинні збудувати в Україні Єдину Православну Католицьку Церкву свого українського обряду. Буде Патріархат – буде сильна і квітуча Українська Держава. Наслідуймо у всьому Шептицького, Чарнецького і Сліпого, які починали своє життя оточені пролатинським павутинням, але зуміли його порвати, коли відчули в серці, що належать таки до українського народу; зуміли вивчити і полюбити свій рідний український обряд, і так багато зробили для Слави Божої та спасіння України. Ми теж з дитинства не бачили нічого іншого, крім павутиння, але віднині будемо прикладати всі зусилля, щоб це змінити, бо наші храми через підступ ворогів уподібнилися до польських і московських. У Католицькій Церкві є 22 обряди і Господь хоче, щоб ми почитали Його з любов’ю у своєму рідному і прекрасному українському обряді.

“Заохочую Вас до книжок: Євгена Іванківа “Український Християнський Схід”, о.Юрія Федоріва “Обряд Української Церкви”, о.Юліана Катрія, ЧСВВ, “Наша християнська традиція”, о.Богдана Липського “Духовість нашого обряду” і до молитви Митрополита Андрея про Божу Мудрість, де сказано: “Господи, дай мені мудрість нашого східного обряду, його придержуватися, його відновляти й розвивати”. Папа Бенедикт XIV хотів зробити так, щоб не

уніяти вчилися чистоті обряду в православних, а навпаки – православні в уніятів. Для цього треба нагально реформувати нашу Церкву, щоб мала свій притаманний український вигляд і дух. Завданням Церкви є – підняти людей з колін не тільки фізично, але й духовно. Церква зобов'язана своїм прикладом змінити довголітню рабську психологію людей і прищепити їм нове мислення, щоб говорили так і робили так, як люди, що мають бути суджені законом свободи (Як. 2:12). Треба дбати про молодь, щоб не шукала опори в грошах, а твердо стояла на Петровій Скалі і горіла бажанням ширити християнську ідею; щоб знала і любила свій обряд та рідну землю; щоб шукала царства Божого та його справедливості (Мт. 6:33).

Застановімся над нашим життям, бо на Страшному Суді прийдеться подивитися в очі Патріарха Йосифа і Владики Миколая та почути віщий голос Митрополита Андрея.²⁷ Цього ніхто з нас не обмине.

А закінчу цей крик душі словами Патріарха Йосифа: “Треба добро Церкви й Народу ставити вище своєї марної особистої амбіції і своїх особистих чи гуртових користей! Всі віруючі українці різних релігійних груп повинні об'єднатись в одну Помісну Українську Церкву під проводом Патріарха і тоді станемо твердинею, об яку будуть розбиватися всі ворожі удари, як релігійні, так і політичні”.

Молитва

Мати Божа, приходжу до Тебе не для того,
щоб Тебе просити, чи принести Тобі якийсь дар,
лишень для того, щоб на Тебе подивитися і заплакати від радості,
знаючи, що я – Твоя дитина, а Ти – моя Мати.
Приходжу, щоб бодай мить бути з Тобою,
Мати моя, і нічого не промовляючи, співати Тобі від серця,
переповненого щастям:
Ти – Мати Небесної Любови,
Ти – Найдосконаліше Сотворіння, що вийшло з рук Творця.
З цілого серця дякую Тобі, Мати Божа,
що годинами чекаєш тут на мене, за те,
що Ти є, за те, що Ти, Маріє, - Мати Христа...

1998

Побажання

(переклад)

Крокуй спокійно крізь гамір і метушню, пам'ятаючи, що тільки в тиші є мир і спокій.
Будь в добрих стосунках з людьми, не зраджуючи себе, наскільки це можливо. Висловлюй
свою думку спокійно і ясно, а також прислухайся до інших і роби з цього висновки.

Порівнюючи себе з іншими, можеш зневіритися або зазнатися, бо завжди знайдуться
кращі або гірші від тебе. Радій своїми успіхами, від поразок не падай у відчай, бо все так
не буде. Щиро виконуй свою працю, якою б скромною вона не була – це велика розрада
на цій долині сліз.

Будь обережним у своїх починаннях, бо світ підступний. Але це не перешкода для
здобуття чеснот. Все ж таки багато людей прагнуть високих ідеалів і всюди є місце для
жертвності. Будь щирим і відвертим, палай любов'ю, бо тільки вона у світі байдужості і
розчарування веде до вічності.

Приймай спокійно все, що несуть з собою літа і не жалій за юністю. Гартуй свого духа,
щоб встояти у тяжку годину. Не муч себе непотрібними уявами, бо часто страх є
наслідком втоми й самоти. Плекаючи залізну дисципліну, вмій одночасно бути лагідним
до себе. Пам'ятай, що ти – дитя вселенної і так само, як зірки й дерева, маєш право бути
тут. Розумієш це, чи ні – повір, що світ є таким, яким повинен бути.

Живи у мирі з Богом і не сумнівайся в Його існуванні. Не дивлячись ні на що, серед
людської суєти і хаосу життя, збережи спокій душі. Попри всю облуду, непосильну працю
і зрадливі мрії, цей світ – усе ще є прекрасний. Пам'ятай про це і намагайся бути
щасливим!

Цей текст з 1692 року, знайдено у м. Балтимор (Англія).

2000

Матінко Божа – рятуй Україну!

Мої дорогенькі, живемо сьогодні у страшні часи і виразно бачимо, як світ котиться до
своєї погибелі. Нема спокою в державі, в церкві, в родині – диявол розперезався. Гинуть

людські душі, бо топляться в мамоні і розпусті, дуріють від горілки й наркотиків, звіріють від абортів і йдуть до пекла на вічні муки. Ще трохи і злочин та насильство, брехня і підлість задують світ. Що робити нормальній людині на цій долині сліз?

Вгору піднесім серця і побачимо, що праворуч Бога стоїть Цариця (Пс. 44:10). Жінка, одягнена в сонце, і місяць під її стопами, на її голові – вінець з дванадцяти зірок (Од. 12:1). Ось, де спасіння для України! “Все упованіє моє на тебе, мій пресвітлий раю, на милосердіє твоє, все упованіє моє на тебе, мати, возлагаю. Святая сило всіх святих, пренепорочная, благая!” (Т.Шевченко).

Набожність до Пречистої Діви є непомильним знаком спасіння: Бог дає його лише тим, котрих призначив до неба (св. Іван Дамаскин). А тому наш король Ярослав Мудрий посвятив Україну під покров Матері Божої – ось віднині ублажатимуть мене всі роди (Лк.1:48). Бог хоче, щоб ми одержували всі ласки через руки Марії (св. Бернард). Не з браку довір'я до Божого милосердя вживаємо Пречисту Діву Марію, але зі страху перед своєю негідністю (св. Анзельман). Служити Марії – значить панувати, а зачислитися до її невільників – значить більше, як посідати царство (св. Бонавентура).

З церковного передання знаємо, що св. Діонісій Ареопагіт мав надзвичайно велику набожність до Богородиці після того, як він побачив її. Коли св. апостол Іван привів його до кімнати, де знаходилась Марія, св. Діонісій несподівано опинився в небесному сяйві і був глибоко зворушений: “Я повністю розгубився і відчув чудесні пахощі неба, був готовий померти за Марію. Мій розум і серце настільки були вражені величчю її слави, що я майже втратив свідомість. Я побачив чудесне сяйво, котре випливало з неї, і якби віра не навчила мене ісповідувати Єдиного Бога, то я воістину прийняв би її за божество. Після цього до кінця життя мені перед очима стояла Богородиця. Я завжди залишався душею в тому будинку, де мав щастя її споглядати! А що ж буде, коли ми побачимо Богородицю в небі, біля її Сина, на небесному престолі, посеред сонму ангелів, одягнену в славу Самого Бога!”

В об'явленні св. Бригіді Пречиста Діва Марія сказала: “Бог полюбив Мене над усі творіння Своїх рук і з прихильності до Мене, він не раз щадив світ перед Моїм народженням!” І далі милує нас, грішних людей, коли безнастанно вживаємо до неї. “Богородице Діво!” – це криголам, який розтворює лід гріховний; це меч на диявола; це ковчег, який спасає наші душі і провадить до безконечного світла божественної Любові. Слуга Божий о. Йосиф Схрейверс, ЧНІ, дорадник митрополита Андрея Шептицького, відкриває нам велику силу Богородиці: “Завдяки твому співчуванню до інших, Пречиста Діва Марія наділить тебе такою любов'ю до Ісуса, що ти силою любови надолужиш за всі твої похибки в минулому. Вона вчинить, що ти збуджуватимеш акти совершенного жалю, а душа твоя буде така чиста, як у дитинстві по святім Хрещенні”.

Нехай ці слова ще більше заохочують до святості кожного українця, щоб словом і ділом доказати свою любов до Богородиці та випросити спасіння для нашого многотраждального народу. Амінь.

2001

Чудотворний медалик з Гарабандалу

“Ось бо віднині ублажатимуть мене всі роди” (Лк 1:48).

Далеко в горах Іспанії є невеличке село Гарабандал. Хоч люди живуть там дуже бідні, зате побожні. У цьому селі з 1961 по 1965 р. відбувалися об'явлення Пречистої Діви Марії чотирьом дівчаткам – Кончіті, Марі Круз, Якинті, Марі Льолі. Мати Божа просила дітей сказати світові: “Ми мусимо чинити багато жертв, робити багато покути, відвідувати часто Пресвяту Євхаристію і провадити добре життя. Якщо ні – то велика кара впаде на нас за гріхи”.

Богородиця оголосила через Кончіту, що після Папи Івана XXIII буде ще тільки три Папи і тоді настане кінець наших часів, але не кінець світу. “Коли в світі пануватиме великий неспокій, раптом зупиниться увесь рух. Тоді кожний побачить зло, яке вчинив, і добро, якого не виконав. Люди в цей час воліли б померти, аніж це пережити. Пересторога ця буде як очищення, щоб виправити совість світу і підготувати його до великого чуда. Кончіта знає дату чуда і оприлюднить її за вісім днів до того. Це буде найбільше чудо, яке Ісус коли-небудь зробив для світу. Внаслідок чуда навернеться Росія. Якщо після чуда світ все-таки не зміниться, тоді Бог зішле кару. Вона буде набагато страшнішою, ніж та, яку людина може собі уявити; відповідно до того, на що заслужили собі люди своїми злочинами”.

Тому, що світ не брав до уваги попередні доручення, у 1965 р. Пречиста сказала: “Раніше чаша заповнювалася, тепер вона переповнюється. Багато кардиналів, багато єпископів і багато священників є на дорозі до загибелі і ведуть за собою багато душ. Щораз менше уваги приділяється Пресвятій Євхаристії. Ви повинні відвертати від себе гнів Божий своїми зусиллями, робити більше жертв. Думайте про страсті Ісуса. Якщо будете щиросердечно просити в Нього прощення – Він вам простить. Я – ваша Мати і не хочу вашого засуду”.

Під час останньої появи Пречистої з Дитятком, люди принесли багато релігійних предметів. “Бог хоче, щоб ми отримували всі ласки через руки Марії”. (св. Бернард). Діва Марія поцілувала їх усіх і сказала до Кончіти: “Через поцілунок, яким я наділила ці предмети – мій Син творитиме дива. Роздавай ці предмети іншим. Говори до мене. Це останній раз, що ти побачила мене тут, але я завжди буду з тобою, як і з усіма вами. Кончіто, чому ти не йдеш відвідати мого Сина в Кивоті? Він чекає на тебе день і ніч”.

Кончіта сказала: “Я така щаслива, що бачу вас обидвох. Чому не візьмеш мене зараз із собою до неба?”. Пречиста відповіла: “Коли ти станеш перед Богом, то твої руки мусять бути заповнені добрими справами, котрі ти зробила для своїх братів і для Божої слави. В даний час твої руки порожні”.

Одного разу до Кончіти підійшов протестант і запитав, чи можна йому поцілувати розп'яття, яке цілувала Богородиця. Кончіта при появі запитала про це Діву Марію. Мати Божа глянула на чоловіка і сказала: “Він також мій син”. Святий Анзельман каже: “Не з браку довір'я до Божого Милосердя вживаємо Пречисту Діву Марію, але зі страху перед своєю негідністю”.

Під впливом об'явлень дівчата вирішили посвятити себе до монашого життя, але Божа воля для них була – залишатися у світі і якнайбільше розповідати про Діву Марію. Всі дівчата вийшли заміж і стали багатодітними матерями. Сьогодні, з цілого світу йдуть повідомлення про чудотворну силу медаліків з Гарабандалу. Ось деякі з них:

1. Ілля Негрич, 1957 р.н.: “Вже 13 років перебуваю у в'язниці. Одного разу, після травми, у мене зробилася велика рана на правій гомілці. Чим я тільки не лікував, але все безуспішно. Рана безперервно текла і гноїлася – утворилася нуриця. Лікарі сказали, що

таке не лікується. Однак я не тратив надії і молився. На Покрову 2002 року священник, після Служби Божої, давав цілувати чудотворний медалик Матері Божої з Гарабандалу. Я з вірою поцілував його, і після восьми років невиліковної хвороби, моя нога зажила”.

2. “Внаслідок вибуху зварювального апарату в мене зробилося більмо на лівому оці. На то більмо операції не роблять. І ось, після п’яти років хвороби, я поцілував чудотворний медалик і в короткому часі більмо розсмокталося й щезло. Дякую Матері Божій за ті чудесні оздоровлення”.

3. Володимир Галайко, 1951 р.н.: “Два роки перебуваю у в’язниці. Влітку 2002 р. я обпалив ногу і в мене почалася екзема, а з вересня – чиряки на шії і голові. Деякі, особливо ззаду на голові, сильно боліли. Коли я прикладав іконку Чарнецького, біль проходив, але чиряки ще більше кинулись по плечах і ногах. Лікував дорогими мазями, які мені не допомагали. Я вже не міг повертатися, але таки йшов на Службу Божу і молився. На Покрову священник давав цілувати чудотворний медалик Матері Божої з Гарабандалу й, після цього я не зауважив як повністю став здоровий – екзема і чиряки щезли. Відчуваю велику радість на душі після такого чудесного оздоровлення”.

2002

На Покрову ювілей УПА

Справу церкви від національних першнів неможливо відділити. Так було століттями, так є і тепер. Хто є українцем-християнином, той є теж українським патріотом
(Патріарх Йосиф Сліпий).

Мої дорогенькі, який гарний світ сотворив Господь і дав йому чотири різні пори року. Кожну з них вбирає у найкращі шати. І все це робить для свого найдосконалішого сотворіння – людини. Красою природи зачаровує своїх улюблених дітей і заохочує їх до святого життя. В цей час, коли наша казкова земля зодягається в жовті ризи осені, ми Українці, святкуємо Покров Пресвятої Богородиці.

Це свято бере свій початок з Царгорода. У 903 році в цьому місті була велика пошесть і щодня за гріхи гинули тисячі людей. Народ зібрався у Влахернській церкві просити прощення у Бога і заступництва Пресвятої Діви Марії. Серед присутніх у храмі молився невільник з України св. Андрій Христа-ради юродивий зі своїм учнем св. Єпіфанієм – майбутнім патріархом Царгороду. Саме вони побачили над ранком, як до церкви ввійшла Пресвята Богородиця і накрила людей своїм омофором. Пошесть відступила.

У 1037 році князь Ярослав Мудрий посвятив Україну під Покров Матері Божої. Славні козаки-запорожці збудували на Хортиці величаву церкву з дев’ятьма куполами на честь Покрови. Січові Стрільці Української Галицької армії теж посвятили себе під Покров Богородиці, а Організація Українських Націоналістів під лицарським проводом Степана Бандери створила на Покрову 14 жовтня 1942 року славу Українську Повстанську Армію. З великим піднесенням святкуємо сьогодні 60-літній ювілей УПА. Майже в кожній галицькій родині, яка розкидана по цілому світі, є ті, хто зі зброєю в руках і молитвою на устах захищав свою рідну Україну від окупантів-чужинців. Жодна армія світу не до порівняння з тією жертівністю та високою організованістю, що їх проявили воїни УПА. Знаменитий французький президент генерал Шарль де Голь сказав: “Якби я мав таку армію, яку має ОУН, німецький чобіт не потоптав би французької землі”. Весь цивілізований світ визнав УПА воюючою стороною у Другій світовій війні.

“Любов до Бога і Батьківщини – це дві найбільші любові кожної благородної душі” (Папа Пій XII). “Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх” (Ів. 15:13). Воїни УПА героїчно захищали свою землю від німецького фашизму, московського комунізму і польського шовінізму. Окупанти, які з мечем прийшли на нашу землю, від меча і гинули. 22 червня 1944 р. Берія і Жуков підписали сатанинський план про вивезення з рідних земель всіх українців, тобто цілковите знищення України. І тут воїни УПА дали таку відсіч варварам, що після неї більшовики не тільки українців, а й всіх тих, хто був проти червоного диявола, ще довгі роки називали бандерівцями. Неймовірно, але факт!– до середини 50-х років УПА чинила збройний опір найбільшому тирану в історії людства. В той час інші нації вже давно капітулювали перед комунізмом.

Деякі надто чуйні товариші можуть зіслатися на слова Євангелія: “Хто вдарить тебе в праву щоку, оберни до нього й другу”(Мт. 5:39). Тут у відповідь св. Августин радить брати приклад з самого Господа, якого вдарили в лице. Наш лагідний Спаситель не сказав: ось моя друга щока, а навпаки: “Як я зле сказав, доведи, що воно зле; а як добре, завіщо б’єш мене?”(Ів. 18:22-23). Також і св. Павло після биття по устах не мовчав, а сказав до первосвященника Ананії: “Бог тебе буде бити, стіно побілена!”(Ді. 23:3). Отже, не можна дослівно розуміти слова Євангелії, яка вчить нас вміти завжди панувати над собою і зберігати внутрішній спокій. Що ж до зовнішньої поведінки, то вона має залежати від обставин. Мудра доброзичливість супроти ближнього наказує нам часто бути суворими до нього; треба вміти направити його. “За правду борись аж до смерті, тож за тебе й Господь Бог змагатиметься” (Сирах 4:28). Моральне богослов’я вчить, що для захисту добра суспільства необхідно знешкодити агресора.

Найстрашніше пекло на землі, яке придумали червоні дияволи, було у концтаборах. Мільйони людей десятки років терпіли страшні знущання за те, що вірили в Бога, любили Україну, хотіли Правди. Тому пеклу не було видно кінця. І яке дивне Боже провидіння! Саме бандерівці, які опинились у концтаборах, навели там порядок і zorganizували найбільші повстання у Норильську – 1953 р. і в Кінгірі – 1954 р. Вперше більшовицька система дала тріщину. Ув’язнені відчували себе людьми і дістали духа до боротьби за кращу долю. Прошли роки і завдяки українським націоналістам розвалилася тюрма народів! У селі Устя біля Снятина на Франківщині живе керівник повстання у Норильську пан Євген Грицяк. В Сокольниках на окраїні Львова живе пан Іван Кривуцький, який морально готував людей до повстання і був взірцем Українця не тільки для своїх, а й навіть для ворогів. Недавно вийшли друком дві його безцінні книги “Де срібнолентий Сян пливе” і “За полярним колом”. Не один раз Пресвята Богородиця рятувала їх від смерті і дала змогу дожити до проголошення незалежної України.

В цей день 60-ліття УПА подякуймо Богові за нашу рідну Україну, за ласку народитися Українцем. Це велика честь – бути Українцем, яка зобов’язує жити і боротися за Правду, Свободу і Любов; працювати над собою, бути побожним, правдивим, чесним, працьовитим, відважним і згоріти з любові до України, як це зробили Шевченко, Леся Українка, Франко, Коновалець, Шептицький, Бандера, Шухевич, Сліпий і мільйони інших. Помолімся до українських мучеників-героїв за кращу долю України, щоб Мати Божа берегла нас під своїм Покровом і провадила святою дорогою до небесної Батьківщини, до того місця вічного спочинку, де вже не буде окупантів, ні сліз, ні концтаборів, ні смутку, ні тортур, але життя щасливе і безконечне... Боже мій, яке то

щастя буде зустрітися в небі з тими найдорожчими, хто кров свою пролляв за волю України!

2002

Маленьке чудо в Зарваниці

Мої дорогенькі, у серпні 2002 року я їздив на свою другу Батьківщину, до чарівного міста Камінця, що на Поділлі. Маю там величезну родину з якою Бог дав ласку прожити перші роки священства з 1991 по 1997 роки, і з якими хочу бути разом в небі. Так Бог дає, що чужі люди через любов до Ісуса і Марії, до правди і свободи стають для тебе рідними. А що вже казати про тих милих і любих діточок, яких хрестив і носив на руках, сповідав і причащав, пригортав до Бога і поручав під покров Матері Божої Почаївської, на честь якої ми в 1996 році збудували храм у Камінці.

І ось, 5 серпня – на празник чудотворної ікони Почаївської, після Богослужіння, підбігають до мене мої любі діточки; показують фігурку Богородиці і навперебій розказують про чудо, яке з ними сталося в Зарваниці. Я уважно вислухав, а також розпитав все у їхніх батьків. Тоді попросив, щоб кожна дитина описала все побачене і пережите. Хай не пропадає, бо час своє робить. Святий Іван Дамаскин навчає, що набожність до Пречистої Діви Марії є непомильним знаком спасіння: Бог дає його тим, котрих призначив до неба. Ці милі діти-квіти заслужили собі на таку ласку, бо разом з батьками в найгірші морози чи в найбільшу спеку – ніколи не пропускали Служби Божої: спочатку в будівельному вагончику, а від Великодня 1992 року в храмі св. свмуч. Йосафата.

Вже з пеленок причащалися, підростали і бачили взірцевий християнський спосіб життя своїх батьків. Діти знали, що їхній правдивий дім – це святий храм, що їхнє місце перед вівтарем, біля священника і ближче до Ісуса; що треба прибігати з молитвами до Матері Божої Неустанної Помочі і наслідувати життя св. Йосафата, Андрея Шептицького, Миколая Чарнецького, Йосифа Сліпого; бути національно свідомими патріотами своєї багатостраждальної України.

Побожні діти тішилися тим, що разом з батьками належать до практикуючої християнської парохії. Це рідкісний випадок і велика ласка Божа, коли громада як одна велика родина. Маленькі християни разом з дорослими зазнали тяжких випробувань за правду і любов. Однак вистояли з честю. Святий апостол Павло пише: “Вам дана ласка Христа не тільки вірувати в нього, але за нього також і страждати” (Фл. 1:29). А тепер Матінка Божа у Зарваниці в чудесний спосіб ще більше укріпила в вірі маленьких діточок, щоб до кінця свого життя почитали Пресвяту Богородицю і несли майбутнім поколінням надію, правду і любов!

То ж надамо слово тим, в кого чисте серце.

Анна Полуктова, 15 р. Ми перебували в таборі, у святому місці Зарваниця з 16 липня. Останній день: п’ятниця, 26 липня за програмою був днем молитви. Для сильнішого заглиблення дітей у молитву ми всі ввечері зібралися на нічні чування. Розпочали чування читанням листів, в яких діти зверталися до Пресвятої Богородиці. Сорок дітей дякували Матінці Божій за час, проведений в таборі, а також за все життя. Зворушливо до сліз висловлювали свої почуття Небесній Неньці. Після читання листів наші чування перервалися приїздом священника з Тернополя, який провів з нами перший тиждень в

таборі. Всі діти дуже любили і поважали цього священника, тому його кількахвилинний візит для всіх був радісною несподіванкою. Після його від'їзду сестрам довелося прикласти зусиль до згуртування дітей для закінчення чвань. Був пізній час і більшість хлопчиків пішли в свою кімнату. Через якийсь час один з них повернувся і попросив сестру зайти в їхню кімнату, а ще за якусь мить він покликав туди всіх нас. Ми не знали, що трапилось, але, наблизившись до кімнати, почули молитву на вервиці і поступово приєдналися до всіх. Коли я підійшла ближче, то зрозуміла, чому всі діти зосередили свою увагу на фосфорній фігурці Матері Божої, яка стояла на підвіконні. Вона рухалася. Спочатку я не вірила своїм очам і навіть протирала їх час від часу. Марія ніби танцювала. Вона крутилася по колу, робила півоберти і час від часу розводила руки. Далі ми молилися за різні прошення. Ми закінчили молитву ніби одночасно – тоді Марія перестала рухатися. Ми перебули в тиші ще декілька хвилин, а потім увімкнули світло. Ми молилися кілька годин, але для всіх нас цей час проминув, як лічені хвилини. Після цього ми розійшлися по своїх кімнатах, але ще довго ділилися незабутніми враженнями від побаченого.

Вікторія Занюк, 14 р. Був вечір, майже закінчилися нічні чвання. Всі сходилися на останню молитву, а я пішла до кімнати хлопців. Коли я туди увійшла, хлопчики, які були найменшими, сказали мені, що фігурка Матері Божої рухається по кімнаті. Я їм не повірила, подумала, що вони щось собі придумали. Тоді Полуктов Тарасик запропонував мені подивитися. Хлопчики вимкнули світло. Я глянула на фігурку Матері Божої і побачила, що вона справді обертається навколо себе. Спочатку я не повірила і намагалася якось це собі пояснити, але це справді було чудо. Далі вона почала поволі рухати своєю ногою і руками. Через декілька хвилин ми покликали сестер, решту дітей і всіх присутніх. Всі спостерігали, як фігурка повертається та рухає руками і ногами.

Для мене це було дійсно чудо, яке допомогло мені ще більше повірити в Господа Бога, повірити в себе і змінити своє життя на краще. Я рада, що Марія дала мені змогу побачити таке велике чудо, якого я не гідна.

Олександр Ірха, 14 р. В п'ятницю 26 липня ввечері ми довго молилися. Спочатку сталося маленьке чудо, бо до нас на кілька хвилин завітав отець з Тернополя, який провів з нами перший тиждень нашого табірної життя. Ми були дуже раді, бо вже не надіялися тут його зустріти. Потім ми пішли в свою кімнату на першому поверсі і ще тут молилися. Хлопці зібралися відпочивати, а я вийшов на вулицю. Коли я заглянув в кімнату через вікно, то побачив Матір Божу, яка літала в просторі, на висоті півтора метра від підлоги. Мати Божа зупинилася і зробила хрест в просторі, рухаючись спочатку горизонтально, а потім – вертикально. В цей час над куполом храму була велика ясність, а ми всі молилися. Матір Божа поверталася, танцювала і руками посидала на нас Божу ласку. Ми довго молилися і спостерігали за її рухами. В мене було відчуття живої зустрічі з Матір'ю Божою.

Оксана Гищук, 13 р. Я, моя молодша і двоюрідна сестрички цього літа відпочивали в чудотворному місці – Зарваниці. Там гарний собор, чудова дзвіниця заввишки 75 метрів, фігура Матері Божої, джерело з цілющою водою, церква, в якій знаходиться чудотворна ікона Матері Божої Зарваницької.

В останній вечір ми мали нічні чвання. Діти написали листи до Діви Марії і зачитували їх. Деякі хлопчики пішли спати швидше. Коли вони готувались до сну, побачили диво. Фосфорна фігурка Матері Божої, що стояла в їхній кімнаті на підвіконні,

збільшувалася, потім стала звичайною і, обертаючись, почала обходити кімнату. Діти бачили, як фігурка танцювала, її руки і плаття рухались. Тоді покликали всіх решта. Ми прибігли і відразу спрямували свою увагу на підвіконня. Від фігурки світилося все вікно, а вона сама крутилася навколо себе. Ми почали молитись і молились дві години. Під кінець з-під накидки виглянула рука, на якій висіла вервиця. Фігурка повернулася до нас обличчям, поклонилася і стала на місце. Це було чудо!

Віталій Розум'як, 11 р. В п'ятницю, 26 липня в нашому таборі в Зарваниці були нічні чуття біля ікони Зарваницької Божої Матері. Ми читали свої листи-подяки до Матері Божої. Наш друг Саша Ірха в своєму листі дякував Матінці Божій за те, що вона об'явилася монахові і просив, щоб вона з'явилася також і йому. Згодом ми пішли до своїх кімнат. В кімнаті нас було четверо: Полуктов Тарас, Розум'як Михайло, Розум'як Віталій і Микола. Ми вимкнули світло і звернули увагу на незвичайне сяйво, що поширювалося від фосфорної фігурки Божої Матері, яку напередодні купив Саша Ірха. Світло йшло пучком вгору, так ніби в фігурку вселилася душа. Потім вона зробила в просторі хрест: пройшла спочатку горизонтально, стала посередині, а потім вертикально – вгору і вниз. В цей час зайшов хлопець і увімкнув світло. Ми сказали йому вимкнути світло і покликати інших дітей, а також двох монахинь. Коли світло згасло, Мати Божа продовжувала рухатися в просторі. При цьому, в неї навіть складки плаття колихалися. Одна з монахинь швидко протирала скельця окулярів. Ми всі разом на колінах молилися з 12-ї до 2-ї години ночі і зовсім не відчували втоми. Під кінець я запропонував подякувати Божій Матері за те, що вона нам з'явилася і за те, що ми провели ці добродійні молитви. Ми помолилися. Мати Божа молилась також і тримала в руках вервицю, хоч на фігурці тримала руки вгору. Далі вона перехрестилася, вклонилася і була з нами цілу ніч. Вранці вона виглядала так само, з вервицею.

Софія Бурак, 11 р. Тієї ночі в нас були чуття, а я пішла спати трішки раніше. Зі мною в кімнаті було ще кілька дівчат. Я вже вимикала світло, як якась дівчина покликала всіх у кімнату хлопців. Я нічого не зрозуміла, але все-таки побігла туди. Коли я зайшла, кімната була повна народу і всі молилися "Богородице Діво". В середині кола стояла маленька фосфорна фігурка Матері Божої. Коли я придивилася, то побачила, що фігурка крутиться, а плаття Діви Марії рухається. Інколи, як при молитві, Діва Марія розводила руками.

Тарас Полуктов, 9 р. В п'ятницю, 26 липня ввечері в нас були чуття. Був вже пізній час і ми з хлопцями пішли в свою кімнату на відпочинок. Після того, як вимкнули світло, хлопці ще перемовлялися, а я дивився на фосфорну фігурку Матері Божої, яка стояла на підвіконні за кілька метрів від мого ліжка. Раптом вона збільшилася до росту дорослої людини, посміхнулася, далі зменшилася і стала такою, як я, а потім знову маленька – як була. Матінка Божа наблизилася, обійшла навколо моєї голови, стала напроти мене так, що можна було дотягнутися рукою. Я промовив молитви "Отче наш" і "Богородице Діво". Вона знову стала на підвіконні і повільно поверталася навколо себе, а то просто з боку в бік, нахилила голову і піднімала руки. Було тихо і я запитав, чи хлопчик Коля це бачить. Він, а також інші хлопці, що були в кімнаті, бачили це все. Коли в кімнату почали заходити діти і побачили що відбувається, то покликали сестру, а також решту дітей. Ми довго молилися, а фігурка рухалася, ніби танцювала. Молитися було добре, а час минув дуже швидко.

Олена Калашнікова, 9 р. Мати Божа була жива, трохи більша за фігурку. Вона рухалася, поверталася, хитала головою і трохи підіймала руки.

Михайло Розум'як, 8 р. Мати Божа оберталася, ніби танцювала: то ніжкою притупне, то присяде. Вона навіть підіймалася в просторі і опускалася. Від неї весь час йшло дуже яскраве сяйво овальної форми приблизно до 5 см з боків і до 30 см вгору.

2002

Видіння Єроніма в Єрусалимі

(переклад)

Багато років тому, коли я заради Царства Небесного зрікся свого дому, батьків, сестри, близьких і, що ще важче, – звички вишукано харчуватися, я вирушив, як воїн Христовий, до Єрусалиму. Але я не зрікся своєї бібліотеки, яку зібрав у Римі великим старанням і працею. Ось так я постив, нещасний, і водночас думав читати Ціцерона. Після частих нічних чувань, після сліз, що їх із самої глибини душі викликали спогади про колишні гріхи мої, я все-таки тримав у руках Плавта. Коли ж опам'ятовувався і починав інколи читати пророків, необроблена мова їхня жахала мене, і сліпими очима, не бачачи світла, я думав, що винні не очі, а сонце. І ось, коли так знущався наді мною стародавній змій, приблизно посередині Великого Посту я був уражений сильною лихоманкою, що безупинно мучила виснажене моє тіло і так пожирала нещасні мої члени, що від мене залишилися тільки самі кості.

Готувалися вже до похорону. Тіло застигало і життєва сила душі зберігалася тільки в бідних моїх грудях, заледве теплих, – як раптом, піднесений у дусі, я постав перед престолом Судді. Там було стільки світла й сяйва від тих, які стояли довкола, що я впав на землю і не смів глянути вгору. На питання, хто я такий, я відповів: “Християнин”. Але Той, хто сидів на престолі, сказав: “Брешеш! Ти – ціцеронянин, а не християнин, – де скорб твій, там і серце твоє. Я вмиць онімів і під ударами, бо Він наказав бити мене, зазнаючи ще більших мук совісті, подумки благав: У Шеолі хто Тебе возхвалить? Потім я почав лементувати і, плачучи, просити: Помилуй мене, Господи, помилуй мене. Ці слова лунали поміж ударами батогів. Нарешті ті, що стояли довкола престолу, припали до колін Того, хто сидів на ньому, та благали, щоб Він простив мою молодість і дав мені можливість покаятися в гріхах, а якщо я знову почну читати твори язичників, тоді вже покарає мене. Я ж, призиваючи ім'я Господнє, присягнув: “Господи, якщо коли-небудь у мене будуть мирські книжки, якщо я буду читати їх, – значить я зрікся Тебе!”

Після цієї присяги я повернувся на землю і розплющив очі, повні сліз. Навіть недовірки повірили в те, що сталося, бачачи, як я страждаю. Це, звичайно, не було сном, маревом чи хворою уявою, що так часто вводять нас в оману. Доказом служить престол, перед яким я був розпростертий, суд, якого я настрашився (не доведи, Господи, мені ще раз таке пережити), плечі в крововиливах. Пробудившись, я все ще відчував біль від ударів і, нарешті, головний доказ – відтоді я почав читати божественне з таким запалом, з яким раніше не читав людського.

2003

Джублик

Я їздила до Джублика на Закарпатті 27 липня 2003 р. Вперше у житті побачила Карпати, враження було захоплююче: яка прекрасна наша Україна! У Джублику біля чудотворного джерела був надпис: “Пречиста Діва просить, щоб під час Служби Божої воду не набирати, а також змовити 10 разів “Вірую” за об’єднання християн”. Мене в саме серце вразили слова “Пречиста Діва просить”. Перед тим в дорозі у мене було відчуття, що я їду до Небесної Неньки.

І ось, бачу гарно збудовану каплицю на честь Пресвятої Родини, хресну дорогу в лісі і сонячні зайчики поміж деревами. Перед Богослужінням всі люди молилися співану вервичку до Богородиці. Розпочалася св. Літургія. Після Святого Причастя я стояла збоку і тихенько молилася. Після цього підходжу до старенької жінки з нашого автобуса, а вона каже, що бачила на сонці Матінку Божу і св. Юду Тадея. Я швидко вийшла з-під дерева і глянула на небо, але воно було вкрите хмарами. Почала молитися “Богородице Діво” і бачу, що на хмарах утворюється біла пляма, а з неї світле сонце, яке не разить очі. Сонце поступово набирає обертів, спочатку в правий бік, а потім – в лівий. Трошки нижче під сонцем я побачила сіру хмаринку, на якій з’явилась Матінка Божа Покрова. Вона була у вишневому вбранні і в синій накидці. В руках тримала білий рушник з золотим хрестиком посередині. Богородиця стояла у великій покорі, нахиливши голову до людей.

У мене було відчуття, що я стою в повітрі над людьми. Я ніяк не могла відірвати своїх очей від неба. Радше не хотіла, бо відчувала неземне щастя. Хотілося, щоб це тривало вічно. Я бачила, як Матінка Божа виходила, а як заходила — ні. Щиро дякую Пресвятій Богородиці за таку ласку для мене.

Тетяна Боднарчук
2003

Тарас Шевченко – дар від Бога

Геній українського народу – поет, художник і письменник Тарас Шевченко народився 9 березня 1814 р. в селі Моринці Звенигородського повіту на Черкащині. Його батько Григорій (1781-1825) був стельмахом – робив колеса та вози і чумакував. Мати Катерина (1783-1823), донька Якіма Бойка, працювала на панщині. В родині Шевченка було шестеро дітей: Катруся, Микита, Тарас, Ярина, Марія, Йосип. Охрестив Тараса священник УГКЦ Олекса Базаринський в храмі св. Івана Богослова. Так само називався храм в селі Кирилівка, звідки походив батько Тараса і куди згодом переселилася їхня родина. У 1830 р. обидва храми були насильно переведені в московську релігію. Дід Тараса, Іван син Андрія, 1757 р.н. (прожив 115 р.) і баба Марта, 1766 р.н., були грекокатоликами.

Перші релігійні знання малий Тарас одержав від свого дуже побожного і розумного батька, який вдома у свята і неділі часто вголос читав Святе Письмо та Життя Святих і мав свій власний Київський Патерик та Мінеї. Дід Іван був учасником селянського повстання, розказував Тарасові про боротьбу козаків та гайдамаків і зумів прищепити йому любов до Бога і України. Після смерті матері в хату прийшла мачуха, ще з трьома дітьми, яка дуже знущалася над Тарасом. Він часто тікав до найстаршої сестри Катрі, яка була вже заміжня і щиро опікувалася ним. Шевченко навчався у початковій школі, а малював ще з п’яти років. В 11 років залишився круглим сиротою і його забрали на службу до пана. Він самотужки зумів вивчити французьку, польську і російську мови.

У 1838 р., за сприянням художника Миколи Сошенка, Тараса викупили з кріпацтва і він поступив в Академію художеств, де навчався сім років. Також цікавився такими науками як ботаніка, математика, геологія, мінералогія, географія, астрономія, археологія, анатомія і фізіологія. Це був рідкісний талант від Бога. Його тричі нагороджували срібними медалями за чудові картини, а за гравюри Шевченкові присвоїли звання академіка. Тарас вмів грати на скрипці, торбані і бандурі, дуже гарно танцював і співав – мав прекрасний милозвучний тенор. А вже своїми віршами, які почав писати у 22 роки, Кобзар зробив для України стільки, що поки світ стояти буде, його не забудуть. Подібного поета в історії людства не було і, мабуть, вже й не буде. Господь дав Шевченкові велике серце, а Тарас наповнив його великою любов'ю до рідної України. За це його і замучили...

Десять років страшної каторги і два заслання з заборонаю писати й малювати знищили здоров'я Тараса, але не зламали його духа. Підтвердженням цьому є листи з неволі. В них Шевченко залишив нам безцінні скарби, які свідчать про його високу християнську мораль, а нас спонукають до роздумів над вічністю.

“Сумний мій, бідолашний друже! Чим, скажи, потішу я Твоє тужнее серце? Нічим. На такі сльози ми, люди, не маємо сушила. Дружнє спочуття ослабить наші півжалі, але велике горе, як Твоє тепер, один тільки наш спільний Помічник і Серцезнавець ослабити може! Молися, якщо можеш молитись, і, молячись, віруй розумно, глибоко віруй у замогильне краще життя. Сни твої, що ти їх бачив у найбільш критичні години Твого життя, указують нам на щось вище за наші земні поняття. Віруй, і віра спасе Тебе”.

“Хто не журиться, не плаче, то той ніколи й не радіє, цур йому такому! Будемо плакати і радіти і за все те хвалить милосердного Бога”. “Тепер, і тільки тепер, я вповні повірив у слово: любя, наказую ви... Тепер тільки я молюся і дякую Йому за безмежну любов до мене, за посланий мені іспит. Він очистив, зцілив моє бідне хворе серце. Він зняв з моїх очей призму, крізь яку я дивився на людей і самого себе. Господь навчив мене, як любити ворогів і ненавидящих нас. А цього не навчить ніяка школа, окрім тяжкої школи іспитів і довгої розмови з самим собою. Я тепер почуваю себе як не досконалим, то принаймі бездоганним християнином. Як золото з огня, як немовля з купелі, виходжу я тепер із темрявого чистилища, щоб розпочати новий, благородніший шлях життя. І це я називаю істинним правдивим щастям!”

“Поширювати серед невтаємничених у таїнства мистецтва людей любов до прекрасного й доброго, – ось найчистіша, найугодніша молитва до Чоловіколюбця Бога й по змозі некорислива прислуга людству”. “Без свідомого розуміння краси людині не побачити Всемогучого Бога в дрібному листячку найменшої рослини”.

“Молитва та ваші щирі листи найбільше допоможуть мені нести хрест мій. Опанувало мене якесь чуття невідоме: приїдіте, всі труждающіся і обремененні, і аз упокою ви. Перед благовістом до утрени згадав я слова Розп'ятого за нас і наче ожив: пішов до утрени й молився так радісно, чисто, як може ніколи досі. Я тепер говію і сьогодні причащався Святих Тайн. Хотів би, щоб усе життя моє було таке чисте й прекрасне, як сей день!

Якщо маєте видання книги Томи Кемпійського “Про наслідування Христа”, то пришліть Бога ради. Пишіть, – ще місяць березень наш, а там нехай діється воля Божа! Лякає мене теперішня хворість: скорбут, а в степу вона, кажуть, страх, як лютує. Але замінимо зневіру надією й молитвою!”

“Я тепер, як той, що в безодню падає, – за все ладен ухопитися! – Яка жаклива безнадія! Така жаклива, що одна тільки християнська філософія може боротися з нею.

Одинока розрада моя тепер – це Євангелія. Я читаю її щодня і щогодини. Колись думав я аналізувати серце матері за життям Святої Марії, непорочної матері Христової, та тепер і це мені за злочин матимуть. Руки й голова заковані (заборонено писати й рисувати). Ледве чи терпів хто-небудь таке лихо!”

“Одне, чого я, як добра найбільшого, у Бога просив би, – хоч перед смертю разочок на Вас, друзів моїх добрих, на Дніпро, на Київ, на Україну подивитись; і тоді вмер би я спокійно, як християнин”.

Помер Тарас Шевченко при загадкових обставинах 10.03.1861 р. на чужині, а згодом його домовину перевезли в Україну і 22 травня поховали в Каневі на Чернечій горі. У 1939 р., 4 квітня, у зв'язку з будівництвом пам'ятника був відкритий склеп могили поета. Комісія у складі директора музею Василя Коваленка, архітектора Петра Костирка, Надії Цвинтарної та інших спокусилися заглянути в середину домовини генія. Про це вдалося довідатися лиш через багато років від Костирка і Цвинтарної. Ось що розповіла незадовго до смерті у серпні 1983 р. пані Надія, яка відважилася на нечуваний крок, навіть напросилася зробити його: “Взяла ліхтар – і почала спускатися. Склеп був із цегли, висотою в людський зріст. Стіни його світлі, ніби осадок вапняний на них. Повітря в склепі не важке. Нічого страшного, моторошного я не відчувала і нічого не боялася, адже поважала і любила Тараса Шевченка. Переді мною стояла на підвищенні домовина. Верхня соснова домовина зовсім перетрухла. Згорнула я перетрухле дерево вбік. Витерла цинкову домовину хустиною. І стала вона чиста, біла. На домовині сходилися дві пластинки, закриті на ключі. Заклала обидва ключі – і домовина тихенько відкрилася.

А в домовині ... лежить Шевченко, ніби тільки-но помер. Обличчя темне і ніби злегка притрушене пилом. Глянула я на нього – і не повірила, що я бачу Тараса Григоровича. А він лежить, мов живий, в костюмі, чорних туфлях. В руках його воскова свічка. У домовині лежав з ним лише його Кобзар у м'якій, коричневій палітурці, пов'язаний хустинкою...”

На високій дуже кручі,
Над самісіньким Дніпром,
Спить Шевченко в домовині
Непробудним тихим сном.

Любий сину України,
Наш Тарасе дорогий.
Тебе в світі вже немає,
А в серцях ти все живий.

Твоя Кобза ще не вмерла,
На ній струни всі дзвенять.
І про твою в світі славу
Всі народи гомонять.

9 березня 2004 р.

Листи Дмитра Степовика

Слава Ісусу Христу!

Дорогий отче Ігоре, сердечно поздоровляю Вас і Вашу Свято-Йосафатівську громаду з пресвітлим святом Стрітіння Господнього і бажаю, щоб Господь завжди зустрічав Вас на шляхах Вашої пастирської та культурно-духовної праці. Я часто згадую нашу несподівану зустріч, розмову, обід у Камінці 11 вересня 94 року. І був дуже уприсмнений Вашим милим листом до мене від 22 січня 95 р., кожний рядок якого «дихає» Вашою побожністю і полум'яним українським патріотизмом. Слава Богові, що маємо тепер таких пастирів в Україні, як Ви, – енергійних, розумних, молодих–відданих Богові й Україні.

Я давно мріяв, щоб в Україні склалася серед священничого стану правдива інтелігенція, яка б змінила безпросвітно-темних, фанатичних, реакційних «руських попов». Як викладач Київської Духовної Академії я стараюся виховати з моїх студентів саме таких людей, як Ви, хоч розумію, що у Вас природній талант і Божий дар, яким кожний не володіє. Радий і дякую Вам, що слухаєте мої радіовисилання по середах між 9.00 і 9-30. Прошу Вас, якщо матимете час і будете біля радіоприймача, прослухати мою бесіду в середу 8 лютого, я там торкнувся сьогодення, яке може бути цікавим і для Вас.

З приводу Вашого дослідження про єп. Миколу Чарнецького, то ця мала книжечка дуже вартісна і може бути першим поштовхом для процесу беатифікації цього славного мужа віри. Дякую Вам за книжечку, дякую за складені Вами молитви, дякую за Ваші поезії! Кожна Церква пишалася б таким пастирем, як Ви, – повного завзяття, молодечого запалу, правдивої побожності. І кожна нація особливо цінує таких синів, як Ви.

Бажаю Вам щастя, добра, постійного спочивання Божої ласки над Вами! Рівно ж радію, що Ви не маєте упереджень проти правдивих українських православних людей і священників і провадите спільні поминальні служби разом із священником нашої УПЦ Київського Патріархату Віктором Смоляренком (прошу привітати його від імени киян, ми чуємо про нього добрі відгуки). Пройде час, що ми будемо з вами не тільки разом серцями (ми вже є у цій спільноті), але й організаційно в одній Українській Церкві східного обряду під одним пастирем. Такі славні люди, як Ви, отче Ігоре, наближають цей день.

Дякую Вам за кілька світлин, в тому числі і коли ми разом біля Вашого храму 1994 року.

Київ, 30 січня 1995 року
Степовик

З пошаною й любов'ю в Христі, професор Дмитро

Слава Ісусу Христу!

Дорогий отче Ігоре, дуже й дуже Вас поздоровляю з надрукуванням ще двох побожних праць: «Подяка Пресвятій Трійці» та «Чудесні дарунки від митрополита Андрея», які Ви чемно й люб'язно надіслали. Так само я Вам дякую за попереднього листа з брошуркою і вітинками Ваших статей (вибачте, що тоді не написав, бо був у від'їзді і листа отримав дещо пізніше).

Треба, щоб збірка свідчень про зцілення на основі молитов до душі Владики Андрея потрапила до Комісії Ватикану щодо беатифікації й канонізації католицьких святих. Я дивуюся, чому Шептицький досі не канонізований? Кажуть, опирається польський єпископат, але до чого тут Польща, коли Україна добивається собі, а не Польщі, святого?

Я знаю, що Ви скучаєте за Камінцем-Подільським, мали там гарну громаду. Вас там любили (та хіба можна Вас не любити?), бо вели велику побожну працю серед людей... Хтось Вам наврочив і домігся перехоплення Вашої громади, але я вірю, що Ви з Вашим

активним темпераментом і великою працелюбністю знайшли своє місце у Львові, де перед Вами відкриваються ширші обрії як християнського письменника і публіциста, ніж у Камінці. Бог знає, куди ставити своїх. Як буду у Львові, зідзвонимось і побачимось.

Тим часом бажаю Вам добра, щастя, здоров'я і щедрих Божих благословінь!

Київ, 21 червня 1998 року З глибокою повагою, професор, доктор Дмитро Степовик

Слава Ісусу Христу!

Дорогий отче Ігоре! З вдячністю одержав Вашого листа з книжечкою «Степан Навроцький-жертва за волю України», зверненням «Це треба знати всім», піснею «Приказ: Струнко!» Лист малого сина до батька на війну». Щиро дякую. Усі Ваші попередні листи я також одержував і перечитував усе написане Вами до останнього рядка. Я дякую Вам, що Ви такий, який Ви є – несхожий на інших священників, і тим видатний: активний воїн на ниві Божій!

Бог послав, що ми ряд років тому зустрілися з Вами у Камінці-Подільському – у церкві, де Ви правили. Тому, де я почую про Ігоря Царя, або щось прочитаю написане ним, – я завжди загострюю свою увагу. Ще раз спасибі Провидінню Божому, що дає таких слуг, як Ви. Моє життя протікає спокійніше, проте і воно напружене: я професор іконології й іконографії КДА УПЦ КП, і не залишаю роботи в системі Національної Академії наук України. 21 грудня 2001 р. я захистив третю докторську дисертацію – на доктора богословських наук (на Вченій Раді КДА), два попередні докторати – філософії і мистецтвознавства. Я бажаю Вам щедрих Божих благословінь і написання нових праць в обороні Церкви Христової від п'яниці і зла.

Київ, 1 березня 2002 р. Б. З подякою і повагою професор, доктор Дмитро Степовик

Дорогий отче Ігоре!

Дякую Вам за надіслані книжки і світлини. Я охоче і з великою радістю читаю Ваші твори. Ви – подвижник праці, Ви – дитя Боже, послане Церкві й Україні. Мабуть Ви маєте проблеми зі своїм церковним начальством, але з Богом і зі всім народом Ви, думаю, проблем не маєте. Хай благословить Вас Господь у Новому 2004 році. Хай світло навколо Різдвяного Дитятка кине відблиск на Ваше обличчя і на Вашу могутню спортивну постать і зарядить Вас Своєю Божественною енергією на дальшу невтомну працю в ім'я Бога і України!

Київ, грудень, 2003 р.

Шанувальник Вашого таланту і Вашої праці на ниві духовній,
скромний молільник перед Божим маєстатом – Дмитро Степовик

Слава Ісусу Христу!

Дорогий отче Ігоре у вересні й жовтні я був у США. Приїхавши додому, я одержав від чергового в Київській Православній Богословській Академії дорожочинний пакунок Ваших книг: «Подяка Пресвятій Тройці», «Останні будуть першими», «Покликаним до свободи». Ви – чудовий церковний публіцист і письменник, хай Господь дає Вам і надалі здоров'я, таланту і насаги писати такі книги про дію Божої благодаті в наш час.

З Вашого дозволу і благословення, я лишу собі по одному примірнику, решту здам у бібліотеку КПБА і роздам студентам-богословам. Хай читають і вчаться, яким священником в наш час треба бути, пишучи про Боже на землі гріха.

Київ, 9 листопада 2006 р.Б.

Натхнення Вам, витривалости і щастя в боротьбі за істину!
Дмитро Степовик

Високошановний отче Ігоре!

Поздоровляю Вас з початком Великого Передпасхального Посту, бажаю тримати і зміцнювати Ваш дорогоцінний досвід служіння Богові, Вашу синівську, полум'яну любов до нашої Матері України, її незрадливих дочок і синів! Коли хоч 10% буде таких пастирів, як Ви, то, як ото маємо нині, – «так все не буде!»

Хочу Вам подякувати за увагу й передачу студентом Київської Православної Богословської Академії Юрієм Михасюком Ваших чудових книг «Останні будуть першими,» Покликаним до свободи» і «Подяка Пресвятій Тройці». Ви раніше прислали мені ці нові Ваші праці поштою. Я ці праці поступово роздаю потрібним людям, головно молодим священникам і студентам КПБА, які надалі зможуть працювати, думати і служити так, як Ви. Щиро дякую за те, що Господь дарував Вам письменницько-публіцистичний талант, що Ви виділяєтесь з-поміж сірої маси колег тим, що запроваджуєте нові форми служіння і нову стилістику, близьку до практик Ранньої Церкви Христової. Хай так все буде – і то не лише у Вас, а в багатьох!

У записці, долученій до книжок, Ви написали фразу: «Дивне моє життя: одні люблять і стають рідними, а інші ненавидять». Не переймайтесь цим! Навпаки, радійте і веселіться, що є такі, що ненавидять Вас! Значить, Ви на правильній дорозі! А у відповідь – Ви, любіть ненавидячих Вас ще більше, ніж люблячих, бо як велів Господь наш Ісус Христос, а Апостол правильно зазначив, що своєю любов'ю до супротивників Ви будете сипати їм жар на голову (дуже гарний образний вислів!).

Київ, 19 лютого 2007 р. Б.

Хай під час Посту і завжди Вас укріплює Святий Дух і спонукає, служачи, писати нові праці про вияви святости в українцях.

З повагою – Дмитро Степовик

Святий Усього Світу (16.08.1195 – 13.06.1231)

Святий Антоній-Фернанд Булоес народився у Лісабоні. З його предків походив Гоффредо ді Буйон, який звільнив Єрусалим і став там першим християнським правителем. До 15 років Фернанд навчався в єпископській школі, а потім наперекір бажанню своєї знатної родини став послушником у монастирі святого Августина.

У 24 роки його висвятили на священника. Одного разу він був присутній на похороні п'ятох мучеників францисканців, яких привезли з Марокко, і загорівся стати місіонером, бо хотів теж пролити кров за Христа. Його прийняли до францисканців, і він взяв собі нове ім'я Антоній.

Як тільки приїхав до Африки, то його слабкий організм відразу вхопила малярійна

лихоманка. Антоній був змушений вернутися на батьківщину, але корабель під час бурі закинуло до берегів Сицилії. Там у 1221 році відбувся збір понад трьох тисяч монахів з цілого світу під керівництвом святого Франциска з Асичу.

Антонія призначили служити в скит. І так би він там на самоті прожив своє життя, як би... Одного разу під час рукоположення на священника виявилось, що нема проповідника. Тоді помолились до Святого Духа і провінційний священник попросив Антонія говорити те, що в нього на серці від Бога. На той час Антоній мав закінчену найвищу духовну освіту, а тому його проповідь надзвичайно всіх вразила. З того часу він почав викладати Богословіє для своїх братів у монастирі. Також його вибрали місійним проповідником. Спочатку він об'їхав всю Італію, а пізніше – Францію, де на площах та ринках проповідував, бо церкви не вміщали всіх бажаючих.

Його проповіді мали величезний успіх серед усіх верств населення. Хоч мало прожив святий Антоній, але через нього Бог сотворив незліченну кількість чудес: грішники навертались, загублені речі знаходились, вбогі діставали поміч, скривджені – заступництво, хворі оздоровлялись і навіть мертві воскресали.

Святий Антоній помер від виснаження через злиденне харчування і надто напружену працю без відпочинку. На смертному ложі він з трепетом говорив до присутніх людей: “Я бачу Господа мого!” Вже через рік після смерти Папа Григорій IX проголосив його святим.

Ось декілька цікавих історій з життя святого Антонія: Одного разу він проповідував у Риміні, де було велике скупчення еретиків. Як не старався святий Антоній їх переконати, однак нічого не виходило. Навпаки еретики у своїй злобі вперто противились йому і навіть не хотіли слухати його науку. Тоді святий Антоній пішов до моря і від імени Бога почав говорити риbam: “Слухайте Слово Боже, ви, риби морські і річкові, раз еретики уникають його слухати!” І тільки це вимовив, як раптом до берега підплило багато великих, малих і середніх риб. Такої кількості риб у цьому морі ніхто ніколи не бачив. Вони тримали голови над водою і дивились на святого Антонія, уважно слухаючи його. Найближче до берега розмістились маленькі рибки, далі – середні, а найдалше – великі риби.

Святий Антоній торжественно почав проповідь і сказав таке: “Брати мої, риби, ви повинні, по мірі вашої можливості, воздавати подяку нашому Творцеві, який дав вам для проживання таку благодатну стихію. Ви на свій смак маєте прісну або солону воду, і дав вам Господь багато затишних місць, щоб ховатися від бурі; ще дав світлу і прозору стихію та їжу для підтримки вашого життя.

Увічливий і благородний Творець ваш Бог, створюючи вас, повелів вам рости і множитися, дав вам на це своє благословення. Пізніше, коли стався великий потоп, всі інші тварини повмирали, тільки вас одних Бог зберіг від загибелі. Також дав вам плавники, щоб рухатися, куди ви забажаєте.

За Божим велінням вам була надана честь врятувати пророка Йону і після трьох днів викинути його на землю живим і неушкодженим. Ви також дали Господу нашому Ісусові Христові гріш для податку, бо Він, як бідняк, не мав чим платити. Пізніше ви послужили за їжу Вічному Цареві Ісусу Христу перед воскресінням і після, по особливій тайні. За все це ви зобов'язані прославляти і благословляти Того, котрий дав вам такі великі ласки в більшій мірі, ніж іншим творінням”.

У відповідь риби почали відкривати роти і нахилити голови. Цими та іншими знаками

пошани славословили Бога. Тоді святий Антоній, побачивши від риб таку пошану до Бога Творця, вельми зрадів своїм духом і голосно промовив: “Нехай буде благословенний вічний Бог! Його шанують риби більше, ніж люди єретики, і краще слухають Його науку нерозумні сотворіння, ніж невірні люди”.

Чим довше проповідував святий Антоній, тим кількість риб збільшувалась, і ні одна з них не відходила зі свого місця. На таке чудо почали збігатися мешканці міста, а між ними також – і єретики. Останні, побачивши таке дивне і явне чудо, зі сокрушеним серцем усі кинулись до ніг святого Антонія, щоб уважно слухати його проповідь. Тоді святий Антоній розпочав проповідувати про католицьку віру. Ця проповідь була така благородна, що всі єретики навернулись до правдивої Христової віри. Після цього святий Антоній з благословенням Божим відпустив рибок. Вони всі відплили, дивним чином виявляючи свою радість, а за ними розійшовся і весь народ.

Головним центром єретиків тогочасної Італії було місто Римін. Там жив запеклий єретик Бонвілло, який насміхався з проповідей святого Антонія про Євхаристію. Він заперечував правдиве перевтілення Христа під видом хліба і вина. Говорив, що не бачить різниці між освяченою частичкою і звичайним хлібом: “Був хлібом і хлібом залишився, нема чого перед ним благоговіти”.

Святий Антоній заперечив і сказав, що як буде угоднo Богові, то навіть мул, на якому їздив єретик, буде благоговіти перед Святим Причастям. Бонвілло засміявся і сказав, що якби таке сталося, то буде змушений теж повірити.

Три дні єретик морив голодом тварину, а потім привів на площу, де зібрався великий натовп зацікавлених людей. З однієї сторони підійшов єретик з кошиком духмяного сіна, а з іншої – святий Антоній, тримаючи в руках блискучий ковчег з Божими дарами. Тварина відвернулася від кошика зі свіжим сіном і повернулася до Євхаристії та ще й стала на коліна, як би показуючи своє благоговіння. Сьогодні ця площа носить ім'я Мула. Там встановили колону на пам'ять про це чудо. А в 1417 році на її місці збудували невеликий восьмикутний храм, навпроти якого колись був дім того єретика.

Флоренція була містом банкірів. Де грошей було більше, а лихварства не менше, ніж в Падуї. Святий Антоній у своїх проповідях говорив: “По всій землі розповсюдились прокляті виродки-лихварі, їхні зуби ненаситні, як у левів: вони жують брудну їжу – гроші, роздирають на куски і безперестанно пожирають майно бідняків, вдів і сиріт...”

Запам'ятайте добре, лихварі, що ви стали здобиччю диявола, він заволодів вами. Він заволодів вашими руками, направив їх до грабунку і відвернув від доброчинності; він заволодів вашими серцями, які згоряють від спокуси наживи і глухі на добро, він

заволодів вашим язиком, завжди готовим до брехні та шахрайства, так що ви більше не можете ні молитися, ні вимовляти чесні слова. Ядовиті змії прагнуть крові, а ви так само жадібно рветесь до чужого добра. Біс жадности роздирає і розчленовує ваші серця”.

Банкіри і лихварі сміялися над цими словами, але настав день, коли помер найбагатший і найжадібніший серед них. Покійника понесли до церкви для християнського похорону, однак на шляху траурної процесії став святий Антоній. Він промовив: “Хіба можна у святому місці хоронити чоловіка, який вже похоронений в пеклі? Якщо ви мені не вірите, то відкрийте ножом його груди – і ви не знайдете серця. Воно там, де його багатства”.

Натовп кинувся до будинку скупого і знайшов серце покійника в незгоряючій шафі серед грошей, чеків і цінних паперів. Після цього вирішили дослідити труп, але серця

там не знайшли.

У місті Феррарі один чоловік сильно ревнував свою жінку і несправедливо звинувачував її у зраді. Коли ж народилась дитина, то він ще більше розізлився, бо, як йому здавалось, дитина не була подібна до нього і це було головним доказом перелюбу. Понесли хрестити дитину. Чоловік йшов похмурий від підозрінь, а жінка плакала від несправедливого звинувачення. Їх оточував натовп рідних. Одні з них були засмучені, а інших брала цікавість.

Але ось підійшов святий Антоній. Він попросив, щоб йому дали дитину на руки. Святий пригорнув дитячко до грудей і почав говорити з ним, як з дорослим. Хоч дитині було лише кілька днів, але на прохання святого Антонія вона вказала, хто його батько. На подив усім дитячко простягнуло ручку і виразно промовило: “Ось мій батько!”

До Падуї святий Антоній прибув за три роки до своєї смерті. Під час Великого посту він щоденно так ревно проповідував, що збиралось до тридцяти тисяч людей, тому був змушений виходити на площу. Віруючі ще з ночі займали вигідні місця, а під час проповіді все місто завмирало: припинялась праця і торгівля. Після проповіді святий Антоній присвячував весь день для сповіді, що доводило його до виснаження. Він казав: “Як ти щодня п’єш гріховну отруту, то щодня мусиш приймати у сповіді протиотруту”.

Одного разу прийшов до сповіді грішник, але не зміг вимовити і слова, бо так сильно був вражений проповіддю. Тоді, зажурений, відійшов, написавши усе на папері. Знову повернувся і тремтячою рукою простягнув картку, на якій смиренно написав свої гріхи. Святий Антоній взяв картку і почав читати. Як тільки прочитував рядок, одразу записане щезало на папері, аж поки вся картка не стала чистою. Тоді дав розрішення каяннику і повернув йому чисту картку, як матеріальний знак відновленої невинності.

Бувало, що святого Антонія бачили в келії на колінах, а перед ним лежала відкрита книга, на якій стояв маленький Ісусик. Боже Дитячко гладило і обнімало його, а розчулений святий Антоній пригортав його до себе. Кажучи про Різдво, святий пише у своїх творах: “Серед багатьох причин, чому Бог благоволив з’явитися нам у вигляді дитини, я вибираю наступне: якщо ти образиш дитину, якщо дозволиш собі з нею грубо обійтися чи навіть побити її, але пізніше подаруєш їй яку-небудь квітку, одним словом, щось гарне, то вона забуде все і побіжить тебе обняти.

Так само, якщо ти смертним гріхом образив Ісуса і якою б страшною не була б ця образа, досить йому принести квітку розкаяння, троянду сповіді, зрошену сльозами, щоб він тут же забув образу, простив тебе і прийшов обійняти та поцілувати тебе”. Папа Лев XIII назвав Антонія “Святим усього світу”.

2008

Бог, Україна і Бандера

Змагання за волю і правду, за Бога і Батьківщину мусить бути головним змістом поневоленого народу (Степан Бандера).

Великий Син українського народу Степан Бандера ні разу в житті не купив, не пив, не матюкався, а весілля зробив без алкоголю. Незважаючи на воєнне лихоліття, народив трое дітей. Щонеділі і в свята ходив до церкви, ризикуючи життям. Саме там його вистежив ворог. Але смерть Бандери так вплинула на вбивцю, що той розкався у злочині і здався поліції.

Мама Бандери – Мирослава простудилася під час війни і померла, маючи 30 років, але встигла народити восьмеро дітей! Перед смертю не нарікала, а висповідалась, прийняла Святе Причастя (тіло і кров Ісуса), склала руки на грудях і промовила: «Це я, слуга Господня, нехай буде мені за Твоїм словом». І тихо відійшла у вічність.

Батько Бандери – отець Андрій категорично відмовився покидати рідну землю – Україну, хоча йому загрожувала смерть. Так і сталося – комуністи відразу розстріляли його.

Три брати Бандери – Богдан, Олекса і Василь, були замучені німцями за любов до України. Наймолодша сестра Мирося через воєнне лихоліття померла маленькою, а Марта, Оксана і Володимира пів століття перебували в радянських тюрмах і залишилися вірними святій ідеї – Бог і Україна понад усе!

Степан Бандера мав великий вплив на українців. Люди цілими громадами приходили до церкви і складали присягу, що відмовляються від алкоголю і тютюну. А це катастрофа для окупантів – їхні торгаші не мають доходу, тюрми порожні, лікарні теж, а сім'ї не розбиті. Якщо ти називаєш себе бандерівцем, то живи так, як жив Степан Бандера, бо на тамтому світі зустрінешся з ним і всіма, хто віддав життя за волю України...

Геть з українських сіл і міст горілку і тютюн, бо кожний гріш виданий на це збагачує фонди окупантів для знищення України! (Степан Бандера)

God, Ukraine and Bandera

Fight for freedom and truth, for God and Motherland must be the main point of enslaved people (Stephan Bandera).

The great son of the Ukrainian people, Bandera, never smoked, drank, swore in his life, and his wedding was without alcohol. Despite the war years, he gave birth of three children. On Sundays and holidays he went to church with a risk of his life. It was there, where he was tracked down by the enemy. But Bandera's death influenced so greatly on the murderer that he repented of his crime and confessed to the police.

Bandera's mother, Miroslava, at the age of 30 caught a cold during the war and died, but she managed to give birth to eight children! Before her death, she didn't complain, but confessed, took the Holy Communion (Jesus' Flesh and Blood), folded her arms over her chest and said, "Here I am, a servant of the Lord, let me take what I deserve according to Thy Word." And she passed away in peace.

Bandera's father, father Andrew, who was a priest, refused to leave his Motherland - Ukraine, although death threatened him. And it happened so - Communists killed him.

Three brothers of Bandera - Bogdan, Oleksa and Vasil were tortured by the Germans for the love to Ukraine. The youngest sister, Mirosya, at her young age died in the hard times of the war, and Martha, Oksana, and Vladimir were in the Soviet prisons for half a century and remained devoted to the holy idea - God and Ukraine are above all!

Stephan Bandera had a great influence on the Ukrainians. A lot of people came to the church and made the oath of refusing alcohol and tobacco. It was the disaster for the invaders - their traders had no income, their prisons and hospitals were empty, and the families didn't break.

If you call yourself Banderivets then you should live like Stephan Bandera did, because in the eternal life you will meet him and everyone, who gave his life for the freedom of Ukraine...

Get alcohol and tobacco out of the Ukrainian villages and towns, because every coin spent on them, enriches the funds of the invaders to destroy Ukraine! (Stephan Bandera)

Бог, Украина и Бандэра

Борьба за свободу и правду, за Бога и Родину должна быть главным содержанием порабощенного народа (Степан Бандэра)

Великий Сын украинского народа Степан Бандэра ни разу в жизни не курил, не пил, не матерился, а свадьбу сыграл без алкоголя. Несмотря на военное лихолетье, родил троих детей. Каждое воскресенье и в праздники, рискуя жизнью, ходил в церковь. Как раз там его и выследил враг. Но смерть Бандэры так повлияла на убийцу, что тот раскаялся в преступлении и сдался полиции.

Мама Бандэры – Мирослава простудилась во время войны и умерла, имея 30 лет, но успела родить восемь детей! Перед смертью не жаловалась, а исповедалась, приняла Святое Причастие (тело и кровь Иисуса), сложила руки на груди и сказала: «Это я, слуга Господня, да будет мне по слову Твоему». И тихо отошла в вечность.

Отец Бандэры – иерей Андрей категорически отказался покидать родную землю – Украину, хотя ему грозила смерть. Так и произошло – коммунисты сразу расстреляли его.

Три брата Бандэры – Богдан, Алексей и Василий, были замучены немцами за любовь к Украине. Самая младшая сестра Мирося из-за военного лихолетья умерла маленькой, а Марта, Оксана и Владимира полвека пребывали в советских тюрьмах и остались верными святой идее – Бог и Украина превыше всего!

Степан Бандэра имел большое влияние на украинцев. Люди целыми общинами приходили в церковь и принимали присягу, что отказываются от алкоголя и табака. А это катастрофа для оккупантов – их торгаши не имеют дохода, тюрьмы пусты, больницы тоже, а семьи не разбиты. Если ты называешь себя бандэровцем, то живи так, как жил Степан Бандэра, потому что в ином мире встретишься с ним и с теми, кто отдал жизнь за свободу Украины ...

Вон из украинских сел и городов водку и табак, потому что каждый грош выданный на это обогащает фонды оккупантов для уничтожения Украины! (Степан Бандэра)

2009

Я радію життям в Христі Ісусі! (переклад)

«Та й усі, що побожно хочуть жити у Христі Ісусі, будуть переслідувані» (2 Тм 3:12)

Якщо ви залишаєте у цьому світі значний слід для Бога, то гоніння обов'язково прийдуть. Записане у 2 Тимотея 3:12 не залишає жодних сумнівів щодо цього.

Але чому благочестиве життя приносить стільки неприємностей у цьому світі? Записане в 1 Посланні Івана 5:19 пояснює причину: «тому що весь світ лежить у злі». Ми живемо в світі, яким керує дух тьми. І чим яскравіше світить наше світло, тим більше ми дратуємо світ тьми.

Протилежне теж істинне. Поки ми мало робимо для Бога, гоніння нас не турбують. Якщо ми виглядаємо, як цей світ, говоримо і поступаємо, як цей світ, то світські люди будуть вважати нас нормальними. Трошки божевільними, однак по-справжньому небезпеки від таких немає.

Так що знайте вже сьогодні, що коли ви горите для Бога, цей світ не буде вас сильно любити. Фактично, це применшення. Ісус сказав про це так:

«Якщо світ вас ненавидить, то знайте, що Мене він ще перед вами зненавидів. Були б ви від світу, то світ би своє любив. А що ви не від світу, бо Я вибрав вас від світу, ось тому й ненавидить вас світ» (Ів 15:18, 19).

Можливо, ви думаєте: «Впевнений, що це правда, хоча й не дуже приємно. Чому ми повинні говорити про це?»

Ми повинні приготуватися, щоби, коли прийдуть гоніння, вони не заставили нас пригальмувати, а тим паче зупинитися. Хоча для цього вони й призначені. Вони призначені для того, щоб нас збентежити і перешкодити нам виконати Божий план для нашого життя.

Але, хвала Богу, якщо ми завчасно визнаємо, що з ними робити, то вони навіть не зможуть змусити нас знизити темп.

Тому не бійтеся тьми цього світу, вона може влаштувати вам гоніння, але перемогти вас не може. Навіть ваша сім'я може гнати вас, але вони не можуть перемогти вас. «Бо все, що народжується від Бога, перемагає світ. І оце перемога, яка перемогла світ: віра наша» (1 Ів 5:4). Так що підкрутіть вогонь своєї лампади, щоб світити ще більше, і засяйте!

2010

Ісус промовляє до священника

Сину мій! Я люблю тебе! Серце і доля – вони переплітаються. Як серце спокійне – і доля стрімка, як серце засмучене, то доля гнучка. Благословенний день, коли ти народився! Виконуй Божу волю, спасай душі і сам спасешся. Прощай від серця і благослови.

Проси прощення серцем і не підпускай до себе духа злоби. Зречися духа самоспівчуття. Борись, бо Я завжди з тобою. Я люблю тебе і убережу тебе. По благодаті Моїй ти зцілений. Жнива великі, а женців мало. Допмагай братам і бідним. Зцілуй, лікуй душі і прославляй Господа!

Будуть жнива ще більші, подих вітру змінить все. Я дав тобі владу зцілювати людей. Рятуй їх, дій і прославиш Мене у невимовній красі!

Так мало людей, що люблять Мене серцем. А шлях до любові йде через серце. Не переживай. Я твій Отець, а ти син Мій улюблений, Я люблю тебе! Оспівуй Мою любов мовами! Я завжди з тобою буду! Мої ангели охороняють тебе, піклуються про тебе і моляться за тебе! Слава Господня є в тобі!

2010

Журналіст Віталій Бабляк

У цих спогадах пишу Камінець, бо таку правдиво українську назву міста я знайшов на одній старій мапі. В листопаді 1991 р. я вперше приїхав до Камінця-Подільського і опинився під хрестом, бо перші Служби Божі відправляв там, де сьогодні стоїть гарний храм Пресвятої Трійці у Старому місті. А тоді там був тільки хрест...

Згодом я служив у будівельному вагончику, а на Великдень 1992 р. у Храмі святого священномученика Йосафата, де був перед тим історичний архів, у якому колись працював славної пам'яті Віталій Бабляк-Подольнин. Ми з ним відразу познайомилися, бо я постійно приносив до газети привітання на Різдво та Великдень, а також статті.

1993 р. вийшла моя стаття «Да будут всі єдино!» Тоді провели опитування серед читачів, і ця стаття про святого Йосафата найбільше всім сподобалась, зайняла перше місце. Віталій та вся редакція вітали мене та дуже тішилися з такого великого успіху. Цей випадок остаточно скріпив нашу дружбу.

Щороку на Великдень Віталій приходив до нас у храм. Я бачив, як світилося його обличчя від радості Христового Воскресіння, від того, що ми маємо вільну Україну і вільну Церкву. Це були незабутні, найщасливіші Богослужіння у Камінці.

Однак дружба дружбою, але ж я - священник, і моя ціль - усім людям прихилити небо. З будь-якою людиною я знайомився, говорив про Україну, футбол, бокс, мотобол, друкарню, вибори, сімейні справи, житло, роботу, а закінчував про Ісуса, про хрещення, сповідь, смерть і вічність... Я знав, що Віталій був нехрещений, і тому завжди з ним про це говорив. Ми сперечалися, жартували, а роки минали, і я не раз просто кричав: «Треба охреститись і відкрити собі дорогу до неба, бо смерть приходить раптово і не перебирає ніким - ні молодим, ні старим!»

І так сталося, що одного разу, на відпочинку біля водойми, смерть таки заглянула йому в очі, під водою. Через якийсь час Віталій зустрів мене і дуже зворушено розповів, що сталося чудо - він мав утопитися, та Бог врятував його від смерті.

У грудні 1996 р. була чергова річниця з дня заснування часопису, і Віталій запросив мене на святкування. Зібралися дуже впливові люди з усього Камінця, всі, хто поважав Віталія і підтримував «Подільнянин». Дехто не міг второпати, що в такому товаристві робить священник, але коли гості трішки попоїли, то язика розв'язались і в нас із багатьма вийшла дуже сердечна бесіда. Великі начальники розповідали мені, що і вони вірять у Бога, але вирости при такій системі, яка їм закривала дорогу до Церкви. Я побачив, що ті люди теж спрагли Бога, що мають живі душі, і переді мною відкривалося велике поле діяльності. Однак «любі друзі від релігії» покрутили світом, і 12 січня 1997 р. я змушений був покинути місто, яке для мене стало рідним, а Поділля - другою Батьківщиною...

Незадовго до мого від'їзду прийшов Віталій і каже: «Мені прикро, отче, що Ви покидаєте нас, але я хочу, щоб тільки Ви мене охрестили. Я Вам вірю, бо 5 років бачив, що Ви словом і ділом служите Богу і Україні!» Віталій охрестився 31 січня 1997 р. Ми обоє були безмежно щасливі, відчували велику радість з того, що ми є діти Божі й колись зможемо разом бути в небі, бо на землі місця мало...

Минуло майже 5 років, і Віталій із дружиною Аллою Вікторівною після розпису у РАЦСі приїхали до Львова, щоб я скріпив їх сім'ю вінчанням. Це сталося 11 листопада 2001 р. в храмі Всіх Святих Українського Народу. Декому не подобалася наша неканонічна дружба. Відповім так: чому не радієте, що Віталій охрестився, що повінчався, що висповідався і відкрив собі дорогу до неба?! Віталій належав до Церкви, в якій хрестився Устим Кармелюк і Тарас Шевченко, Іван Франко і Леся Українка. Що більше казати?

Ми завжди з Віталієм передзвонювалися, вітали з нагоди дня народження чи хрещення, розраджували один одного і підтримували. Щороку я приїжджав до Камінця і обов'язково заходив до Віталія в редакцію. Ми були як рідні брати, бо ми є діти одного Бога і однієї неньки - України.

За два тижні до смерті Віталій зателефонував, щоб запросити мене на своє 60-ліття. Сказав, що святкуватиме у вузькому колі. Важко мені було сприйняти звістку про його

смерть, але відразу на другий день я почав служити за нього григоріанку - 30 Літургій, які правляться безперервно за одну душу. Це найбільша поміч, яка може бути для людини після смерті. Похоронив Віталія декан Камінець-Подільський отець Антон Федик у су-проводі хористів із Тернополя від семінарії імені Патріарха Йосифа Сліпого, яких прислав єпископ Василь Семенюк.

Старші жителі Камінця мені розповідали, що батько Віталія був надзвичайно порядним і дуже багато добра зробив для людей за свого життя. Відповідно, це все передалось і синові. Віталій теж мав добре серце, любив рідну землю і залишив по собі добру і світлу пам'ять. Він був жертовно відданий журналістській праці. Не легко розставатися з такою людиною, але душа моя радіє з того, що через мене Віталій охрестився, висповідався, повинчався і, з'єднавшись із Богом, відійшов у вічність. Дав гарний приклад всім, хто знав його. Душа Віталія з того світу закликає нас: жиймо так, щоб разом бути в небі!

2011

Квітка для неба

Мої дорогенькі! Стоїмо біля домовини, де лежить тіло ще зовсім молодої людини, Ірини Манько, з родини Вонс. У кожного з нас крутиться у голові думка: чому так сталося? Яка причина її смерті і чому померла людина, яка ні разу в житті не напилася, не закурила, не сказала нікому злого слова, а навпаки, дбала про свою душу, мала сильну віру в Бога і все її єство було наповнене добротою і любов'ю. Своїм людським обмеженим розумом ми не можемо цього збагнути.

Але загляньмо в історію і побачимо такі дивні речі. Наш великий український святий Митрополит Андрей Шептицький походив з родини, де було сім братів. Найстарший брат Степан помер, коли мав два роки. Другим був Юрій, який помер у 17 років. Дуже важко Митрополит Андрей пережив смерть своїх рідних братів, і це дало великий поштовх для роздумів над життям і вічністю, сильно вплинуло на формування його характеру. Запитуємо себе: чому у такій взірцевій святій українській родині могло таке статися? Не знаходимо відповіді...

А тепер погляньмо на життя одного з найбільших в історії Пап Римських – святого Івана Павла II. Його рідна сестра Ольга померла відразу після народження у 1914 році. Мама Емілія, яка була україною, померла, коли Каролі було 9 років, рідний брат Едмунд помер, маючи 26 років, а в 1941 році відійшов у вічність батько. В 21 рік майбутній Папа Римський залишився круглим сиротою. Запитаймо себе: як це могло статися з людиною, яка стільки добра зробила для Церкви і всього світу? – Не дамо на це ніякої відповіді, бо Слово Боже каже: Ваші думки не Мої думки, а Мої шляхи не ваші шляхи (Іс. 55:8).

Покровителькою всіх місіонерів є свята Тереза від Дитятка Ісус. Походила з родини, де було дев'ятеро дітей і четверо з них померли ще перед її народженням. А сама Тереза відійшла у вічність, маючи неповних 24 роки. Перед своєю смертю шепотіла: «я не вмираю, я вхожу в життя».

Ось тут бачимо багато квітів. Для чого вони? Кожна людина вибирає собі найгарнішу квітку, зриває її, а тоді насолоджується її запахом та красою. Так само поступає і Господь,

коли забирає Собі до Неба душу, яка прикрасила себе чеснотами і уподібнилася до квітки. Бог є наш Володар і поступає з нами, як Йому подобається.

Святий Митрополит Андрей невинно страждав три роки в тюрмі і все своє життя важко хворів, був паралізований, але не нарікав, а навпаки, свої терпіння жертвував за спасіння українського народу. Владика Филимон Курчаба розповідав мені, що у 1929 році Митрополит Андрей приїхав до них у монастир. Сам вийшов з машини і відразу сів у крісло. Молоді хлопці спитали, як болять його ноги, а Митрополит відповів їм, що так, як у людини буває зубний біль. Казав, що терпеливе зношення хреста робить нас подібними до Ісуса, і в такий спосіб, ми беремо участь у справі відкуплення роду людського.

Майже рік часу Ірині важко було дихати, а останній тиждень життя вона перебувала в реанімації і дихала за допомогою кисневої маски. У понеділок, 22 серпня, я був у неї і вона надзвичайно втішилася, бо в реанімації дуже важко морально витримати. Вночі померла тридцятилітня жінка і залишила двох дітей, а ще інша, старша, кричала, що її не туди поклали. Іринка хотіла хоч з кимось поговорити, розрадити свою душу, і жваво із захопленням розповідала мені скільки знайомих змінилися і навернулися до Бога останнім часом через її страждання. Ми довго розмовляли, молилися, і я старався потішити Ірину, додати їй духу до життя. Попри всю людську неміч тіла, в душі Ірини була тверда віра в Бога.

Ще молодою дівчиною Іринка молилася, щоб Господь дав їй такого чоловіка, з яким можна було б разом молитися. Нічого подібного у своєму житті я ще не чув. Всі просять хату, машину, гроші та інше, а вона думала про Боже. Це рідкісний випадок. І Господь дав їй те, що просила – побожного чоловіка з добрим і щирим серцем. Одного разу, вдень, телефонує до мене її чоловік Андрій і каже, що Іринка задихається, попросив помічі у молитві. Я беру вервечку, ходжу попід будинком і молюся. Раптом бачу йдуть напівголих три дівчини, десь по 14 років, сідають на лавку і починають курити. Не можу на це дивитися, підходжу до них і кажу: «Зараз в реанімації молода людина задихається, а ви курите, не цінуйте життя. Знаю випадок, коли чоловік і жінка з 14 років курили, і в них народився хлопчик з пухлиною у голові. Вскривали йому череп у рік, у два і у чотири – він помер. Гарний був, як ангелик, але через гріх батьків пішов зі світу. Після смерті курці терплять страшні муки. Майте розум! Бійтеся Бога!» - Послухали, покивали, а згодом, бачу - знову курять.

У 23 роки Ірина перенесла важку операцію на рак грудей. Довго лікувалася, але Андрій завжди був поруч. Згодом вони повінчалися, народили дівчинку, і своїми грудьми Ірина викормила донечку Даринку. У вівторок 23 серпня Іринці виповнилося 32 роки, а Даринці у той же день – три роки. Зранку я відправив Службу Божу за її здоров'я, а пополудню – поїхав до неї в лікарню. Іринка важко дихала, очі були заплющені, але вона все добре усвідомлювала. Я висповідав її і дав Святе Тіло і Кров Ісуса Христа. Три рази вона розплющувала очі і усміхалася куточками своїх уст. Я ще довго молився за неї, перебуваючи біля її ліжка, але бачив, що стан її дуже важкий. Тоді я дав їй апостольське благословення на повний відпуст з дочасних кар, поцілував її в чоло і тихенько пішов. У мене була велика радість від того, що Ірина з'єдналася з Богом. Я віддав її в руки Божі.

У п'ятницю 26 серпня 2011 року Ірина відійшла у вічність. Дякую Господу Богу за її батьків, які зуміли так гарно виховати доньку. Дякую Богові за дар життя Іринки, за гарний приклад віри, який вона показала всім, хто її знав. Сьогодні ми хоронимо святу

людину. Пройде зовсім небагато часу і ми будемо до неї молитися, бо вона з того світу буде нам допомагати і заступатися за нас.

З юного віку Іринка записувала свої розмови з Богом. Ось останній її запис, від 19 серпня, 2011 року, - «Так, це буде не легко..., але все можливо тому, хто вірою здобуває Царство Небесне. Господь мене чує!!! Зараз все пройде! Зараз буде спокій! І я засну!!! Господь мене любить, Господь мені допомагає.»

2011 р.

Похвала чеснотливій жінці

10. Жінку цнотливу – хто її знайде? Ціна її вища над перлини!
11. Серце її мужа покладається на неї; йому не бракуватиме прибутку.
12. Вона чинить йому добро, не зло, покість віку в неї.
13. Дбає про льон та вовну, радо працює власними руками.
14. Вона, немов ті кораблі купецькі, здалека хліб привозить.
15. Встає удосвіта, дає домашнім їжу, і пай своїм слугиням.
16. До поля придивляється і його купує, і з власних рук дорібку виноградник садить.
17. Стан вона свій підперізує міцно, й береться жваво до роботи.
18. Бачить, що її праця процвітає, світло її вночі не гасне.
19. Руки до кужеля простягає, а пальці її держать веретено.
20. Вона для вбогого розтуляє долоню, нужденному подає руку.
21. Сніг не страшний для її хати, бо вся її сім'я одягнена подвійно.
22. Покривала вона собі готує, льон тонкий і порфіра – її одежа.
23. Мужа її шанують у воротах, як засідає зо старшинами краю.
24. Вона тче тонке полотно й продає, і пояси купцеві доставляє.
25. Сила й гідність - її одежа, і вона собі сміється з прийдешнього дня.
26. Уста свої з мудрістю відкриває, доброта науки на язиці в неї.
27. Ретельно наглядає за ходом справ у хаті, хліба не знає їсти, нічого не робивши.
28. Діти її встають і її величають, муж її теж її вихваляє.
29. Сила було жінок цнотливих, ти ж перевищила усіх їх.
30. Краса – річ оманлива, врода – марна; жінка, що Господа боїться, - така хвали достойна!
31. Дайте їй з того, що надбали її руки, і нехай її вчинки хвалять її при брамі.

Притовідки (31: 10–31)

Кайтеся, поки є час!

На прохання священника описую сон, який мені, Дарії, приснився три роки тому і який я ніяк не можу забути, бо то було як наяву. І думаю, що той сон мені Бог дав через мої гріхи, а найтяжчі гріхи – штучне переривання вагітності (аборти). Я їх робила майже кожного року від народження другої дитини аж до третьої. Різниця між ними 16 років. Ще один – вже після народження третьої дитини. То є 17 абортів. Я не думала, що то такий страшний гріх, бо термін затримки місячних був малий. Десь дві чистки було після двох місяців, а потім придумали «вакуум». То якщо, наприклад, 20-го мали бути місячні, і була затримка, то я 25-го вже пішла на цей «вакуум» (чистку).

Так ось, сниться мені, що я помираю і потрапляю на другий світ, а зі мною ще якась молода жінка. До нас підходить літня жінка і каже, що вона має нас завести куди нас розподілили. До тої жінки, що була зі мною, каже, що вона попадає відразу в рай – і ця жінка зникає. А тоді повертається до мене, і таким співчутливим голосом каже: «Ой, дитино, для тебе немає місця навіть у чистилищі. Я тебе маю відвести відразу в пекло. Я мушу тебе завести і звідти назад дороги немає».

Веде мене до величезних залізних дверей. Біля тих дверей ми стали і вона каже: «Зараз звідти має вийти дуже страшна потвора, ти таких навіть у фільмах не бачила, і вона тебе має забрати». Я почала дуже плакати і її просити: «Я знаю, що я дуже грішна, але відпустіть мене, щоб я ще раз тут помолилася, бо я дітям не казала, щоб вони молилися». Вона каже: «Добре, ти молися, а я потім за тобою прийду». І вона десь зникає, ті двері теж зникають. Я опинилася на дорозі, підняла очі догори і ще собі подумала, що тут теж є небо.

А потім молюся з плачем, не молитвою, а своїми словами: «Боже, я знаю, що я дуже грішна, та я не думала, що настільки. Якби вернути той час, якби я була на землі, я би такого більше не робила і всім би розказувала, що то дуже великий і страшний гріх. Аби не встидалася про це розповідати. Раптом до мене підходить якась інша жінка і дає мені на руки потримати дитину, хлопчика, а сама кудись поспішила. У дитини не трималася головка, хлопчик був хворенький. Через пару хвилин став здоровим, я опустила його на землю і він навіть почав бігати.

А я дивлюся, що стою посередині дороги, а навпроти мене йде велика колона людей. На ногах і руках грубі ланцюги, вони босі, а в руках тримали виделки. І така страшна ця дорога була, така дуже запорошена, ніби в сильному тумані. Я їх питаю, куди вони йдуть? Ніхто мені не відповідав, тільки одна жінка зупинилася і каже: «А ось мені кажуть відректися і покаятися від комуністичної партії. Але як я можу це зробити, якщо я присягу давала». І говорила вона з якоюсь злобою.

А я кажу: «Тьху, ти вже на суді і тут не хочеш покаятися!» Плюнула і різко від неї відвернулася. А на другій стороні дивлюся: сонечко світить, пташки співають, зелена травичка, маленькі ялиночки ростуть. На траві сидять групами люди, щось собі розмовляють, святково вбрані, щасливі. Дехто ходив, діти бігали, бавилися. Я згадала, що я маю молитися.

Раптом бачу кінець дороги, мій чоловік щось ремонтує. Я його питаю, що він тут робить, бо я померла. А він каже: «Ти що дурна, не пам'ятаєш, що попала в аварію, і ми тебе витягли, ти жива, а я роблю світло тим людям (ніби він цю закурену дорогу бачив). Але я вже тої дороги не бачила. Я з ним не сперечалася, тільки собі подумала: «Ти собі говори що хочеш, але я знаю, що то напевно Бог мене відправив назад, щоб я свої гріхи тут відмолила та інших застерігала. Коли я це подумала, то я прокинулася.

А ось тепер, коли я пишу, то думаю, чому мені приснилася ця комуністка? Хоч я комуністкою не була, а жовтеньком, піонером і комсомолкою. То теж гріх, бо там були присяги на вірність безбожникам. І я завжди намовляла та наполягала, щоб мій чоловік вступив в партію. Він був начальником і його весь час заставляли. А я наполягала, бо тоді скоріше квартиру дадуть. Слава Богу, що він мене не послухав. То я за це ще не сповідалася, треба це тепер зробити.

Також звертаюся до тих, хто вставив спіраль. Вона робить від 9 до 10 абортів за рік. Швидко викиньте з себе цю гільйотину і кайтеся, поки є ще час.

Господи, прости мені всі мої гріхи і направляй мене та всіх людей на правильний шлях!

Ще в сні я говорила, що буду про це всім розказувати, аби не грішили і рятувалися від пекла, бо з вагітністю не можна жартувати. Страшно впасти в руки Бога живого!

Зі святими упокій, Господи, душі спочилих слуг Твоїх померлих з родини (прізвища предків, які знаєте, а потім всі імена) та всіх померлих з нашого роду від початку сотворення світу. Амінь.

Це читається у псалтирі після кожного «Слава Отцю і Сину і Святому Духу і нині і повсякчас і на віки віків. Амінь».

Київський митрополит у XVII столітті радив так прочитати весь псалтир 20 разів за зцілення роду. Внаслідок цього люди зцілюються.

Свідчення Роксоляни Хамар

Хочу поділитися з Вами тим чудовим відчуттям, яке я пережила в Брюховичах на реколекціях, що проводилися для спільноти «Благословення». В суботу отець Ігор Цар за традицією відправив літургію за душі в чистилищі. В капличці тільки на декілька секунд запанувала благодатна тиша. І в цю мить я побачила, як багато маленьких фігурок підіймається до стелі і там зникає: вони мали вигляд дитячої голівки з крильцями – ніби малі ангелики, білого, напів-прозорого кольору. Їх було досить багато: можливо 20, а може 30...

Це миттєве видіння перервав голос отця Ігора. Він запитав у присутніх, чи відчуваємо, скільки душ з чистилища зараз звільнилось і пішло до неба? І я зрозуміла, що я побачила у вигляді тих білих фігурок. То були душі померлих, за яких відправили Літургію. Завжди молилася за померлих, але не розуміла, яке величезне значення має така молитва, поки Бог не показав мені. Амінь.

6.07.2013р.

Молитва про захист на основі 90-го Псалма (переклад)

З ласки Божої я перебуваю під опікою Всевишнього, під крівлею Всемогутнього живу. Величаю і прославляю Господа: Ти мій захист і моя твердиня – Бог мій і я довіряю Тобі своє життя!

Бо Ти спасеш мене від сіті ворожої, неспокою, зневіри та пошести смертоносної. Плечима Своїми заступиш мене, огорнеш Своїм крилом і я буду надійно захищений.

Твоя істина, як зброя оточить мене. Я не злякаюся страху нічного, ані стріли, що летить від ворога, ані мари, що в пільмі бродить, ані злого духа, який нищить опівдні.

Тисяча, навіть десять тисяч впадуть навколо мене, до мене ж ця кара не наблизиться. Лиш очима спогляну і відплату грішникам побачу.

Господь – моя надія! Я шукав Всевишнього і Він став моїм прибіжищем. Ніяке лихо не спіткає мене і рана не торкнеться тіла мого, ніяка біда не наблизиться до житла мого, бо Ти, Господи, повелів ангелам Своїм охороняти мене на всіх дорогах моїх.

У небезпеці вони візьмуть мене на руки і понесуть, щоб я не спіткнувся. Я буду наступати на змія і скорпіона, перемагати лева і дракона.

Всю надію покладаю на Тебе, мій Боже! Ти визволиш мене і захистиш, бо я пізнав ім'я Твоє і на собі досвідчив Твоє милосердя, любов і доброту. Вірю, що Ти ніколи не залишиш мене і не покинеш.

Я взиватиму до Тебе, Господи, і Ти почувеш мене. У стражданні будеш зі мною і порятуєш мене та прославиш. Довгим віком обдаруєш мене і даш мені спасіння Своє та вічну радість в небі. Амінь.

Свідчення Катерини Козачок

Земля наповнилася смутком. Війни, біди, плач і хвороби. Гріхи і тільки гріхи всьому причина, але люди не хочуть каятися. Вони хочуть багатства і слави, яка їм не належить. Мамона в людських серцях. Гроші заповнили світ і очі людські. Всюди ненависть, заздрість. О, діти Мої, доки будете глухі? Доки будете самолюбиві? Доки будете грішити – допоки не загинете? Але ж Я створив для вас життя, а не для загибелі. Для життя вічного в любові та мирі. О, як боляче мені, як рвете ви моє серце. Сльози заливають моє серце. Несила терпіти. Отямтеся, бо згинете всі...

Господи, чим я можу допомогти Тобі? Як зменшити Твої терпіння? Що я можу зробити?

А ти молися. Молися ще більше. У тебе добре серце. Пам'ятай про Матір Мою. Величай її, бо лиш Вона змінить світ, Її молитви.

Отець... Його книги – світло для світу. Вони несуть життя і радість. Радість, що є у Мені. Бо тільки Я наповняю вас радістю і любов'ю. Допмагай йому. Дорога правильна і Мені до вподоби. Немає милішого Моєму серцю, ніж спасіння душ. О, які вони дорогі Мені. Радійте, бо Я з вами і вам допоможу. Я люблю вас, діти Мої...

20 вересня 2014 р.

Сон на 1 листопада 2016 року

Оксана Гурська, народилася 1963 року в селі Заривенці, Бучацького району, Тернопільської області, з 15-ти років паралізована, але борюся за життя

Картинка чорно-біла. Літо. По правій стороні – церква, я знаю, що вона є, але я її не бачу. З лівої сторони, на низькому стільчику, сидить монах. Голова схилена дотолу. Він обхопив її руками. Очі закриті. Вся сутність виражає зневіру, відчай, розгубленість. Якось все не так у житті. Багато запитань, роздумів. Людина наче на роздоріжжі, а прожито вже багато років...

Перед очима дорога, а над нею стежка. По стежці йде молодий чоловік, років під 40. Міцна статура, легка хода, світло-сірі штани і така ж куртка коротка до пояса. На плечах наче якась ноша, але він не відчуває її тягаря. Обличчя випромінює неймовірний оптимізм, усміхнене, веселе, одухотворене, життєрадісне. Густа коротка борода, пишне волосся солом'яно-золотистого кольору. Воно дуже кидається в очі, ніби освітлює всю постать. Дивлячись на цю людину хочеться кричати «Христос Воскрес!». А як можна по іншому, коли Христос дійсно воскрес. І ця людина своєю поведінкою життєстверджує сутність Бога у житті. Голоси питають: «Хто це?» І відповідь: «Це отець Цар». Відповідь настільки стверджуюча, аж ніби недоречно питати хто це, бо й так само собою зрозуміло.

2016

Свідчення Цоба (Чучман) Анжели

Прочитала книжку отця Ігоря Царя “Дар, що перемінює життя” і не могла стримати сліз, бо сам Святий Дух в чудесний спосіб через отця проявляє Себе. Адже кожна його книжка – це як чиста перлинка, яка кожного разу більша і яскравіша за попередню. Здається, що сам Святий Дух рукою отця виводить кожну стрічку, виявляючи свої неоціненні дари. Ми з вами живемо в особливий час, час Святого Духа, коли так хочеться напитися води живої і вже більше ніколи не відчувати спраги! Саме це джерело води живої відкрив мені отець Ігор Цар. На Покрову минуло 25 років його священства, а тому пишу ці спогади.

З отцем Ігорем я познайомилася, коли мені було 12 років. Тоді для мене – це був високий і кремезний козак з чорними українськими вусами. Зараз, згадуючи той час (це були 80-ті роки), я розумію, що з’явилася ця людина в нашому житті не випадково! Бо саме тоді помер мій батько, якого ми так всі любили і який був надзвичайно доброю людиною. Батько хворів на рак, що на той час був невиліковною хворобою. Я і мій молодший брат Тарас постійно молилися і просили в Бога одужання для нашого батька. Цього нас навчила баба Люся, яка була дуже побожною людиною. Ми так щиро вірили в одужання батька, що коли його не стало, біль і розчарування заповнили наші дитячі серця.

Саме тоді в нашому житті і з’явився отець Ігор Цар, який ще пройде довгий і тернистий шлях до свого священства. Минуло вже 33 роки, а я все пам’ятаю, ніби це було вчора. Згадую, як отець майже кожного дня приходив до нас, розказував про Україну, про козаків, про Степана Бандеру (в ті часи такі розмови були небезпечні). Нас збиралося близько десяти дітей і ми слухали отця з відкритими ротами і завжди чекали його з нетерпінням. Мені здається, що саме тоді ми, діти, були першою парафією для отця Ігоря. Ми завжди читали Святе Письмо, яке приносив отець. Він пояснював нам кожне слово з Біблії. Це розуміння Божого Слова, яке дав нам отець Ігор, я зберегла до сьогоднішнього дня.

Пам’ятаю одного дня отець Ігор приніс, як він сказав, “особливу” молитву. Це була молитва “Вірую” на клаптику паперу, складеному вчетверо, написана акуратним почерком отця. Це було чудо – символ Віри, який тоді мало хто знав і який так нам був необхідний! Тоді вірили в комунізм і КПРС. Отець навчив нас молитися, вірити і любити Бога понад усе. Саме він прищепив нам любов до України, до нашого краю, до цього чудового світу, який сотворив Небесний Наш Отець.

Вже тоді отець Ігор, сам цього не усвідомлюючи, мав дар зілювати Словом Божим. Він часто повторював: “Здоровий дух – в здоровому тілі!” Пам’ятаю, як я підійшла до нього і пожалілася, що дуже боюся темряви, особливо вночі, коли сон ніяк не приходить. Мені здавалося, що хтось ходить по хаті або стоїть наді мною. Ніч була для мене мукою. Тоді отець сказав мені: “Дитино, чи ти боїшся Бога, Отця Нашого так сильно як темряви?” Я сказала: “Ні! Навпаки я Його сильно люблю як Милосердного Батька“. І усміхнулася, бо згадала щирі усмішки і простягнуті до мене руки Спасителя. Тоді отець спитав: “ А хіба Отець наш Небесний не є Всемогутній ? Що для Нього ця темрява?” і додав: “ Коли з тобою Бог, то що тобі може зробити людина чи якась там нічна примара!” Хоч я була і дитиною, але саме тоді збагнула велику силу присутності поруч Бога! Після цього дня я більше ніколи не боялася ні спати вночі, ні гуляти вечорами. Одним Словом Божим отець Ігор звільнив мене від духа страху!

Другий випадок зцілення стався з моєю двоюрідною сестрою Людмилою. Вона була молодшою за мене і часто скаржилася на болі в серці (лікарі казали “шум серця”). Тоді отець Ігор поклав свою руку на сестру, помолився над нею і біль пропав! Сьогодні Люся згадує, що від того дня і до сьогодні вона жодного разу не поскаржилася на болі в серці!

Я згадую ще один найщасливіший день в моєму житті! Це коли отець Ігор зібрав нас, дітей, і повіз у Львів до Першої Сповіді і Причастя. Перед тим він нас ретельно готував: ми вчили заповіді, молитви, як правильно поводитися в церкві, як сповідатися і причащатися. І хоч в нас не було тоді ні пишних суконь, ні святкових костюмів, але в нас було найбільше – Сам Спаситель в наших серцях і душах! Це був найвеличніший день в моєму житті, за що велике спасибі Богові і отцю Ігорю!

Однак диявол не спав, злі язики зробили свою справу, сказали що це секта і отцю Ігорю заборонили з нами спілкуватися. Це була руїна для нас!... Після цього пройшло багато років, багато чого помінялося в нашому житті, багато хотілося змінити, але прожитого вже не повернеш. Я часто думаю, яким би було моє життя, якби тоді отець Ігор примусово не залишив би нас? І відповідь одна – життя би залишилось таким же тернистим, але без сумніву – чистішим, світлішим і наповненим Богом!

Другий раз привів мене Бог до отця Ігоря, коли я важко захворіла. В мене почалася кровотеча, яку не могли спинити лікарі. Готувалися до операції. Мій брат порадив звернутися до отця Ігоря. Скажу чесно – я вагалася. Диявол нашіптував всілякі варіанти, тільки щоб не до отця Ігоря! Але Бог – Всемогутній і Милосердний! І ось я вже стою біля дверей скромної “келії” мого духовного наставника. Отець Ігор зустрів мене з усмішкою на обличчі, обняв мене як рідну дитину, аж серце защеміло від такої довгоочікуваної зустрічі! Чому в той момент я згадала притчу Ісуса про блудного сина!

Отець висповідав мене (скажу чесно, я ще ніколи так не сповідалася!), запричащав, зробив єлеопомазання, а також довго молився наді мною молитвою мовами. Саме тоді я вперше почула про харизматів і молитву мовами та її велику силу! Тої ночі я спала як дитина – міцно-міцно. На ранок кровотеча припинилася без жодного уколу і таблеток! Тепер перед кожним важливим аналізом я прошу благословення в отця Ігоря, його молитви розумом і молитви мовами. І відразу з’являється велика сила, впевненість, дух міцніє і я вже як кремінь перед будь-якими життєвими проблемами.

Дякуючи Богові і моєму духовному наставнику отцю Ігорю я зрозуміла одну важливу річ – що найбільше щастя для людини – це РАДІТИ ЖИТТЯМ В ХРИСТІ ІСУСІ! Вдумайтеся в ці слова! Коли ви прочитаєте книжку отця Ігоря “Дар, що перемінює життя”, то зрозумієте, що я мала на увазі.

Святий Дух, який завжди поруч, надихне вас, змінить ваше життя, ваше серце і воскресить вашого духа. Радість, що в Христі Ісусі, прийде у ваше життя і потоки Води Живої наповнять вас!

А отцю Ігорю я бажаю нових надхнень від Святого Духа, душевної наснаги і багато нових книжок, які приведуть до Бога ще не одну заблукану душу.

Слава Ісусу Христу! Слава навіки Богу!

06.10.2016 р.

Твори записані мною від добрих людей

Молитва в терпінні

Хто на весні життя голубить мрії,
В рожевім сні марного щастя жде,
Прокинеться колись – і не надії,
А нагу правду життя він знайде

Бо це життя – то труд, не нагорода;
Бо нагорода є за чин, за труд;
Життя – то не перемога, не свобода;
Життя – боротьба! Боротьба свободить з пут.

Тож нести дай з Тобою хрест Твій, Христе,
Щоб досягнути неба нагород;
Погоду духа дай і серце чисте,
Що родяться в боротьбі з терпіння-скорбот.

Я на Твою у всім здаюся волю,
Без жалю буду тонути в сльозах.
З Тобою хрест Твій понесу без болю,
Бо біль терплю, покинувши Твій шлях.

Брате мій милий

Бра - те мій ми - лий! Чо - му так су - му - єш? Чо - го в тво - їм сер - ці
гли - бо - ка пе - чаль? Чом тво - ї о - ці смут - ні, як та
о - сін? Ка - м'я - не сер - це твер - де, як та сталь!

Брате мій милий, чого так сумуєш,

Чого в Твоїм серці велика печаль,
Чого твої очі сумні, як та осінь,
Кам'яне серце тверде, як та сталь.

Горя зазнав ти на світі чимало,
Мучився довго в великій журбі.
Серце не було любов'ю зігріте,
Часто нещастя бувало тобі.

Щастя хоч було, та скоро минуло,
Мов би та квітка, що в полі цвіте.
Вітер повіяв, краса облетіла,
Де ж те поділося гарне, святе.

Скоро поборе тебе смерть та люта,
В землю глибоко тебе покладуть.
Вік твій скінчився, умерла вся слава,
Твого багатства тобі не дадуть.

Брате мій милий, учися робити
Більше і більше на світі добра.
Віруй у Бога, люби свого Брата,
Тоді в твоїм серці засяє зоря.

Та зірка ясна, то Божеє слово
Кам'яне серце твоє озорить.
Щастя велике, хто Богові служить,
Царство небесне тому Бог дарить.

Пречиста Діва в Грушеві

О, дивна новина, чудо із чудес,
Пречиста Діва зійшла із небес!
До нашого краю Свята завітала
І всьому народу себе показала.

У Грушівськiм храмі, в старенькій каплиці,
Де джерело чудне святої водиці,
Що з давніх-давен людей відживляло,
У важкій недужі від смерті спасало.

Пречистая Діва у гарнім фелоні,
Сумна і плакуча стоїть на балконі,
Руками розводить, всіх кличе до себе
І очі святії все зводить до неба.

Моліться, моліться і кайтеся люди,
Бо завтра запізно, напевно, вже буде.
Я прошу, благаю за вас Свого Сина,
Бо прийде на світ цей тяжкая година.

У гріхах великих земля пропадає:
Моліться, моліться, прошу вас, благаю.

Ісусе – сило моя

Ісусе – Сило моя!
Ти – дорога мого життя.
Допоможи мені по ній ходити,
Щоб не впасти і не блудити.

Тут на світі щастя нема,
Тільки терпіння і боротьба.
Тож укріпи мене в тій боротьбі,
Щоби вдячний був я Тобі.

Прикра дорога мого життя,
Зате до неба веде вона.
Там, де Ти, Ісусе, всіх веселиш
І за терпіння щиро платиш.

* * *

Ти не втрачай надії, хоч серце в горі ние.
Це ж не в останнє сонечко заходить –
По злій годині ясний день приходить.
Сумувати негоже – щастя знов прийти може.
Гей, ще настане сонячна днина
І хто вірить твердо в Бога – той не загине!

Молитва ломить залізо

Була війна велика
І як на війні буває –
Один у полі гине,
А другий повертає.

А третій десь у мурах
Терпить в тяжкій неволі,
А не один додому
Не вернеться ніколи.

Мені старенький вояк

Став раз повідати,
Як гірко в неволі
Він мусів бідувати.

Кайдани як давили,
Залізо як тиснуло,
А п'ять разів на диво
Таке з ним чудо було.

Тоді вірненька жінка,
Бо був він вже жонатий,
Стала йому на тоє
Таке оповідати.

Раз п'ять на Службу
За душу твою дала,
Бо вже за неживого
Тебе уважала.

Коли тут у домі Божім
Священники співали,
Тоді твої кайдани
На землю спадали.

Залізо поспало,
Яке так гризло тіло,
А він ставав на ноги,
Нічо вже не боліло.

Молитва була, є і буде,
Тому повинні щиро молитися всі люди.

Українська родино (Віншування)

Українська родино!
Бажаю Вам щастя і всього добра,
Щоб на користь Вам вийшла
Ваша праця тяжка,
Щоб нивка родила збіжжя золоте,
Падав дощик на землю,
Гріло сонце весняне.

Не одна людина в світі плаче,
Вмивається гіркими сльозами.
Нема батька, нема неньки,
Нема рідного брата.

Тож усміхнись, убога хато!
Народився Цар царів –
Володар усього світу!
Май надію тільки в Нім!

А як будем жити в згоді,
В дружній хаті, в дружнім роді –
Отоді над нашим краєм
Ясне сонечко засяє.
Христос ся Рождає!

Вставай, милий брате! (Колядка)

Вставай, милий брате,
Будемо витати,
Вже стало світати,
Будемо благати,
Йдемо до Вифлеєму
Щоби зволив Україні
Ісуса витати.
Кращу долю дати.
Кращу долю дати,
Щоб всміхнулась мати,
Щоб зраділа вся земля
І Київ – столиця.

Сталося велике чудо (Колядка)

Сталося велике чудо серед нас,
Народився в Вифлеємі Христос-Спас.
Чесць Божій Дитині, слава, слава Україні,
Рідним нивам і степам!

А ми, браття українці, ликуймо,
Роздество Христове всі ми святкуймо.
Знищим всі окови, прийде, прийде час обнови
І мир буде на землі!

Як зійде зоря обнови в яскині,
Так зійде зоря обнови на Вкраїні.
Гляне ясне сонце у кожне віконце –
Україну освітить!

В Галілеї

В Галілеї на просторі

Золота хатинка,
Там живе Ісусик –
Маленька дитинка.

Встану я раненько,
Вмиюся чистенько
І до Тебе, Боже,
Кланяюсь низенько.

І до Тебе, Боже,
Рученьки я зношу,
Щастя і здоров'я
Я у Тебе прошу.

Для мами, для тата,
Для всієї родини.
Прийми, Боже, молитву
Малої дитини!

* * *

Я, маленька, ложусь спати,
Біля мене Божа Мати.
Два ангели по боках,
Хоронитель у ногах.
А Ісус над головою,
Темна нічка наді мною.

Ти, Ісусе, глянь на мене,
Зроби добре дитя з мене.
Моє серце ще маленьке.
В нім ніхто не може бути –
Тільки Ти – Ісусе дорогенький!

Зорі

Мамо люба! Глянь на небо,
Як там сяють ясно зорі золоті.
Кажуть люди, то не зорі –
Душі сяють там святі.

Кажуть, хто у нас на світі
Вік свій праведно прожив,
Хто умів людей любити,
Зла ніколи не робив –

Того Бог післав на небо

Ясно зіркою сяять.
Правда, мамо, то все душі,
А не зорі там горять?

Так навчи ж мене, голубко,
Щоб і я так прожила,
Щоб добро робити вміла,
А робить не вміла зла.

* * *

З краю до краю бузьки відлітали,
До нашої хати дороги питали.
Ой летить ви бузьки, попід неба сині,
Аж там, де блищать плуги на царині;
Аж там, де при межах груші виростають,
Де з улей у поле пчоли вилітають.

Зимова нічка

Темна нічка над верхами,
Тихим сном все спочиває.
Тільки місяць над снігами
Срібні лучі розсіває.

Вснули сосни і смереки,
Згасло світло в вікнах хати,
Лише з нетрів та з далеких
Зареве ведмідь кудлатий.

В ніч таку в шляху зорянім,
Де з землею небо зводить,
Тихим ходом ясна пані
На верхи Бескидів сходить.

У руці пахучі трави,
У кошелі зерно злоте.
Зором тихим і ласкавим
Будить сонних із дрімоти.

Всіх наділить, чим там треба,
Попестить серну і птичку,
І оп'ять шляхом до неба
Повертає в тиху нічку.

І знов тихо в темнім борі,
Ситі стадка вже дрімають,

Лиш смереки в розговорі
Божу Матір величають.

Ніч

Вітрець повіває,
Поточок шепоче,
Яскраво сіяють
Зорі серед ночі.

Смерека уснула,
Береза дрімає,
Вівчар на сопліці
Тужно виграває.

Світ, як Церква Божа –
Мирно, тихо всюди.
Змучені від праці
Спочивають люди.

А місяць, як сторож,
На світ споглядає,
Тішиться сердечно,
Що всьо спочиває.

* * *

Діти любі, каже мати,
Треба старших шанувати,
То дасть Господь всего світа
І прожити довгі літа.
Час минає тихо, звільна,
З тим молодість неспокійна.

Озирнешся сюди-туди,
А кожен з нас старим буде.
Старість – то не радість, діти,
Много треба претерпіти.
Много думать, працювати,
Треба старших шанувати.

Соловейко

У діброві при долині
Соловейко на тичині
Думки, пісні виливає,
Мов словами промовляє.

І замовкла вся діброва,
Щоб прислухатись
До мови солов'євої
Дзвінкої, чарівної, голосної.

А тим часом понад гори
Хмара, як те море,
Серед неба впливає
І діброву облягає.

З тої хмари, з тої тучі
Зариває грім ревучий,
А маленький соловейко
На тичині зелененькій.

Учепився і держиться
Тучі, грому не боїться.
І співає, і сумує,
Хоть ніхто його не чує.

Сверчик

Вітер, дощ зливає,
Осінь, осінь йде.
Під печею сверчик грає,
Хатки стереже.

Мій сверчику, будь же тихо,
Не докучай нам!
Яке з тебе вперте лихо,
Спи ти собі сам!

Грає сверчик щовечора,
Наганяє нас.
Спати діти, спати пора,
Бо вже для вас час.

* * *

Коників життя миле,
Співав весну, літо ціле.
А як прийшла вже зима
Зернятка на лік нема.
Ні зерняток, ні листків,
Ні пахучих корінців.
Як же мені зимувати
Серед пустої хати?

А в сусіда була сваха –
Запопадлива комаха.
В неї діти не голодні,
Повні скрині, повні бодні.
А комори, як високі,
Мають хліба на три роки.

Праця

Хто на Божий хліб працює
І дорібку не марнує,
Той всього має доволі
І не зна лихої долі.
Тесля теше і гиблює,
Мірить бельки і будує.
Ту хатину, там комору,
Ту стодолу, там обору.
Мельник теж не без роботи,
Млин у него, щоб молоти.
У кіш зерно насипає,
За те крупи, муку має.
Ткач сидить у теплій хаті
І сукаче при верстаті,
Людям одіж виробляє,
На прожиток з того має.

* * *

Старий дідусь сивий, сто літ, може, має,
Він з того живе, хто чимсь помагає.
На плечах у нього латана свитина,
В руках кий сукатий, на плечах торбина.
О, які він гарні казки, пісні знає,
Як чемно попросиш, він нам заспіває.

Дід і смерть

Дід, як в'язку дров ізвів,
То під нею аж присів.
Доле ж моя, каже собі,
Лучше було б в темнім гробі,

Ніж на світі бідувати,
Весь вік тяжко працювати.
Коли б то Бог дав скорше вмерти,
Прийди, прийди, моя смерте!

Аж там з лісу щось шелесть,

Смерть з косою вже єсть.
Що хочеш, небоже,
Смерть всім радо допоможе!

Дід поглянув, затрусився,
Низько їй поклонився.
Зробіть, каже, мені ласку
Та завдайте сих дров в'язку.

* * *

Ішов дід через дорогу
Та й збив собі у камінь ногу.
От каже: пощо таке дрантя
Посеред дороги ляже.
І калічить людям ноги.
Аж тут з Климової хати
Вилетів пес чорний, кудлатий
Та до діда, а дід в крик –
Хап за камінь, а пес втік.

Зайчик

Раз пан Заяць Заячинський
Погідного ранку
Пішов собі в лан капусти
Та й сів до сніданку.
Сів вигідно, свіже листя
На вилки встромляє,
Смачно заїдає.
Втім, навпроти,
Хто надходить? –
Курочка Марися.
– А, добридень Вам!
Чом так рано?
– Вийшла перейтися.
Вам, десь, – каже, –
Пане Заяць, хробачки смакують?
– Що? Я їв би тую погань!
Чи пані жартують?
Адже ж краще, – каже Курка,
До сварки готова, –
Їсти хабазя зелене,
Мов тая корова.
– Моя пані, – каже Заяць, –
В світі ріжні густі.
Вам десь певно

Хробачки смакують –
Мені лист капусти.

Кого я люблю

Люблю Бога, тата, маму,
Люблю всю родину,
Люблю щиро нашу тиху
Рідну Україну.
І нема на світі друга,
Як батько та мати,
І милішої над рідну
Я не знайду хати.

Журавель

Облітав журавель
Сто морів, сто земель.
Облітав, обходив,
Крила, ноги потрудив.
Ми спитали журавля,
Де найкраща є земля?
Журавель відповідає:
Краще рідної немає!

Поворот з чужини

Родимий краю, село родиме,
Вас я вітаю, місця любимі.
Зелені ниви, ліси, могили;
Щасливо з вами дні мені плили.

Мала хатино, стріхо рідненька,
Мила родино, нене старенька.
Вас привітати душа бажає –
Потіхи в світі більшої немає.

Тут і гарніше луг зеленіє,
Тут і тепліше сонечко гріє.
При вас бажаю віку дожити –
В рідній землиці кості зложити.

* * *

Хто ти, хлопчику маленький? –
Син я України-Неньки,
Українцем я зовуся
І тою назвою горджуся.

А по чім тебе впізнаю?
По вкраїнському звичаю.
В мене вдача щира й сміла
І відвага духа й тіла.
І душа моя здорова,
Українська в мене мова.

А скажи, де край твій рідний? –
Там, де неба круг погідний.
Де степи безкраї,
Де орел буйний літає,
Де високії могили,
Що в них голови зложили
Наші предки в лютім бою
За Україну рідну свою.

А який твій знак рідненький?
Лев і тризуб золотенький.

Україно

Україно! Моя Мати рідна!
Я тобі віддати життя бажаю,
Я люблю тебе над все на світі
І служитиму, поки здолаю.

Я люблю твої лани широкі
І Дніпро великий та могутній
І високий Київ над Дніпром тим,
І козацьку славу незабутню.

Я люблю і ночі твої літні,
Коли місяць з неба тихо сяє,
Коли сном повиті сплять тополі
І над всім тим соловей співає.

Я люблю природу твою пишну,
Твою пісню ніжну і прекрасну
Головне ж люблю тебе за те я,
Що ти Ненько рідненька-нещасна...

Як тобі життя моє потрібне,
То візьми, візьми його, бажаю,
Бо люблю тебе над все на світі
І служитиму поки здолаю.

Наталка Собко,
розстріляна комуністами за любов
до України в 20-х роках у м. Харкові.

З нами Бог!

Нене – Україно! Хоч замість волі
У тебе лиш смутку повно й недоли,
Ти не зневіряйся серед тривоги
І не лякайся, бо з нами Бог!

В тузі за щастям, за свободою
Ми довго бились в кровавім бою,
А хоч і впали без перемог –
Ми не загинем, бо з нами Бог!

Нас не зневірять свіжі могили,
Що наше поле так густо вкрили.
В час бою стане один за трьох,
Бо з нами правда, бо з нами Бог!

Лиш більше віри, більше любові,
Тої, що ломить всякі окови,
Більше надії серед тривоги,
Бо з нами Господь, бо з нами Бог!

о. Андрій Трух, ЧСВВ

Як наші прапрадіди у футбол грали

Під час ремонту стародавньої будови, спортзалу Долинської середньої школи № 1, робітники знайшли папери, писані років двісті тому. Була там і тодішня газета, в якій привернув увагу репортаж під назвою “Гиля-гиля”. Виявляється, що так тоді називався футбол. Прихильники цієї чудової гри, мабуть, з цікавістю прочитають репортаж, який передруковуємо майже без змін тогочасного стилю і термінології.

У Долині, на зарінку, коло потічка, стиналися у гранні “Гиля-гиля” долинські моцарі із болехівськими. Грання було дуже інтересне, бо довкола вигона зібралися купи людей, які дивилися за тим, хто кому більше накопає бальонів. Тота ватага, що загилить більше пугирів, у падолисті буде здибатися у Станиславові із ріпниками Калуша на ліпший копняк року і наймоцнішу ватагу “Гиля-гиля” з-під гір.

Гилянка розпочалася в підполуденок. Наші моцарі віхопилися на обліг у вишитих сорочках, пущених поверха такого ж відгінку гачей, а болехівські хлопаки були в зрібних підсинених сорочках, опущених у фіякові гачі. Долинською ватагою заправляв капітан Михась Калічка, він же і брамкар. Загилювальники: Іван Варгатий, Василь Суковатий, Кирило Дзьобатий, відбирачі – Стах Кадило, Юзьо Мاستило, Данило Напханий, підтиначі – Яким з-під Запуста, Гаврило Лінівий та Максим з Новички.

Болехівські гравці малисі в такім коші: брамку сторожував Левко Перевертайло, загилювальники – Вінтін Борзий, Василь Ксьондзів, Михайло Друнцьо, відбирачі – Геньо Пелехатий, Орко Витвицький, Казьо Опришків, підтиначі – Йосафат Паранин, Іван Ваків і Гринь Пляцок. Розборонником у копанині був Гарасим Справедливий зо Стрия.

Гилянку розкопали гості. Вінтін Борзий ухопив бальона і відраз погнавсі з ним до наших воріть. Здалеку як вгаламселив направець, то Калічка ледве вхопив пузир обіруч, що відбився від лівої футрини.

Наші хлопаки настрашилисі того і пігнали бальона попри ліву фосу вгальопи. Співчувальники долиньської ватаги додавали їм духу, репетуючи: “Гиля! Гиля!” Тогди Яким з-під Запуста вірвавсі з-під ніг болехівців і головов зафайдулив бальона у брамку, аж сі шнурки порвали. Долинські співчувальники з усього горла вівівкували: “Гил-Гил!”, присвистуючи в пальці, а болехівські гендлярі, що приїхали хто волами, а хто пішодрала, гет сі затели і затяли між собов гутірку: чому сі так стало?

Розборонник запищав у вербове свистало і грання знов сі почело з середини облогу. Але тіко Гаврило Лінивий хотів відобрати у Василя Ксьондзового бальон, остатний, холера, зашпортавсі в свої широкі гачі і пішов по траві карбулясом. Розборонник дмухнув у піщевку, що так не мож, збештав Гаврила, а відтак дав кару нашим.

У бальон приціливсі Орко Витвицький і відгилив’го Йосафатові Параниному, а той дав шпруньга до долиньських ворітців. В нашого брамкара заделькотіли ноги і тим часом Йосафат, як вгатить з усьої сили, аж верхня лата брамки трісла. Бальон спинивсі там, де треба. Тепер сі утішили співчувальники з Болехова. Вони підскакували і підкидали вгору капелюші, ходаки і били полінічьем у цебрики.

Наш капітан почавсі відсварувати з розборонником, що болехівський моцар бив з неповіденого пляцу, бо був на 20 цалів напереді. Але розборонник розгорічивсі, що йому перечит, подув у свистало і грізно покивав на нього пальцем.

Потому грання пішло не в лад. Усі сі роззлостили, деякі батяри більше копали в гачі супостатів, ніж в бальон. То розборонник мав роботу. На полуденок братчики пішли з нічим.

Підопхавши під ремінь трохи логази з киселицею і віпивши по келішку сивухи, моцарі знов повібігали на зарінок. Долинські парубки (видко, під час полуденка дав їм доброго прочухана І. Гольдкремер, що помало сі кивали), рвалисі усією гурбою до брамки болехівців.

У другий захід облоги брамки гостей фраєрився Стах Кадило. Він бігом подріботів лівим боком. Навскоси до нього гальопами зближувавсі болехівець Гринь Пляцок. Коли учув, що не може утримуватисі з нашим загилювальником, ухопив го ззаду за очкур, гуда розв’язався, шнурок лишивсі в руках Пляцка. Кадило, великий патрійота свої ватаги, незважаючи на сміх співчувальників, зо спущеними гачима таки добіг близько до ворітців і загилив бальон.

Така утіха вкрила облоги довкола, що не мож було ніц почути. Онисько Маруні Онуфренкової з Підлівча, що сидів з іншими бахурами на трепеті, упав долів з радості, а в церквах ударили в дзвони. О! Болехівські моцарі не хотіли здаватись, вони сі роз’ятрили, як дітько в пеклі. Геньо Пелехатий шмальнув по писку Данила Напханого, аж той заївсі юшков. Сюди нагодився розборонник і назначив кару за таку капость. Потерпілий повтирав від болота ноги, перехрестивсі і так цільно вдарив бальона, що брамкар лише сі за голову вхопив – 3:1.

Грання уже було зігране, хоча скінчилося аж тоді, коли сонце було за дві жердки від землі. Наші били бальона поза фosi – шкодували сили, бо напереді відповідальна гiлянка на лiпшу ватагу з-пoдiд Карпат. Усi разом скажемо: аби їм Панбiг помiг перегилити калуських моцарiв у падолистi.

Дякую Боже

Дякую Боже, що вранцi встаю
Дякую Боже, що свiт пiзнаю
Дякую Боже, що можу ходити
Дякую Боже, що можу робити
Дякую Боже, що чую та бачу
Дякую Боже, за долю та вдачу
Дякую Боже, ще за родину
Дякую Боже, за Україну
Дякую Боже, за все, що маю
Дякую Боже, за все, що знаю
Дякую Боже, що можу терпiти
Дякую Боже, що можу любити
Дякую Боже, що в Тобi живу
Дякую Боже, за ласку Твою.

Автор Гімну України

Першу свою статтю про отця Михайла Вербицького я написав у 1995 р., а тепер пишу більше, бо у Львові, завдяки добродію Степану Середі, у 2018 р. вийшла книга “Михайло Вербицький: невідоме з життя і творчості” (Видавництво Астролябія).

Автор музики Гімну України Михайло-Лев Вербицький народився 4 березня 1815 р. в селі Явірник біля Перемишля. Його батько о. Андрій-Михайло був парохом цього села з 1807 р., яке належало до Бірчанського деканату. Хрещення провів 5 березня о. Іван Максимович, а Тайну Миропомазання уділив о. Іван Пацлавський. Хресних батьків було чотири пари. Цікаво, що в цей самий день у 1949 р. народився інший геній української музики Володимир Івасюк.

Перший син у подружжя Вербицьких народився 19.01.1813 р. і називався Михайло-Малахій. Однак, прожив два роки і помер, а в 1817 р. народився третій син Йосиф-Володислав.

У 1825 р. помер о. Андрій, а мама Пелагія Пацановська (дівоче прізвище), не маючи засобів до існування, віддала обох синів на виховання до Перемишля родичу єпископу Івану Снігурському (1784-1847).

Владика Іван походив з села Берестяни на Самбірщині, а його мати була із священничого роду Вербицьких. У 34 роки він став єпископом у Перемишлі і там створив музичну школу, відновив діяльність братства Святого Миколая, яке допомагало бідним студентам ліцею і займалося охороною пам'яток старовини; заснував єпархіальну друкарню та сприяв публікації фольклорних збірників та посібників з української мови. У своєму заповіті виділив кошти на утримання дяківсько-вчительського інституту, 50 стипендій для бідних учнів, заснував фонд допомоги вдовам і сиротам священників. У 1845 р. відкрив Духовну Семінарію, другу в Галичині, і став одним із засновників «Просвіти» у Прикарпатті.

Ось в які добрі руки потрапили брати Михайло і Володислав Вербицькі. У гімназії щодня перед навчанням була Служба Божа, де Михайло співав альтом, а Володислав сопрано. Господь обдарував їх прекрасними голосами. Михайло старанно відвідував шкільні заняття, добре поведився і гарно вчився. Також брати стали першими учнями музичної школи і співали у катедральному хорі, який мав великий успіх серед сучасників. Виконували твори Дмитра Бортнянського, якого Вербицький порівнював з Моцартом і Гайдном.

Після закінчення навчання Володислав поступив на військову службу і трагічно загинув молодим. Михайло у 1833 р. став питомцем Львівської Духовної Семінарії. Жили у вогкому приміщенні, тому семінаристи часто хворіли. Крім того з Михайлом стався нещасний випадок і він 15 тижнів пролежав в семінарській лікарні, не міг повернутися з боку на бік. У такому стані він днями та ночами грав на гітарі і довів свою гру до досконалості. Таким чином Вербицький став першим віртуозом гри на гітарі в Західній Україні і зробив її модним інструментом.

Михайло одружився з Йосифою-Варварою Сенер, а 19.01.1839 р. в них народився син Іван-Володимир. На жаль, того ж року жінка померла. Вдруге Михайло одружився з Йосифою Корозинською, яка 26.01.1841 р. народила йому доньку Павлину-Йосифу, однак сама після пологів померла. Втретє Михайло одружився з Катериною Барон.

У 1850 р. Михайло закінчив у Перемишлі Семінарію і 20 років служив священником у селах Завадів, Залужжя, Стрілки та Млини. У квітні 1850 р. подружжя народило доньку Марію, яка померла через два роки. Саме тоді композитор написав твір «Вічная пам'ять», який бере за душу кожну людину. У 1851 р., 17 жовтня, Катерина народила сина Михайла. Ця жінка померла у 1858 р., бо в ті часи у Європі була страшна пошесть холери і люди масово вимирали. Син Іван Вербицький закінчив Львівський університет і викладав у Бережанській гімназії, а згодом став професором гімназії в Бродах.

Ще у Львівській Семінарії разом з Вербицьким вчилися такі відомі пізніше письменники, як Микола Устиянович, Антон Могильницький, Іван Гушалеви́ч, драматург Рудольф Мох,

композитори Іван Лаврівський, Петро Любич та поет Маркіян Шашкевич. З ким поведешся того і наберешся. Якраз тоді в семінарії Михайло заклав основи для своєї композиторської діяльності.

Перше публічне виконання нової патріотичної пісні “Ще не вмерла Україна” відбулося у 1863 р. в Перемишлі. У музейній залі Духовної Семінарії о. Михайло Вербицький особисто заспівав її. У 1864 р. на храмовому празнику в українській катедрі св. Івана Хрестителя відбулося велелюдне виконання хорової композиції майбутнього Гімну України у присутності старенького єпископа Томи Полянського. Зворушений Патріарх Церкви поблагословив цю пісню, її композитора о. Михайла Вербицького, а також наддніпрянського поета Павла Чубинського.

Павло Чубинський народився 27.01.1839 р. біля Борисполя на Київщині. Закінчив юридичний факультет у Петербурзі і повернувся в Україну. Зібрав сім томів з етнографії України і в 1875 р. за таку працю його нагородили золотою медаллю на Міжнародній виставці у Парижі. Був сім років у засланні за свою любов до України. Мав четверо дітей: Олександру – оперну співачку, Михайла – професора криміналіста, Федора – ветеринара, Павла – інженера, а правнук Володимир був поет і композитор.

Чубинський прожив лише 45 років і помер 26.01.1884 р. у Борисполі, але за рік перед смертю почув свою поезію у виконанні галичан, які у нього гостювали. Ось так два славетних сини України з Наддніпрянщини і Надсяння створили найгарніший у світі Державний Гімн.

У 1869 р. о. Михайло важко захворів і лікувався у Львові. Його учень Порфи́рій Бажанський згадує: “Вербицький знаний нам особливо живий, рухливий, гуморний, оптимістичний, часто в бесіді усміхався, умів і в музиці по-своєму засміятись, лише тужити, заплакати не умів. За його живою природою пішла і вся його музика”. Лежачи на лікарняному ліжку, він не полишав гітари, на якій до останнього творив музичні твори і навчав своїх послідовників.

Уже в лікарні написав “Ми херувими”, “Святий Боже” та музику для двох Служб Божих латинського обряду. Один з останніх його церковних творів “Тебе хвалимо” був написаний 6 квітня 1870 р. Помер о. Михайло Вербицький у селі Млини 7 грудня 1870 р. Дай Боже розуму керівникам Держави і Церкви, щоб його тлінні останки перевезли до Києва і поховали в центрі столиці.

Композитор Станіслав Людкевич казав, що заслуга о. Михайла перед національною культурою полягає в тому, що він є Великим Батьком української музики. Вербицький – це найбільший після Бортнянського український духовний композитор, автор десяти симфоній та двох полонезів, творець перших галицьких оперет, а також автор сольових творів для гітари. Його величезна заслуга перед українською культурою полягає в тому, що він був одним з найкращих виразників національної ідеї ХІХ століття. Пройшовши шлях від простого середовища до високих горизонтів національного світогляду і завершив його “Заповітом” на слова Шевченка та Гімном “Ще не вмерла Україна”.

Творчий здобуток отця Михайла доволі великий та багатогранний, але центральне місце в ньому посідає духовна музика. Він став автором двох Літургій українського обряду для чотириголосого мішаного та чоловічих хорів. У цій ділянці його творчості він найвільніше висловлюється, враховуючи перевагу духовного елементу в культурному житті Галичини. Особливо розкрився мелодичний талант композитора у Господній молитві “Отче наш”, “Херувимська”, “Святий Боже” та інші. Це неперевершені твори Вербицького, які під час Літургії підносять душу людини до неба!

Своєрідність українського національного гімну полягає в тому, що його написав композитор, який навіть у своїх світських творах не уникнув впливу церковної традиції: “Бог і Україна – понад усе!”